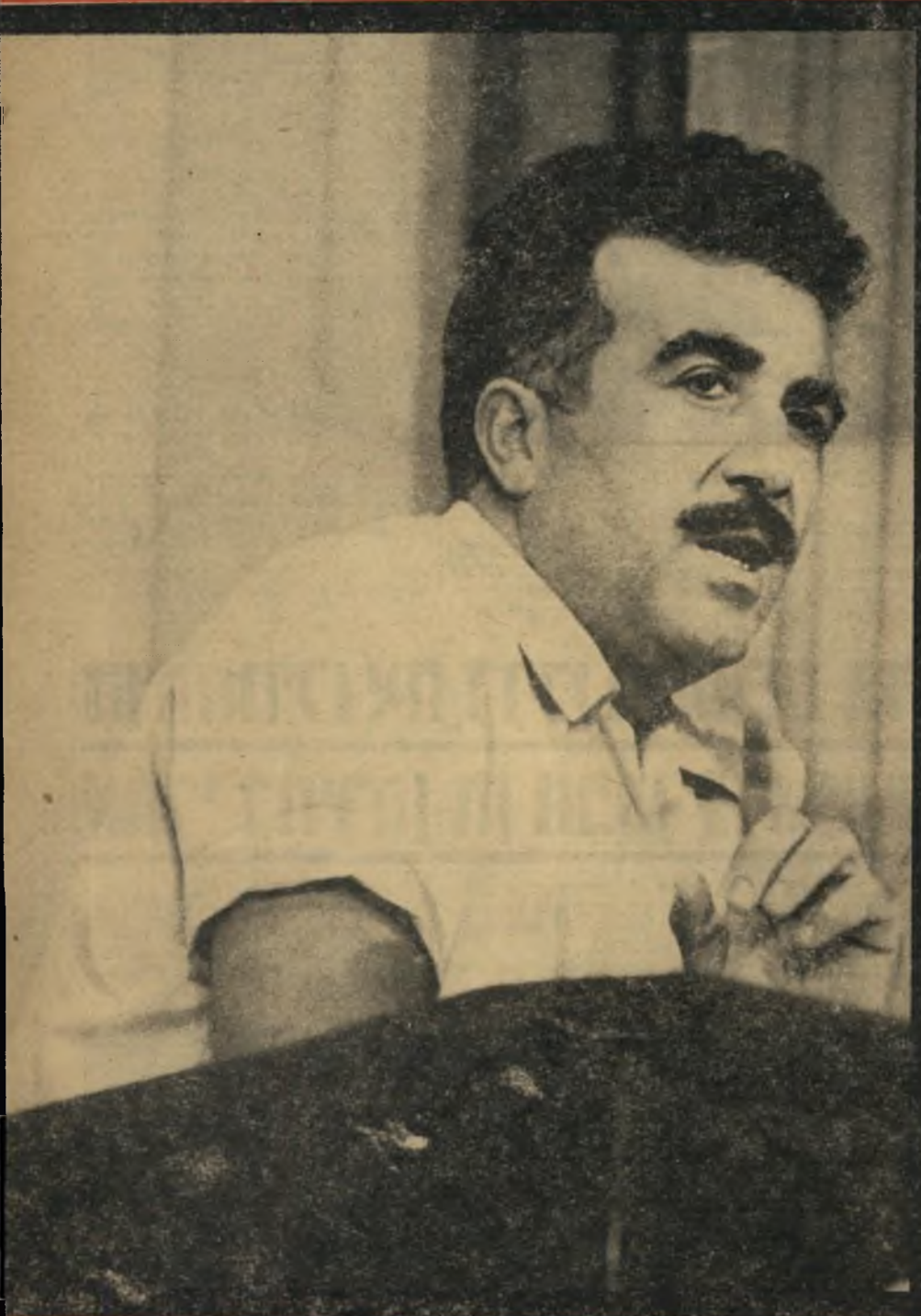

העיתון הזה

פרעות עולם כהן

סיפור הפרקליט יצחק קרפ

כדי לשכב איתה

איבד את עולמו

נעמי גימה

יש לי שכנה, שאינה מסוגלת לזכור שמות. היא אמנם קוראת עיתון כל יום, אולם זה לא מנע אותה לשאול אותי, כאשר נפגשנו השבוע במעלית: "תגיד לי — ספיר, זה שכתבו עליו בקשר למיסים, זה לא שר האוצר?"

ייתכן שגם אתה כזה. אחד שלא מסוגל לזכור שמות. במיקרה זה, ודאי אין השם חני פרי אומר לך כלום.

למרות זאת — אני מודיע לך שאתה מכיר אותה. בלי לדעת את שמה ראית אותה בשנה האחרונה מאות פעמים. במודעות פירסומת. חתיכה נהדרת, שיער גולש, פנים יפות להפליא. לצערך, לא יכולת לראות, במודעות, את הצבע הירוק המסחרר של העיניים המקסימות.

אם אינך דומה לשכנה שלי, מוכר לך גם השם. חני פרי התמקמה, בשנה האחרונה, בצמרת עולם הדוגמנות של ישראל, הפכה לאחת המבוקשות ביותר שם. לא עבר שבוע, בשנה האחרונה, ששמה לא הוזכר באחד העיתונים. לא היה אירוע חברתי רציני, שהני לא היתה בין המקשטות אותו בנוכחותן.

★

ל א תמיד היה זה כך. עד ספטמבר שנה שעברה, היתה חני דוגמנית מתחילה, בתחילת דרכה, אלמונית אחת מרבות — למרות שגם אז היתה לא פחות יפהפייה מאשר כיום. פחות מלוטשת, אולי, פחות מיקצועית — אבל הכל היה שם, בדיוק כמו היום.

השינוי הגדול התרחש בספטמבר 1970. אז נבחרה חני פרי למלכת המים 1970, ר התגלתה לציבור הרחב.

מלכת מים חני פרי בעת ההכתרה — וכדוגמנית צמרת

במרמז, כל הערכים שעליהם גדלים ה־ צעירים בארץ הזו.

★

ת שאל — מה בעצם כל השימחה? מי צריך את זה בכלל? בימים טרופים אלה, כשאנחנו עומדים אולי על סף חידוש הלחימה — וגם אם לא, ודאי הוא שלא נכוננו לנו ימים קלים, בחודשים הקרובים — האם רק תחרות מלכת המים חסרה לנו עכשיו?

התשובה היא: בדיוק. אינני זוכר, מיום שעמדתי על דעתי, מתי לא חיינו בארץ הזאת במתח זה או אחר. מתי לא איים עלינו מישור במשהו. אולי בגלל זה, ואולי בגלל שזו מעשייה שנמשכת כבר אלפיים שנה — העובדה היא: שכחנו לשמוח. (ראה יום העצמאות האחרון, ורוב אלה שהיו לפניו).

משום כך, אני חושב שכל אירוע שנועד להוסיף קצת צבע, יופי, ועליונות, ליומיום האפור שלנו — הוא חיוני. לא פחות מייבוש כבישים וסלילת ביצות.

★

ה שנה נכנסת תחרות מלכת המים ל־13. במדינה צעירה כשלנו, זוהי כבר מסורת ארוכה ימים. בשנה שעברה חזו — ישירות — כחמישים אלף צופים בנושפי בחירת הנסיכות, שהתקיימו בשארם-אל-שייך, בטבריה ובנהריה, ובאירוע המרכזי של בחירת המלכה שנערך בהיכל התרבות בתל-אביב. על הזוכות הומטרו פרסים יקרים. על המלכה — עוד פרסים, שהעיקרי בהם — טיסה לאירופה, מתנת חברת הוויסקי וייטלייב.

גם השנה תיערך התחרות במתכונת דו־מה, תגיע לסיומה בנושף בחירת המלכה, בי ספטמבר, בהיכל התרבות.

אם את חושבת את עצמך למתאימה, קור־אה יקרה — אנא, צעו אחד לפנים, בי בקשה. בלי בושה. ואתה, קורא יקר — אם יש לך חברה, אחות, דודה או אמה, שאתה חושבן למתאימות — פעל. צלצלו, רק לא בשבת, לטלפון 231422, תל-אביב, בין השעות ארבע לשש אחריצהריים — וקבלו פרטים. החל בתחילת חודש יוני, תתפרסמה תמונותיהן של חלק מן המוע־מות בעיתון.

בהצלחה.

תוסעה זו איננה מיקרית. שכן לתחרות מלכת המים יגיעות החתיכות המשובחות ביותר של העונה. אין זו תחרות של יפה־פיות סתם. כאלה לא חסרות בישראל. כדי לזכות בכתר מלכת המים, או אף כדי לעבור

חני היתה רק האחרונה בשורה ארוכה. הסיפור חוזר על עצמו מדי שנה. לפני, גישנה הסיפור עם שרית דמיר, מלכת המים 1969. כאשר הגישה את מועמדותה לתחרות, היתה שרית עוד צעירה אלמונית מ־

הן התחילו את דרכן בחחרות מלכת המים -

אחרי בחירתן הן הפכו לדוגמניות הצמרת

את שלבי הסינון ולהגיע לשלב המועמדות הסופיות — צריכה נערה לגלם בגיורתה, בפניה, בהתנהגותה, ברמתה ובתכונותיה, את כל החיובי שבישראלית הצעירה — יופי, אינטליגנציה, התנהגות חופשית ולא־סבנית. צריכים להתגלם בה, במודע או

עכו. מקום מגוריה לא הפריע לה. נתיניה הטבעיים זיכו אותה בכתר, כשיפהפיות אח־רות, רבות מהן זוהרות דינוגופיות ותיקות, נשואות מאחור. תוך זמן קצר, הפכה ל־דוגמנית צמרת, מנהלת בוטיק פופולארי בצפון תל-אביב, ונערת חברה מבוקשת.

התואר, שהציב אותה במקום הראשון, לפני שורה ארוכה של יפהפיות אחרות, חרת את שמה — ומה שיותר חשוב, את גיורתה ופניה — במוחו של כל פירסומאי ומפרסם בארץ. היא הפכה, פשוטו כמש־מעו, אתגר לא רגיל בשטח הפירסום.

מלכת מים שרית דמיר בעת ההכתרה — וכדוגמנית צמרת

6 פעמים ריווירה,

בבקשה

בששה צירופי

טעמים נפלאים:

שוקו וניל

פונש בננה

תות לימון

אגוז וניל

פיסטג' וניל

מוקה וניל

גלידות ושלגונים שטראוס זכו בתואר המוצר הנבחר 1971 **סראוס**

הגיע הקיץ

באופן רשמי מתחיל הקיץ ברגע שהשמש נכנסת לתחומי של מזל סרטן. לפי הלוח הגריגוריאני, מתרחש הנס הזה ב-12 ליוני, בשעה חמש ועשרים וכמה דקות. אבל ב-עצם, מה איכפת לנו יום הולדתו הרשמי של הקיץ? לגבינו הוא כבר התחיל מוקדם, ואנו רואים את סוף מניו בכל מקום:

ארון הבגדים נתרקן ממעילי החורף; אפשר כבר להתהלך יחף בבית; אבק בדרכי עפר; שטיחי זהב של תבואה נעים מאופק עד אופק; ריח חציר עולה מהשדות; פלט רך כבבשים; מחנק באויר; בוסים וראשים שלוחים לעבר ה-חלונות; ממחטה בצווארון הנהגים; עצי תאנים כבדים בצדי הכביש; כלב שוכב בצל ושוכל לשון מעלעת וורודה החוצה; ירשורש עלים יבשים במיקשות האבטיחים;

תלונתו של פקיד

המישפט הבא, כך מוסרים לי, נשמע מפיו של פקיד במחלקה לעזרה סוציאלית של עיריית ירושלים.

המדינה משגשגת ופורחת

לפעמים, כשאני עובר בכבישי הארץ, כש-אני קורא מדורי הכלכלה בעיתונות היומית, כשאני רואה את בתי-המלון ובתי-החרושת הצצים יומיום — אני ממש מלא התפעלות משיגשוגה הכלכלי והחברתי של המדינה. בעיקר, כשאני נזכר מה היה כאן לפני קום המדינה.

קחו, למשל, את עניין בתי-הסוהר בארץ. ב-1948 היה לנו בקושי בית-כלא וחצי וכמה עשרות סוהרים שמרו על כמה עשרות עברי-ינים מיסכנים. שרות בתי-הסוהר היה אחד ממוסדות-החינוך המפגרים והפרימיטיביים ביותר במדינה, וכאשר אידיאליסטים אחדים התנבאו אז שגם מוסד זה ישגשג ויפרח ב-אחד הימים — אמרנו עליהם: מטורפים, חולמים חלומות-שווא. שום דבר לא ייצא מזה. והנה תראו — הם בכל זאת צדקו. לפני זמן מה הודיע נציב בתי-הסוהר, מר אריה גיר, לסופר "הארץ", שבישראל ובשטחים כלאים היום 5330 אסירים, מהם 1900 ישראלים. נוסף לבתי-הכלא בשטחים יש לנו היום בתי-כלא מודרניים משוכללים בבאר-שבע, אשקלון, כפר-יונה, רמלה, שאטה, וא' מו, מעשיה, נוה-החירצה ואולי בעוד כמה

סטאטיסטיקה מעניינת

מי שרוצה לערוך השוואה בין משכורות-הם של פועלים בארצות שונות, אינו יכול להסתפק בהשוואת השכר לשעת עבודה. לא גובה השכר חשוב כאן, אלא כוח הקנייה של אותו שכר. במילים אחרות: כמה שעות חייב לעבוד פועל בארצות שונות, כדי ש-יוכל לרכוש לעצמו מיצרך מסויים?

הטלוויזיה משחקת בלהתראיין

לפחות פעם בשבוע, כשמזדמן לי לראות ראיון עם אחד משרי-הממשלה בטלוויזיה — אני יוצא מכלי. כשאני שומע את שאלותיו של המראיין, המנוסחות בעברית מדויקת אך בלתי-מדור-בת, ואת תשובותיו הערוכות של המר-איין — אינני תופס לשם מה ההצגה המ-גוחכת הזאת. הרי ברור לכל שהשאלות הוכנו מראש, ואושרו עלידי הנשאל, ואין ספק שגם המראיין ניסח לעצמו את הת-

גפנים עמוסי אשכולות ענבים; דשאים; רג-בים מבריקים בשמש; סוכות שומרים בכרם (מזרן על הארץ, גארה תלויה ברות, ענבי לילה צוננים בדלי של מים).

מקלחת קרה, מעיי, בריכת-שחייה וים חלק ורגוע הלוחש אהבה לחולות; בגדיים רטובים, כסאות-נוח, שימ-שיות — אדם קבור בחול ועלה ירוק על אפר; סנדלים חוגיסטיים מדשדשים על מדרכות; ילד עולה במדרגות ובקבוק סודה גדול ב-ידו; תפוז קר מן המקרר; מישי-מיש צהוב ומתולע; ונטליטור ער-קי מסתובב לאט-לאט ככנפיים של טחנת-רוח; זבובים שטים בחלל בשקט; ריח של פליט; ריחה לחה ומבריקה; תריסים מוגפים ואפולוית נעימה; בתים רדומים בשעת צה-ריים; זקנים מנומנים בצל השדרה — קיץ רובץ על העיר;

שאיפורמציה הנמסרת תוך כדי שיחה בין שני אנשים היא הרבה יותר אמינה ואפק-טיבית מאשר הרצאת דברים או הצהרה ישירה לצופה ולמאזין. וזה נכון — בתנאי בתנאי שהמשתתפים בשיחה, הן השואל והן הנשאל, מצליחים ליצור את הרושם ש-השיחה ביניהם היא חופשית, ספונטאנית, בלתי-רשמית, בטון של "כינינו-לבין-עצמנו" ומעל לכל כנה.

המשוחחים צריכים ליצור אצל הצופה הרגשה שהוא, רק הוא, עד "במיקרה" ל-שיחה. ראיון טוב חייב לספק את יצר ההצצה והציניות, התובע בקהל צרכני-האיפורמציה. בעזרת מצלמת הטלוויזיה אנו מצליחים לחמוק על פני כל השומרים, ומ-בעד לחור המנועל שבמצלמה אנו מאזינים ומציצים כשיחך בארבע עיניים, הנלחשת בהדרי-חורים. רק ראיון המצליח ליצור בנו הרגשה כזו עדיף על פני הרצאה ישירה. ראיון אם הגברת מאיר, אבא אבן, משה דיין או ספיר באלופן הטלוויזיה מבטל או-טומטית את יצירת האשליה, שהשיחה עם אנשים אלה היא אמיתית, חופשית וכנה. ראיון המתכחץ ליצור רושם כזה חייב קודם כל להעדר עם האיש מחוץ לאולפן, במקום עבודתו, במיסדרון הכנסת או בביתו הפרטי. שהרי אנו מבקשים למנוע את תגו-בתו הספונטאנית של המראיין למאורע כלשהו, אנו מבקשים לתפוס אותו, בלתי מוכן, ולמסור לציבור את דעתו בשאלה כלשהי.

רק מטרה כזו יכולה להצדיק שאלות של "מה דעתך?", "מה תגובתך?" ו"האם נכון ש..."

אם כבוד השר כבר מטריח את עצמו ובה-אולפן כדי להגיד שם על מאורע פוליטי כלשהו, אין כל סיבה להעמיד פנים כאילו הוצגנו מפיו תשובות שהוא, כביכול, לא התכוון להן. הגברת מאיר ומר דיין אינם זקוקים לשאלותיהם של חיים יבין או אלי ניסן, כדי למסור לקהל את עמדת הממשלה בסוגיה מסוימת.

אך גם בלשכתו של השר עדיין לא מוב-טחת לנו שיחה חופשית בין השואל לנשאל, משום שגם שם השאלות מוכנות מראש, ויש לשער שגם התשובות ערוכות מראש. הדרך הפשוטה ביותר ליצירת אפקט של ספוני-טאניות וכנות היא, כמובן, להיות ספוני-טאני וכן באמת. אך לשם כך, השואלים לפחות, חייבים להיות אנשים אינטליגנטיים, חכמים, מהירי מחשבה, משוחחרים מאימת המראיין (שימו לב לחיל ולרעדה, לנוכ-שות וליראת-הכבוד הנוראה, האוחזים במ-ראיין הטלוויזיה שלנו כאשר נופלת בחלקם הנכות ההיסטורית להציג שאלות לראש-הממשלה, שרה-החוק או שרה-הביטחון, והש-חאת ההנהגות זו עם הדרך בה הם מר-איניים שרים ומנהיגים מן השורה השנייה) ובעלי כושר הקשבה והתבטאות, אך כנראה

שתכונות אלה נדירות בין האנשים המוע-סקים כמראייני אולפן הטלוויזיה שלנו. המראיין הטוב ביותר שיש לטלוויזיה, כתב אינטליגנטי המחונן בכל התכונות הנ"ל, הוא מר דן רביב, המראיין אנשים מחוץ לאולפן. הוא תמיד מצליח ליצור בי את ההרגשה ששאלותיו ספונטאניות, שהוא מק-שב לדברי המראיין, ומכוון לפיהן את שא-לותיו הבאות, ושמעמדו של הנשאל אינו מעורר בו חלחלה. אני משוכנע שמר רביב יכול היה להיות מראיין מצויין גם באולפני הטלוויזיה, לולא היה שטח זה תפוס על ידי בעלי חזקות עם ותק.

נחזור רגע לשטות הראיון. כדי ליצור רושם של שיחה חופשית וספונטנית, לא די בכל המעלות הנאות שמניתי לעיל. המראיין האידיאלי חייב להיות גם טיפה-שחקן. ואותו דבר אמור כמובן גם בייחס למראיין. עליהם לזכור שקהל לא רק מקשיב להם, אלא גם רואה אותם, וכדי לתת לצופה את הרגשת ה"מיידיות", להרגשת הנוכחות בשיחה כנה, חושפת וגלויה, הנערכת לעיניו, עליהם להתנהג באופן חופשי ככל האפשר.

פירושו של דבר שאפילו שאלה מתוכננות, ותשובה שהוכנה מראש, חייבים להאמר ב-טיפה-היסוס, בגימגום-מה, אפילו תוך עריכת פאוזות קצרצרות באמצע המשפט, תוך חי-פוש המילה המתאימה, גם כאשר המילה ידועה לדובר, תוך שימוש חופשי בתנועות יד ובשרירי הפנים, בהבעות התואמות את הדברים הנאמרים, ותוך שימוש בביטויים דיבוריים יום-יומיים.

המשוחחים חייבים ליצור את הרושם שהם מתייחסים בצורה כלשהי זה לזה. הרי לא המצלמה או התקליט שואלים את השר שאלות. אין שום טעם, איפוא, שהשר ישיב למצלמה, במקום לענות לאיש ששואל אותו. מותר למראיין להשמיע מדי פעם "כן", או "אני מבין", על רקע דברי המראיין, כדי ליצור את הרושם שהוא מקשיב לו לפחות, וכמובן שהוא רשאי להיכנס לתוך דבריו או לנסות להפסיק אותו בשאלה מוסגרת. זה לא אסון אם מר אלי ניסן יכנס פעם לתוך דבריו של שרה-החוק או שרה-הביטחון ב"רע-אחז", "אבל מצד שני", גם אם השרים לא יאפשרו לו לסיים את השאלה. כאן, אגב, גדול כוחו של משה דיין כי מתראיין. הוא אינו חושש לדבר אל המראיין ולהתייחס אליו כאל איש-שיחה. לעיתים קר-בות מאוד אנו שומעים אותו פותח משפט שקול וזהיר ב"תשמע". הסוד הגדול ביותר של הכאריזמה המפורסמת שלו הוא, לדעתי, השימוש בעברית מדוברת וחיה, היוצרת אצל המאזין את ההרגשה שדיין הוא "אחד משלנו", שהוא מדבר "בשפת בני-אדם". אך על כך בהזדמנות אחרת.

זה קרה כבר פעם

המצרים לא תבעו אז את נסיגתה של ישראל למרחק של 40 או 60 ק"מ מהתעלה. הם גם לא עמדו על כך שניסגה זו מתחה שלב ראשון בנסיגה כללית לגבולות 1967.

הם גם לא העלו על דע-חם לאיים שסורבנו לסגת מהתעלה יגורו אחריו את סדר-הכל, רצו לנקות את התעלה, לפנות את האו-ריות הלכודות, ולחדש את השיט בתעלה, אבל אנחנו התנגדנו לכך.

אני יודע שזה לא מתקבל על הדעת. בהתחשב עם הוויתורים שאנו מוכנים לע-שות היום (נסיגה עמוקה, מת החר-צייה לכוחות מצרים, ויתור על מעבר אוניות ישראליות בתעלה, וכדומה) כדי שהמצרים יואילו לפתוח את התעלה, קשה להאמין שוויתרנו, אי-פעם בעבר על הצעה זולה יותר.

זה, כנראה, הדמיון הפרוע שלי. אני ודאי המצאתי את כל הסיפור הזה.

BIO·OR, BIO·MATIC...FANTASTIC!

BOUTIQUE BUS STOP SHOES POMERANZ PHOTO KIDRON CARMEL

בינג ליניאל

תמרורים

נחוג • יום-הולדתו 60 של השר
בליתיק **ישראל גלילי** (ברצ'נקו), שעלה
לארץ מאוקראינה ב-1914, היה פעיל בנוער
העובד, מפקד ההגנה, סגן שר-הביטחון ה-
ראשון של מדינת-ישראל, התפטר על-ידי
דויד בן-גוריון מכל תפקידיו הביטחוניים
בגלל סכנת הפוליטיזציה בצבא, משמש כ-
ח"כ מאז הכנסת הראשונה, להוציא את
הכנסת השנייה — או פרש למשך ארבע
שנים מפעילות פרלמנטרית.

נחוג • במסיבה שנערכה על-ידי
לישכת הנשיא ויזמון של בני-ברית בישראל,
יום-הולדתו 75 של עו"ד **ישעיהו פבי**
זנר, ששימש כנשיא הליכשה ושהוא סגן

פבזנר

יו"ר האגודה הבינלאומית לזכויות האדם
שמושבה בפאריס ומייסד האגודה הישראלית
למען האומות המאוזנות.

מונה • לתפקיד יועץ שר-האוצר, דן
הלפרין, שכיהן בזמנו כדובר משרד-האר-
צר ובאחרונה כסגן מנהל מחלקת ענייני ה-
יוס ברדיו.

נישאו • הזמרכוב של להקה ה-
אבנים המתגלגלות **מיק ג'אגר וביאנקא**
דימציאס, שהיתה בעבר ארוסתו של

INDESIT

אמנית הבית

פיתוחים אינדיסית

"פילוט אינדיסית"
מכונת הכביסה שלך היא-
נה מכונת כביסה אמנית
ואוטומטית לחלוטין ה-
מצוידת בכל חידושי ה-
טכניקה — לנוחיותך
ולהנאתך.

- * החידוש האחרון, קוצב זמן אוטומטי לתכניות ה-BIO.
- * בורר תוכניות כביסה או-טומטי.
- * דרגות חום שונות עד 100°.
- * תוף ענק מנירוסטה בלתי-מחלידה, ל-5 ק"ג כביסה יבשה.
- * המכונה בוחרת באופן או-טומטי את כמות המים לפי תוכנית הכביסה.
- * 2 נוריות בקרה נפרדות לכביסה ולהשריית BIO.
- * תוכנית סחיטה נפרדת ל-כביסה עדינה.
- * מסנן עם ניקוי אוטומטי.
- * מידות נוחות — גובה 85 ס"מ, רוחב 64 ס"מ, עומק 51 ס"מ.

שרות **פיתוחים** בכל פינה ברחבי המדינה

ביאנקא דימציאס וידר

מייקל קיין ושיקרה בארץ כאורחת ה-
וריאט.

מנהלים רומן • ואף עומדים
להינשא, אלמנתו של מי שהיה שר-המשפ-
טים האמריקאי, בוב קנדי, שניצח על-ידי
סירחאן סירחאן, אתל קלדי, והשחקן-זמר
אנדי ויליאמס, שנפרד לפני שבועיים
מרעייתו קלודין, שפתחה לעורכי-דינה כדי
שיפתחו בשמה בהליכי גירושין. אנדי היה
מקורב לבני הוג קנדי עוד בחייו של בוב
והמשיך לשמור על קשר עם אתל, שהיא
אם ל-11 ילדיו, גם אחרי הרצח.

עומדים להתגרש • השחקן
רוברט ואנדר (41), שהגיש לבית-משפט
בלוס-אנג'לס תביעת גירושין נגד רעייתו
מריון מרשל (38), בטענה של "אי-הת-
אמה בלתי ניתנת לגישור". הוגג נפרד כבר
לפני חצי שנה, ומאז מנהל ואנדר רומן עם
בתו הצעירה של פרנק סינטרה, טינה סי-
נטרה, אותה הוא עומד לשאת לאחר קבלת
הגט. אשתו הראשונה של ואנדר היתה
נשואה ווד.

נפטרו • בלונדון, בגיל 89, העסקן
הציוני הנודע **הארי סאקר**, שהיה אחת
הדמויות המרכזיות בציונות הבריטית ו-
מילא תפקיד נכבד בצעדים שהביאו להצהרת
בלפור. היה מכותבי מאמרי המערכת של
העיתון מאנצ'סטר גארדיון, שהביע תמיכה
בציונות ונחשב לידינו ועוזרו של חיים
וייצמן, אותו הציג בפני עורך המאנצ'סטר
גארדיון, פ. ס. סקוט, שסייע בהקמת ה-
בית הלאומי היהודי בארץ-ישראל.

SCHAUB-LORENZ

1003 *
SL-1000 *
1050 *
2001 *
1055 *
1080 *

זמנים חזקים 1971/72

כמו כן המקלט הנודע כבר באיכותו
SCHAUB-LORENZ

מקלט הטלוויזיה הטוב בעולם!
מכירה של מקלטים חדישים
(לעת עתה בכמות מצומצמת) כבר החלה,
גם עבור עולים חדשים.

שרות מעולה בכל רחבי הארץ
סוכן בלעדי בישראל:
"כנור" בע"מ, מרץ 4, תל-אביב
טניף: דרך העצמאות 104, ח.פ.ה

בונד סטריט

Merci

הגרבנים עד לברכים
בשלל הצבעים
הפסיכדליים
2.25 ל' בלבד

שמחתי מאוד שסוף־סוף התעוררתם נוכח החינוך הלוהק בארץ (העולם הזה 1756). אני, בתור מורה בתנועת בני־עקיבא בירושלים, כבר ערכתי מישאל על ידיעות הנוער על תקופת מלחמת השחרור. התוצאות היו מאכזבות לא פחות משלכם. אם באמת דואגים אתם לחינוך הנוער, התחילו בבקשה להקדיש בכל עיתון מאמר או שניים על נושא הציונות או על 100 השנים האחרונות בתולדות עם ישראל ו־ארץ־ישראל.

יונה כץ, מעלה גלבע

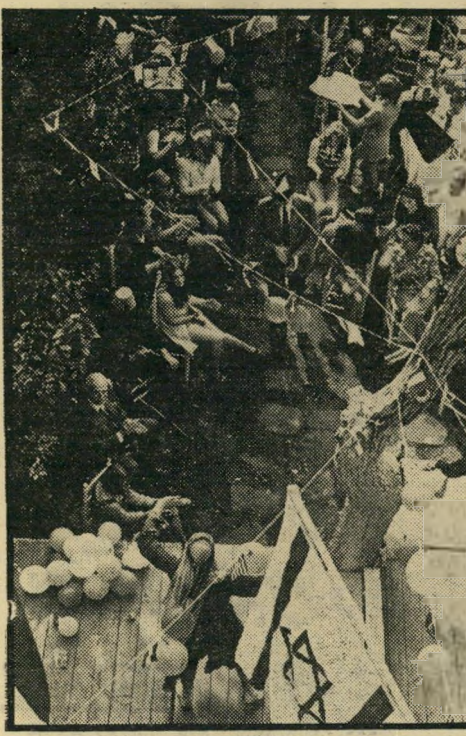
שעת השומ

מעולם לא הייתי מינימליסט; אך המאורעות שבזמן האחרון אנו עדים להם, מעוררים בי יצרים אנטי־סינפיסיים מוחלטים. נדמה לי שפיתוריו של עלי סברי ומשפטי 17 קצינים מצריים שרצו בהמשך המלחמה ומיעוט ההכרזות הלאומיות־שוביניסטיות, חייבים להזיז משנה אצלנו. שעת השלום בשער! הבה נתפסה בשתי ידיים ובמהירות!

בני ציטרין, תל־אביב

העיתונות וההיסטוריה

אני כותב אליכם מכיוון שראיתי בארמון השלום של מר ס. לוי ברוטרס, דבר שלא יאומן. ראיתי שם את הקונסול הישראלי יחד עם השגריר הערבי שרים את התקופה ב־מסיבת הפתיחה של ארמון השלום ושל מרכז העיתונות לשלום ברוטרס. כיצד יתכן הדבר שבמאורע היסטורי כזה לא נכח אף נציג עיתונות ישראלי? ב־עור כל העיתונות העולמית הפציצה אודות

מסיבת הפתיחה של "ארמון השלום"

ארמון השלום, העיתונאים הישראלים דיווחו רק על חדשות שוטפות. אני מצרף תמונה ממסיבת הפתיחה, בה רואים למעלה מימין כשמכון אליו חץ, את שר העיר רוטרס כשלימינו הקונסול הישראלי (מוסתר על־ידי נערה הנושאת מגש) ולשמאלו השגריר הערבי.

קורא, רוטרס

קיום מדינת ישראל — הכרח

אבקשם לפרסם מכתב זה, המופנה ל־מצפן: אם ברצונכם להמשיך ולשלוח לי את

תגובתו של מזכיר מועצת פועלי תל־אביב — יפו, אורי אלפרט, על פרשת הפילוג והוויכוח בין המפקדים תהומי ואבידר

מה קרה בהגנה בירושלים בשנת 1931

נות העיר כתלפיות בדרום, בית־גון במערב וסנהדריה בצפון. הם הצליחו בכל זאת לה־צית פה ושם בית בולט בשטח ואף גרמו לקרבנות. בכל המקומות עמדה ההגנה ב־הקרבה ובכבוד.

למגינת הלב התרחשו אז כמה אי־רועים נוספים מזעזעים. הרצח של משפחת מקלף, השחיטה האיומה בחברון בה נרצחו מבוגרים, זקנים, ילדים וסף ללא אבחנה. יצאנו מהמאורעות מדוכדכים אולם מחוש־לים ונחושי החלטה שרק התנגדות למתפר־עים היא תציל אותנו. העבודה בהגנה היתה לנו יקרה מכל. ה־

אורי אלפרט

סודיות והפעולה במחתרת, רגש ההקרבה והנכונות למאסר חישלו יחסי חברות ומס־רות עילאית. קרב שורותינו שלטה הערכה ללא ביקורת לנושא התפקיד ונוצרה הערצה למפקד שמעליך ובמיוחד למפקד הראשי ש־רק מעטים זכו להכירו ולפעול במחיצתו. המפקדים לדוגמתיהם היו נתונים ראשם ורובם בעבודת ההגנה ולפי העקרונות ש־שררו אז בשורות ההגנה הם התעלו תוך כדי פעולתם מעל האווירה ששררה אז ב־ישוב שהיתה חריפה וצה, מצד אחד ה־שמאל בתוך ההסתדרות ולעומתו הימין ה־רביזיוניסטי. הצטערנו כי מרות זו ששררה בחוץ לא נוקה העומדים בראש ההגנה ב־ירושלים.

כיום, עשרות שנים לאחר הפילוג, תוך כדי ראיית הדברים במרחק הזמן, ניתן לבדוק השתלשלות הדברים ולהבין לרחשי ליבם. תוך כדי להט הפעולות לבטחון ו־להגנה, ובהיותם חדורי צער ומרירות על הקרבנות שנפלו במאורעות והזעם שעורר יחס השלטון המנדטורי, היו חברים טובים שנתפסו להרגשה כי הארגון זקוק לרוח מלחמתית יותר בשורותיו וכי את הדרך המר־בילה לכך יש לחפש בריכוז של הימין — הרביזיוניסטי דאז. הנאום שנשא המפקד בכנס המפקדים ב־עין־פארה ובו הקיטרוג על הליבור באנגליה

עם הופעת ספרו של האלוף יוסף אבידר בדרך לצה"ל, המספר בין היתר גם על פרשת הפילוג בהגנה בשנת 1931, נתי־פרסמה כתבה ארוכה בידעות אחרונות ב־שם "מפקד ההגנה בירושלים מאשים את האלוף (מיל.) יוסף אבידר באי־דיוקים היסטוריים". העולם הזה (1754) אף הוא טיפל בנושא והוא מכיר אותו: "נקמה אחרי 40 שנה" ותת־כותרת "קטטה היסטו־רית בין שני מפקדי הגנה ותיקים חושפת פרשה עכורה".

באותם הימים הייתי מפקד בהגנה בירושלים ומראשוני גומריו של קורס הסגנים בירושלים יחד עם האלוף (מיל.) יוסף אבי־דר (רוכל) ומפקד ההגנה בירושלים אברהם תהומי (זילברג). בתור כזה השתתפתי בפעו־לות ההגנה בירושלים בכל השלבים ממ־כ־עד לתואר של מ־פ וזמן מסויים חבר ה־ש"י והש"ק (שירות קבלה) ומורה קבוצות וקורסים.

אין לגשת לפרשה עגומה זו של הפילוג מבלי לתאר מבחינה אישית ולו־ביעף את המצב הבטחוני וההגנה בימים ההם. הייתי אז מפקד נקודה בעיר העתיקה. האוכלוסיה הערבית, שהיתה משושה ועו־ינית, לא ראתה בעין יפה את נוכחותנו, במיוחד את זו של המוסקובים. הם ידעו נכונה כי הבחורים והבחורות המסתובבים בסביבה אינם נמנים על דרי בתיים של ה־"יאורה" וכי הם באים מהחוץ, בימים קבר־עים כמו נבי־מוסא או רמזאן ואף בימי ששי רגילים בהם היתה משתררת מתיחות רצינית. טרם נעמדנו מול ההתפרצויות. היה צורך דחוף להעביר במהירות בדרום וב־אמצעים מיוחדים את ה"כלים" שהיו דרו־שים להגנה ולהביאם ע"י חברות, לא פעם ממש מתחת לעיניהם של השוטרים האנ־גלים והערבים ולעתים נדירות גם יהודים שעמדו במשמרות בפתחי הסימטאות. הנשק היה מוסתר בהסוואה מתחת לירקות בסלים כבדים למי, שנישאו ע"י חברות כשהן נושאות נשק גם על גופן. גם התושבים היהודים בעיר העתיקה לא הורשו להביא נשק לסביבה אלא סמוך למתיחות שהורגשה כבר.

הנה פרוצדור מאורעות 1929, מסביב להרי סת המחיצה בין הגברים לנשים, השמצת ארון הקודש וקריעת ספרי התפילה ליד ה־כותל ע"י השוטרים הבריטיים. במגרש ה־ספורט ליד סנהדריה נדקר בחור למות. ה־מתיחות ורגשי המרירות גברו. הערבים יצאו, באותו יום ששי מפורסם, בשני ראי־שים מהמסגד. האחד בכיוון מאה שערים כ־שהם מלווים נושאי שקים לשוד וכיהו ו־הטור השני דרך שער יפו בכיוון לעיר ה־חדשה. הטור הראשון נעצר ע"י בחורי ה־הגנה שהטילו לתוכם, ב"צים", פצצות מילס ויריות מנשק קל, ומשתתפיו ברחו מיד ב־מנוסה מבוהלת והשאירו אחריהם נעללים, כפיות ושקים. אנשי הטור השני הספיקו לרצוח בדרום יהודים בודדים שנתקלו מהם והם נעצרו על־ידי כוחות המשטרה ליד בניין הדואר דאז. הקרבות השתוללו אז במשך שלושה ימים. נהדפו נסיונות חדירה לשכונ־

על שלאחר הנצחון בבחירות התכחש לציו־נות. עבר לקיטרוג על תנועת העבודה בכ־ללותה, הרגיו את השומעים, שהיו רובם ככולם אנשי תנועת העבודה. מבלי להיכנס לפרטים שליו את המריבה מסביב לפילוג, יספיק לציין כי פרשת ה־מחסן שהועבר מהעיר העתיקה והעובדות של המישפט, נתמשכו אחר־כך בתפיסת

מה קרה בהגנה בירושלים בשנת 1931

מחסנים על ידינו, "המורדים", בניגוד ל־הוראות מפורשות של המטה הארצי.

אין ספק שהרוח ששררה אז בארגון, הליכוד והחברות בין המפקדים לדוגמתיהם, ההערצה למפקד היא שהדריכה אותו ב־מעשה ה"מרד" שלנו. רובנו המכריע, חברי הסתדרות נאמנים וחברי מפא"י מסורים, התייצבנו מאחורי המפקד מתוך אמון ובטחון שרוצים לפגוע בכלליותו של הארגון, עקרון אשר היה בשבילנו מעל הכל. ואמנם ניהלנו מסגרת נפרדת במשך זמן ניכר, ותוך הזמן שמרנו על ה"כלים" ואף קיימנו אימונים. אולם עובדה היא, וזוהי האמת לאמתה, כי נוכחנו לדעת שהעומדים בראש, ביניהם המפקד תהומי ועוד בודדים מבין המפקדים — אנשי ימין מובהקים — התחילו לקיים קשרים ומשאומות, שהעלימו מאיתנו, לשם העברת המסגרת לכיוון של ארגון ב־שהיה בשליטתו של הימין הרבי־זיוניסטי. לכשנוכחנו בכך התייצבנו, המפק־דים, מחוץ לבודדים שהגדירו עצמם לימין, ואיתנו מאות חברים, בפני המפקד דאז יעקב פת והודענו לו כי אנו חוזרים לארגון ההגנה ממנו יצאנו. לא נתנו עצמנו להיס־חב לארגון ב־

מזור לכן לקראו בכתבות שפורסמו על רצון שליטה הסתדרותית בהגנה כביכול. יש בו יותר מסימני זמננו מאשר המציאות כפי שהיתה לאמתה אז, ואין מנחם להסיק על העבר. הלא משרדי הרמ"א (המטה האר־צי) והמטות המקומיים בערים כבמושבות אוכסנו מטעמי מחתרת ועוד, בבית הוועד־הפועל של ההסתדרות, במועצות הפועלים ובמועדות ההסתדרות. הלא רוב רובה של הפעולה המחתרית התנהלה במסותה של פעולות ההסתדרות עם זה שבמטה הארצי ובמטות המקומיים השתתפו חוגים אחרים שלא מההסתדרות.

למה, אם כן, לדבר כיום על רצון השתלטות של ההסתדרות. התיכוח היה לגיטימי למדי, האם יש לקיים ארגון כללי העומד לרשות מוסדות הנבחרים של התנו־עה הציונית והישוב, או ארגון בעל אופי לוחם יותר, ולו רביזיוניסטי, כפי שהיה ארגון ב־ובהמשך אצ"ל.

צד לי מאוד לקבוע, כי המפקד תהומי (זילברג) שהערכתי לו שמורה בליבי עד היום הזה, נתן ידו ומרצו להקמת ארגון ב־אולם היה זה רצונו והשקפתו. כיום, תוך מרחק הזמן והחיים במדינה עצמאית וחופשית עם צבא הגנה מפואר בנצחונות אשר נדבכיו הראשונים מושת־תים על השומר ועל ארגון ההגנה, אמונתי המלאה שמאמציו וקרבותינו למען החיים, הנפש והרכוש, באותה תקופה היו נאמנים לצו העליון של תקומת ישראל ובניין המדי־נה צמודים בנאמנות ובמסירות.

אורי אלפרט, תל־אביב

נס ל־ח שנאומך לא הרשים במיוחד ובי־הכרח נסלה גם שכלל מלל רצוף, חסר־משמעות.

אך ריבון עולמים, מדוע הידיים בכיסים? שמעון ברק, תל־אביב

המזד שז

ברנר

בחדרת קודש ובצער האזנתי לשידור ה־מסעיר בגליציה על חייו של ברנר ורצ־חתו ביידי הברברים הערביים. במשך כל זמן השידור לא יכולתי שלא (המשך בעמוד 8)

הידיים

שז מדי

חזיתי בפסטיבל הזמר הישראלי וברצוני להפנות מספר מילים לראש עיריית ירוש־לים טדי קולק: מ־לא שעלייתך על הבמה הזכירה התנ־הגותו של נער צעיר ושובב.

מכתבים

(המשך מעמוד 7)

להשחית את תל-אביב התרבותית שמלפני 50 שנה, עם העיר המנוחנת של היום: תל-אביב של דיסקוטקים ובוטיקים, תל-אביב של ביי-שופינג, חיריה, רחוב דיזינגוף, ופיומוני מישל לועזים על כמות הציבור, תחת דגל התכלת-לבן, בימי חג העצמאות. הגעתי למסקנה המנחמת שהיה לברגר מול גדול שנרצח. אחרת היה גוסס מאכזבה ומרירות במשך 50 שנה. ההיסטוריה היתה רחמנית כאשר מנעה ממנו את התענוג הגדול לחיות עם הישראלים. חנוך יקניטסון, חולון

מספר

חזק

מערך של גולדה (בגימטריה 708).
לא רוצה שלום (בגימטריה 708).
אלי מזרחי, פנמה

טעותה

של איזבל

יש לי רושם שהכתבת האמנותית שלכם, איזבל, לקחה על עצמה לכתוב על נושא שהיא לא כל-כך בקיאה בו. הכוונה לכתבה על האלמנה חסרת הכל מאנגליה, שעד לפני זמן קצר עברה כשופטת רצפות בבית-ספר לונדוני ושגילתה לפתע בגיל 47, כי קיים אצלה כשרון להוציא רעיונות מוסיקאליים (העולם הזה 1745) לפועל.

איזבל סבורה שהדבר הוא בלתי-אפשרי, מאחר ולאותה אשה אין השכלה מוסיקלית

ריגור

פורמלית. אבל לדעתי אפשר בהחלט להאיץ מין שיש כאן עניין עם אשה מחוננת שנת-גלה אצלה, מסיבות לא ידועות, הכשרון ליצור מוסיקה בשלב כל-כך מאוחר בחייה. התכונה הזאת היתה קיימת אצלה כמובן מלידה, אלא שזה בא אצלה לביטוי רק עתה — אולי מסיבות של תהליך נפשי מסוים. העובדה שלאותה אשה אין השכלה מוסיקלית, לא צריכה למנוע בעדה לחבר מוסיקה טובה. אזכיר שני מקרים מפורסמים בעולם: צ'רלי צ'פלין, הגאון הקולנועי שלא למד מעולם מוסיקה ואינו יודע אפילו תחנים, מחבר, למרות זאת, את המוסיקה לכל סרטיו. השני הוא המלחין היהודי האנגלי לאיוול בארט, האיש שחיבר את המוסיקה הניפלאה לסרט אוליבר — גם הוא אינו שולט בתחנים.

האם זה גורע מטיב יצירותיהם?

מקס ריגור, קריית ים ב'

מה מפחיד

את עזר?

עד כה לא פחד עזר ויצמן משום דבר. אבל פתאום התמלא פחד. מפני מה? מפני תחת. ???

כן, התחת של טופול (התרגום) העביר חלחלה בבשרו של אלוף גחיל. הוא רק אל אורי זוהר (הארץ, 23.4.71) ואמר לו, "תראה זה אייפסר — זה הורס את הי-אמאני של החייל הישראלי".

לחייל הישראלי אין תחת.

אבל לטופול יש.

וגם לי.

ולעזר כמה חיילים ביחידה שלי.

ולעזר?

לעזר יש דימוי צעיר ונמרץ. תאמינו או לא.

ואולי כדאי לשלוח גם אותו, עם הדימוי (המשך בעמוד 10)

MOUSON 2000

תמרוקי 'מוסון' הנועזים
מקפצים אותך קדימה
אל שנות ה-2000

מדעני חברת 'מוסון' העולמית
השלימו פתוח סדרת תמרוקים
מהפכניים ונועזים
קדם פנים, סבונים, מיקלון,
דאודורנטים ועוד

תמרוקי 'מוסון' יפנקו את גופך
ויעבירוך משנות ה-70
אל שנות העתיד המופלאות

דפוס מ' studio 43 צרם נורבס

BLIZZARD דיאודורנט-ספרי, קריר ומרענן, מכיל מי שלגים,
אחד מן התמרוקים הנועזים של 'מוסון'

תווית שי מיוחדת מצורפת לכל מוצרי 'מוסון'.
שלח 5 תוויות שי אל תד 653 ירושלים, עד ל-7.7.73.
ותזכה ב-3 סבונים באריות-שי.

אנו
מתלבשים
באפנת
חדים

במדים לא
מוכרים
סתם בגדים
במדים
תמצאו טיב
ואפנה
מוקורים
המקדמים
את כל
האחרים!

מדיזם
רח' אכזבי 56 ת"א

אני מאלץ כ...
דינולטה

להשיג בחנויות המובחרות

שינוי כתובת

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מהבקש
להודיע על כך שבועיים מראש, על-מנת
למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

במבצע מיוחד לפתרון בעית דיור של זוגות צעירים, בונה חברת שיכון עובדים למעלה מ-2000 דירות בערים וישובים בכל רחבי הארץ. המבצע נערך בשיתוף עם מועצות הפועלים ובעידוד עיריות. במקומות בהם נערך מפעל שיכון בעידוד העיריה, תהיה ההרשמה בעיריה. (פרטים בדבר הרשמה בעיריות בפרסומים נוספים).

לזוגות צעירים

מי יוכל להשתתף?

זוגות צעירים חברי ההסתדרות הכללית, אשר לא קבלו פתרון במסגרת משרד השיכון, או זוגות צעירים אחרים, יפנו אל מועצת הפועלים במקום מגוריהם או למשרד "שיכון עובדים" באיזור.

יכולים להרשם לשיכון, זוגות נשואים שנישאו אחרי 1.1.67 וכן זוגות העומדים להנשא. אך אלה יהיו חייבים להציג לפני מועד הכניסה לדירה תעודת רישום לנישואין. המועמדים שיאושרו יוכלו לקבל במשכנתא בסך 18,000 ל"י - עד 25,000 ל"י (לפי איזורי הבניה) בריבית נמוכה מן המקובל, לתקופה של 15 שנים ללא הצמדה. מחירי הדירות צמודים למדד יוקר הבניה מינואר 1971.

פרטים במועצות הפועלים ובמשרדי שיכון עובדים בע"מ

משרדי שיכון עובדים

תל אביב, רחוב ליאונרדו דה וינצ'י 21, טל. 250211 • ירושלים, רחוב הלל 8, טל. 29771 • חיפה, רחוב החלוץ 43, טל. 60915 • באר שבע, רחוב שניאור 4, טל. 3542 • אשדוד, רחוב רוגוזין 12, טל. 31890.

מכתבים

3. איש לא העמיד לדין יהודי כשר לדת כמו תלמיד-ישיבה על שאינו רוצה לשרת בצה"ל.
4. בני משפחות מעורבות בישראל נרדפים אם אינם מוכנים להתגייר.
5. בנות דתיות לא משרתות בצה"ל ו- בשום מקום אחר.
6. כשנפל חלל בן למשפחה מעורבת, אין לו מקום בבית-הקברות אלא מחוץ ל- גדר.

ס.ג. טוביניצקי, חולון

ואת מי מנסה לחקות הגב' בושט בעצמה?

דרורה אמיר, ירושלים

צה"ל וכני

משפחות מעורבות

אין לשום בית-משפט בישראל זכות לש- פוט בן או בת ממשפחה מעורבת שאינם רוצים לשרת בצה"ל וזאת מפני:

1. כאשר שלמה זלמן שרגאי, איש המימ- סד, כתב שבני משפחות מעורבות מרגלים הם (לעצמם נייעס) ושיש להחרים את בני המשפחות המעורבות, לא נמצא איש ביש- ראל, לא רמטכ"ל לא שר, לא עסקן שעמד להגן על בני המשפחות המעורבות.
2. היועץ המשפטי לממשלה לא מצא ל- נכון להעמיד את שלמה זלמן שרגאי לדין פלילי לפי החוק לשון הרע.

לים הנבחרים מצטיינים בכך שהם חסרי תוית וזהו"א או 12 הפיזמונים הנבחרים הן כמו מראות אטומות שדבר וחצי דבר לא השתקף בהם, תסלח לי הגב' בושט אבל משפטים אלו לא הובנו על-ידי. אולי אינני מספיק אינטליגנטית כדי להבין את ביקורתיה הנלבבות.

עוד משפט שלא ירדתי לעומקו הוא — "הפיזמונים נשמעו כמו תרגום לא מדויק ואפילו מעוות" לדעתי השירים הם כתובים בעברית, אמנם לא נחצצת כפי שהגב' בושט דורשת משירים ישראלים אלא בעברית פשו- טה הנוחה להבנה לבני עמך.

אני מבינה שגם זמרת הלבושה בהדר מרגיזה את הגב' בושט כי זה ידוע שהיא איננה יכולה לראות נשים יפות, זה פוגע כנראה באגו שלה.

בסופו של דבר לא הבנתי ממה כל כך לא מרוצה הגב' היקרה מהחיקויים העלובים

(המשך מעמוד 8)
הצעיר והנמרץ שלו, לטיפול הורמונאלי ב- שווייץ?

לטובתו, כמובן.
פרסום שמי עלול להזיק לי ביחידה שבה אני משרת.

א.ס., תל-אביב

מים

ער נפש

כשקראתי בשבועות האחרונים את כתבו- תיו של דן בן-אמוץ על "המבקרת" הרה בושט אמרתי לעצמי הוא מגזים.

אבל כשקראתי את ביקורתה של הגב' בושט על פסטיבל הזמר — הגיעו מים עד נפש.

74% אחוז ממלות הביקורת הנחצצות הן ללא הסבר ופירוש, "הפיזמונים הישרא-

אצ'רן פח/אצ'רן!

1.5.71 - 31.5.71

**שמפו
אימפריאל
דלילה**

החידוש העולמי
בחפיפת השיער
השמפו הנותן חיים
חדשים לשיעריך

~~4.50~~ 3.50 ל"י

בת אורן

סבון אמכם ללא סבון
מקצף מרגיע ומרענן

בשפופרת גדולה

~~1.75~~ 1.45 ל"י

בבקבוק

~~2.95~~ 2.45 ל"י

Tanya

תגובה על דבריה של ראש-המשלה גולדה מאיר — "ויליאם רוג'רס אינו אוהב את המילה לחץ, ומעדיף להשתמש במקומה במושג שיכנוע" — היתה למפקד גלי צה"ל ועורך במחנה יצחק ליכני: "בסלנג האמריקאי משכנע פירושו אקדה".

המקום השמיר ביותר בניין החדש של חברת כור ב"ה-לאבי, שהקמתו עלתה 10 מיליון ל"י, הוא לישכת המנהל הכללי של החברה, אלוף (מיל.) מאיר עמית. הסיבה לסיר

העיתונאי האמריקאי הנודע סירוס סולצברגר במנהיגי אומות העולם, איתם נפגש בעת עבודתו בניו יורק הראלד טריביון. בין השאר גילה סולצברגר את דעתו של ניקיטה חרושצ'וב על ברלין: "ברלין — זה שקראשכים של המערב. כל אימת שאני מושך — מייללים..."

גם את דעתו של נשיא ארצות הברית לשעבר ג'ון קנדי, על הנשיא הנוכחי ריי צ'ארד ניקסון, מביא סולצברגר בזכרונותיו: "ניכסון הוא

טיטוציה (הזנאה) של דת ישראל למען אינטרסים שלטוניים, אלה העוסקים בזה הם סרסורים ליד בר עבירה. מפני שיש לספק בשריותותחים למדינת-ישראל, עושים את התורה פלסטר".

מזל טוב ליו"ר הכנסת לשעבר קדיש לוז על הולדת נכדתו לווית ברקן.

אסור למכור אנשים בלוח הכפול

בערב הראיונות שנערך השבוע באולם דקל בתל-אביב, ביקש המראיין שמואל שי מהמזכיר הוותיק אהרונצ'יק בריאל (68), שפרש לפני שני חודשים גולד לו בן, שיסביר לקהל איך הוא נהיה בגילוי לאב. השיב אהרונצ'יק, שכנו הבכור, יואב בריאל, הוא כבר בן 38. "בן-אדם שעושה התעמלות ומאמן איזה שהוא חלק בגופו, אז אותו חלק ממשיך להיות ב' כושר". אהרונצ'יק סירב לפרס איזה חלק.

באותו ערב השתתפו גם מלכת היופי של השנה, אתי

לו המראיין רחל מנדולה, שכתבה חוברת על הנוהג ביש-ראל, כי כ-200 יצאניות תל-אביביות משרתות מדי חודש 40 אלף גברים, הגיב זוהר: "מי עולם לא היו רבים כל-כך חייבים הרבה כל-כך למעטות כל-כך".

כמה שווה אדם? הבמאי בועז דוידזון, שפרש מחברת הגר, והשחקן אפי דיין, ניסו לרר. השניים, הכותבים עתה לסרטים לסרט שיקרא חצי חצי, אשר מספר על אדם המגיע למצב כזה שהוא רוצה למכור את עצמו — רצו למסור מודעה ללוח הכפול, בה מציע אדם את עצמו למכירה בתנאים טובים. בלוח הכפול סירבו לקבל את המודעה, בטענה שזו מודעה לא-חוקית.

בסימפוזיון על המעצרים המינהליים, שנערך בפקולטה למשפטים של אוניברסיטת תל-אביב, בהשתתפות היועץ המשפטי לממשלה מאיר שמגר, דיקן הפקולטה פרופסור אהרונצ'יק רובינשטיין וח"כ אורי אבנרי, ניסו כל הנואמים להשיג את המתח בהלצות. שמגר, שרצה להוכיח כי הצעותיהם של רובינשטיין ואבנרי אינן מהוות

הזמר האיטלקי המצליח, עומד להגיע בסוף החודש לארץ, ומתכוון להביא איתו, מלבד את תזמורתו, גם את אופנוע המירוץ החדש שרכש — כדי לנסות לארגן בארץ תחרות אופנועיים. לטוני יש שש מכוניות-מירוץ.

שינוי יסודי, הזכיר את אימרתו של ברנארד שו על השאלה מי היה שקספיר: "שקספיר לא היה שקספיר. זה היה בכלל אדם אחר, בשם שקספיר". ואילו רובינשטיין קצר מחיאות-כפיים כאשר אמר: "אם לדעתך אין הבדל, אולי תקבל את ההצעות שלנו?".

קבצן ניגש לדידי מנור סי בקפה כסיה. ביקש נדבה. השיב דידי: "אבל אין לי כסף!". התרעם הקבצן: "אז למה אתה לא הולך לעבוד?".

משהו מצחיק קרה לצעיר רה הירושלמית רותי ויטנברג — אחותה של העיתונאית תמר מרון — שהתפרסמה

יותר בתור דליה נבון, ה' מופיעה על אריות מוצרי או-סו. רותי, הנשואה עתה לבעל אמריקאי (שני) והגרה בארצות-הברית, ראתה שם בסופרמרקט מוצרים של או-סו. היא קנתה כמה קופסאות, לא יכלה להתאפק מלהגיד לקופאית: "את רותי, זאת אני!". השיבה הקופאית האמריקאית בסקנות מוחלסות: "בסח! בסח!".

על פרשת שלום כהן התלוצץ הצייר משה ינאי: "אף פעם לא כדאי לעשות שותפות, ולראייה: אלוהים נש' אר לבד".

המיליון של שמוליק קראוס

בעתונים שלי לא יהיה מקום בשום פנים ואופן לסיפורים הקטנים על האנשים הגדולים, כתב הסופר דוד שחם בספרו היום האחרון לחי, שיצא לאור השבוע. אבל מי שי' רוצה בכל זאת לקרוא סיפור קטן על איש גדול, צריך לקרוא את הסיפור הראשון בקובץ סיפורים זה של שחם, הנושא את השם צריך לדעת לקרוא עיתון. אפשר למצוא בו משפטים כמו: "עתונים מרגיזים אותי... העיתונים מקצרים את ימי ומ' מררים אותם, מעכירים את רוחי, מביאים עלי מרה שחורה... צריך להשמיד את כל העיתונים, צריך להעמיד לקיר את כל ה' כותבים בהם... לירות בהם... או, לחילופין, כנאמר בכתבי האש' מה, לאסור על הכותבים את ה' כתיבה. אני עצמי צריך לכתוב את כל העיתונים". מי שרוצה יכול למצוא אולי סמליות בכך, שהסופר שכתב דברים אלה ב' צירתו הספרותית האחרונה, הוא גם העורך של שבועונה החדש של מפלגת העבודה אות, שהחל להופיע לפני שבועות מספר. אם לא ניתן לו לכתוב את כל ה' עיתונים, הוא כותב עתה לפחות את עיתונה של מפלגת העבודה.

המלחין זמר שמואלדיק קראוס כמעט והסתכר השבוע בחינה נוספת. היה זה כאשר נכנס באחד הלילות לדיסקוסק, הבחין שם בטייס-השולחן אי"י ב' נתן, החל לחרף ולגדף אותו. לאייבי לי היה מושג מה רוצה ממנו קראוס. הוא יכול היה לשייך את דבריו רק לזה שיום קודם לכן הציע לו שמ' ליק עיסקה של מיליון ל"י, שי' אייבי דחה את הדיון בה לתא' ריק מאוחר יותר. העדים להתק' פחו של קראוס על אייבי היו בטוחים כי עומדת להיפתח כאן תיגרה. אבל אייבי הוכיח כי הוא גיטלמן. בראותו את מצבו של קראוס הוא קם ממקומו, ומבלי להוציא מילה או להגיב עזב את המקום.

יותר חמום-מוח היה ה' דוגמן יפה-התואר אלי שר, שבילה השבת עם עזרתו על חוף הים. אחד הסקנים נעץ עיניים בחזה השופע שהזדקף מבעד לבגד-הים של הנערה. ה' דבר הרגיו את אלי. "אתה כנר" אה חובב אמנות", אמר לאלי. כשהשיב הבחור בחיוב, הציע לו אלי: "אז תתקרב ותראה את זה מקרוב". הבחור הגביר את נענה להזמנה, לא לקח בחשבון את העובדה שאלי הוא גם בעל חגורה-שחורה בקארטה. התוצ' אה היתה: נגד אלי שר הוגשה תלונה על תקיפה, ואילו הבחור הסקן נלקח מחוף הים לבית-חולים.

סופיה לורן (36) והאמא שלה רומילגה וילאני (56), בלטו בעת מסע קניות ברומא בחצאיות

באופנת המידי, מגפיים ומשקפיים גדולים. רומילגה העירה על הידיעה כי אביה של סופיה, ריקארדו שיקולונה, עומד לשאת לאשה את הגרמניה קארולנה האק: "ריקארדו היה בעיני תמיד אפס. מעולם לא חלמתי להינשא לו. אני מרגישה טוב כרווקה".

ברנש חביב מאוד באופן פרטי, ואדם מוכשר מאוד. עבודתי איתו זמך-מה בסינט, אבל יש לי, כנראה, אישיות מפוצלת: הוא רע מאוד בהופעות פומביות".

מה דעתו של פרופסור ישעיהו ליבוביץ על ביקור ויליאם רוג'רס בישראל? "התלות שלנו בגורם חיצוני מוחלטת עד כדי כך, ששום עורמה לא תשנה מאומה. ה' שבוע היה פה הבוס ונתן את ההוראות והפקודות".

על הליגה להגנה יהודית אומר ליבוביץ: "זה עניין מסור כן מאוד, מבחינת מה שעלול לצמוח בקירבנו".

בראיון לסילבי קשת, הביע פרופסור ליבוביץ את דע' תו גם על נישואין אורחיים: "אני לא מקבל את המושג הזה. אני מכיר נישואין לפי חוקי ה' תורה. לא איכפת לי מי שוכב עם מי. המנגנון השלטוני יכול לקבל כל חוק על יחסים בין גבר לאשה. זה איננו מעניין אותי כהוא-זה". על גיור-בזק של בית-דין-שדה: "זוהי פרוס-

דיות אינה מיסמכים סודיים או ארכיטקטורה מיוחדת, אלא אבי' זו שהוא יחיד במינו בחברת העובדים, ואפילו בלישכת שר' האוצר אין כזה: מנכ"ל כור הקים במשרדו בית-שימוש פר' טי, במחיר 17 אלף ל"י.

כשנודע למוזיקר ההסתדרות יצחק בן-אהרן על ה' מיתקן המיוחד הזה, הוא רתח. למרות שהנושא אינו בעל ריח נעים, החליט המוזיקל לבדוק אותו.

נושא יוקרה אחר הוא מכוניותיהם של פקידים בכירים. בזמנו המליצה ועדת הכספים של הכנסת על תקן צנוע יחסית למכוניות. לחשב הכללי הקודם של האוצר, יורם רבין, הוח' לט שמגיעה מכונית ב.מ.וו. או הילמן. בינתיים עזב רבין את משרתו ובמקומו בא חיים שטסל, שהחליט להנהיג ליבר' ליוציה וחופש-בחירה במשרדו. כדוגמה-אישית, הוא לקח לעצ' מו, בניגוד לתקן, קרייזלר אמ' ריקאית גדולה.

בקובץ זכרונותיו מטפל

בעולם

יפאן

לא רק השמש עולה

בארץ השמש העולה

העוועים הפיננסיים שסקרו בשבוע שעבר את בורסות הכספים ברחבי העולם, ענינו בעיקר בנקאים ועורכי-דין. הבנקאים הימרו — וכפי שהתברר השבוע, הרחיבו והעורכים הקדישו למאורע סיקור נרחב.

למרות זאת, נשאר קורא העיתונים בישראל כבבירות אחרות, אדיש למדי לכל המהומה, אלא אם כן היו לו דולרים או מארקים, ומשום כך נגע הדבר לכיסו. אסיר לו השערורייה שפרצה בין בנק ישראל לבנקים המסחריים, לא גרמה לו להתרגשות. **מעצמה שלישית.** אלא שהיה בפרשה פרס אחד לפחות, שמן הראוי היה שיעניין כל אדם בישראל — ובעולם: היתה זו התנהגותו של היאן היסאני.

הלחץ העצום על הדולר האמריקאי — שהוא, למרות הכל, עדיין המטבע החזק ביותר בעולם — לחץ שהתבטא בוריתת מיליארדי דולרים לגרמניה המערבית — אילץ את גרמניה, ובעקבותיה מדינות מערב אירופאיות אחרות כשווייץ והולנד, לייסוף את המטבע שלהן, גם אם זמנית, כתוצאה, רע-שו אמות הסיפים ברחבי העולם.

מטבע אחת לא נרעשה, לא התרגשה: ה"יאן היסאני". אם כבר, יצאה היאן חזק יותר מרעידת-האדמה — ולוא רק בגלל העובדה שהוא היה מסוגל להתעלם ממנה.

היתה זו תזכורת נוספת לכך, בשארץ השמש העולה, לא רק השמש עולה: בהשקט ובקצב מתפתחת כלכלת יפאן — ר"ת עשרות שנים היא תשנה את כל מערך הכוחות העולמי. לצד ארצות-הברית ורוסיה, תצוץ לפתע מעצמה שלישית — יפאן.

ספרד

עצוב

אבל מצחיק

למרות שהם משתדלים להסתיר זאת, מוד-אנים גנרל פרנקו וממשלתו ממרד הבאטי קים בארצם. המורדים הם לוחמים נועזים, והם נעזרים בסופוגרפיה ההררית הקשה של איזור מולדתם.

קשה לדכא מרד כזה. במסגרת המלחמה במורדים, שללה ממשלת פראנקו, לפני כחצי שנה, את כל זכויות האזרח במדינה. **הצטרפות מצחיקה.** חצי השנה נס-תיימה עתה, אולם לא המרד. לוחמי הגרילה הבאטיים ממשיכים לזרוע הרס וטרור בי-רחבי המדינה. השבוע, הודיעה ממשלת ספרד על הארכת שלילת-הזכויות לחודש נוסף. אלא שגם במדינת-מסורה כספרד, נראה שאין זה כיום צעד קל לביצוע. שרי-הפנים של פראנקו, שהודיע על ההארכה, מצא לנכון לכלול בהודעתו הרשמית הצטרפות, הרגיע את העולם הרחב, שלמעשה אין צעד זה חמור כל כך: "90 אחוז מתושבי ספרד", הסביר, "לא יודעים בכלל ששללו מהם את זכויות האזרח".

ארה"ב

העיקרון — לא

להיות באופנה

במשך עשרות שנים, אילץ צי ארצות-הברית את מלחיו ללבוש את מכנסיה-הפעמון המסורתיים, שנראו די מגוחכים, למען ה-אמת. והנה סוף סוף, לפני כמה שנים, פש-טה בעולם האזרחי אופנת סאן-טרופז. בתי-חילה רק לנשים, אחר גם לגברים. המכנ-סיים ההולכים ומתרחבים כלפי מטה, הפכו לשיא האופנה.

חנות מודרנית. השמועה הגיעה גם לאוזניהם של אדמירלי צי ארצות-הברית. השבוע, פורסם צו חדש: בגדי-העבודה בצי יוחלפו מכנסי הפעמון — שסוף סוף נכנסו לאופנה — יוצאו מהתקן.

"ודאי שיש בזה הגיון כלשהו, להיות תמיד לא באופנה", הגיב בסרקאזם קצין צי ווטר במספנות מרילנד, "חבל רק שאינני מסוגל להבינו".

נחמה נוספת: במכנסיים החדשים, יותקן בחנות רוכסן, במקום הכפתורים שהיו נהוגים עד עתה.

הם אוהבים....

פנתרים וכלנרים

למענם, לעורר את עניינם אך אל יתימר לייצג אותם!

קורא שאינו פנתר יכול לשאול כאן:
[!] איזו טובה יכולה לצמוח מן הפנתרים בכלל, מדוע להגן עליהם? מה אפשר לצפות מהם?
אשיב על כך בקצרה:
אני משוכנע שאכן יש בעייה עדתית בארץ — בעייה שבה מתערבים קיפוח סוציאלי, דיעות קדומות גזעניות, מינהגים דמוגרפיים, מסורת רוחנית, ועוד ועוד.
אני מאמין שיש רק גורם אחד היכול לעזור לבני עדות-המזרח: בני עדות-המזרח עצמם.
שום ציבור אינו מקבל חרות ושחיון על צלחת. הוא חייב להילחם להשגתם. מלחמה זו יש לה ערך משלה. אפשר לומר: המאבק לשוויון חי שוב יותר מן השוויון עצמו.

כי במאבק זה מודקפת הקומה, נרכש הביטחון העצמי הקולקטיבי, הופך הנדבא מהיום לשותף מלא בחברה הדמוקרטית של מחר.
אם הפנתרים יעלו על דרך המלך, אם ייאבקו למען המטרה שהציבו לעצמם, לא יפלו במלכודות המוטמנות להם ברגע זה — הם יכולים למלא תפקיד חשוב מאד לטובת עדותיהם ולטובת החברה הישראלית כולה.

יך לנהוג בהם? מה צריכה להיות תגובת המדינה למאמציהם? לדעתי יש תגובה פשוטה, תכליתית, חינוכית:

יפגשנו שריהשיכון עם הפנתרים, ויודיע להם: אחד מהם יהיה אחראי לכל מערכת השיכון למשפחות מרובות-ילדים, אחרי הכשרה מתאימה.
יודיע שרהסעד: אחד הפנתרים מוזמן

אולם ברגע זה משתדלים כל הכלנרים שהם, במיקרה, בני עדות-המזרח לגנוב את עור ה- פנתרים ולהשתמש בו לכיסוי מי ערומיהם.

מאז כמה קבוצת הפנתרים, אני מוצף בכתבי-עת, עלונים, גלויידעת של קבוצות שונות ומשונות, המתיימרים לייצג באופן בלעדי את עניין עדות-המזרח.

בדקתי כמה מן העלונים האלה. מצאתי שמאחורי כולם עומדים עסקנים ספרדיים שיצאו מכלל שימוש, גרוטאות פוליטיות, כלנרים משומשים.

כימעט כולם הם אנשים אמידים, ואף עשירים, החיים להם חיי- מותרות באיזורי-יולת, הסועדים את ליבם במיסעדות יקרות.

אלה מתיימרים עתה לייצג את העניין הצודק של המוני ארץ-ישראל השניה, ה- יים בתנאי-דוחק גוראים בשכונות-עוני, ה-

והם רוצים להתבלט גם בעצמם.
אני מומחה לשיטה זו, כי לפני כמה שנים בלבד ניסו אותם אנשי מצפן לעשות זאת לתנועה שאני חבר בה. אולם אותנו לא עשו באצבע, ותפסנו אותם בקלקלתם בעוד מועד. הכרחנו אותם לעזוב אותנו, ומאז הם שואיני המושבעים ביותר למולנו הרב.

שאים הפנתרים כהחלט להצטרף לקבוצת מצפן, או להזמין את אנשי מצפן להצטרף אל חבורתם.

אנשי מצפן הם קבוצה חזקה, ואנחנו נילחם על זכותה להתבטא ולפעול. ואם הפנתרים רוצים בהם בבקשה.

אולם הפנתרים חייבים לדעת כי דיוק מה רוצים מהם אנשי "מצי פן", ולאילו מטרה הם רוצים ל- נצלם.

האידיאולוגיה של מצפן והאידיאולוגיה של הפידאיון (כל הפידאיון) זהה בנקודה אחת: שבני עדות-המזרח הם הגורם אשר יהרוס את "המדינה הציונית". הציונות, שהיא בת-ברית האימפריאליזם-קולוניאליזם-קפיטליזם, מדכאה את בני עדות-המזרח. לכן — בבוא היום, יקמו המוני בני עדות-המזרח, יהרסו את השלטון הציוני, יתנו יד להמוני האומה הערבית, ויקימו על הריסות ישראל מדינה פלסטינית-סור- ציאלסטית.

למצע זה אין, כמובן, כל סיכוי להתגשם במציאות. הוא חלום באספמיה. אבל הוא מסוכן מאד.

כי הוא נוטע בלב ערבים תמיי מים את התקווה שמדינת ישראל תתפורר ותתפרק בקרוב, ושעל כן אין צורך לעשות עימה שלום.

בכל רחבי העולם מפיעים אנשי מצפן כיום את הגירסה כי הפנתרים השחורים מוכיחים שתקוות זו מציאותית. שניים מהם עושים זאת ממש ברגע זה בברלין. וכאם הפנתרים השחורים לתת יד לכך — אם הם מאמינים בכך. אך לי נדמה שהם כלל אינם חולמים על כך.

עליהם לדעת, על כן, שאם ייג- ררו לדרך זו, הם יביאו נזק עצום למאבק הצודק של בני עדות-הי מזרח בפרט, ולמדינת ישראל בכלל.

מן הצבועים והתנים — אל ה- קופים והשועלים.

אני מתכוון לכלנרים, המנסים להתעטף בעור של פנתרים.

רחמים כלנר המקורי, שוכה להדביק את שמו לחופעה שלמה, היה סוחר ירו- שלמי עשיר. הוא נבחר לעיריית ירושלים ברשימת מפלגה מסוימת — וכשהגיע ל- מישרה זו, בגד בשולחיו ועשה עסקים פרטיים בשליחת שהופקדה בידיו.

לאחרונה נפוצה תופעה זו ברחבי הארץ, במישורים שונים. כמה מן ה"כלנרים" היו אשכנזים, אחרים היו ספרדים-טהורים. יש להיזהר מלהדביק על תופעה מכוערת זו תחית "עדיתית".

הרגע הראשון, היתה בלבי אהדה ספונטאנית לקבוצת הפנתרים השחורים. השם אינו מקורי, ואפילו מטעה. כמה מן הסיסמאות מפרוות. לא לכל דבר הגי אמר עלידם אפשר וצריך להסכים.

אולם הרגשתי: הנה דבר אור תנטי. דבר שצמח מתוך בעייה אמיתית, המשתדל למצוא — ולוא גם במעורפל — פיתרון לבעייה זו.

שמחתי כאשר ראשי הפנתרים הביעו — בדרך האסורה של מחיאות-כפיים ביציע הכנסת — את הסכמתם לדברים שאמרתי מעל הדוכן על פעולתם. לא אמרתי אותם כדי למצוא חן, או כדי לעשות הון פוליטי. הבעייה שהצמיחה את תופעת הפנתרים מטרידה את מנוחתי מזה זמן רב. אני רואה בה סכנה נוראה — בטווח הארוך — לבריאות החברה הישראלית.

אני סבור כי הפנתרים עשו שירות רב לכולנו, בכך שהכריחו את הציבור הישראלי לתת את דעתו על בעייה זו בעוד מועד.

אני מעלה על דעתי שאולי דווקא בקרב צא הפנתרים טמון רמז לפתרון היחיד ה- אפשרי.

ועל כן — — —

על כן אני רואה בדאגה את הנסיגות הציוניים הנעשים עתה לנצל את הקבוצה הזאת למען מטרות שונות לגמרי.

כל מיני חיות — שועלים, קופים, צבועים, תנים — מנסות לרכב על גבו של הפנתר השחור.
ואם יצליחו בכך, יהיה זה חבל מאד.

חייה הראשונה שהתלבשה על ה- פנתרים היא הצבוע הקרוי "מצפן". השבוע נפל לידי גיליון של מצפן, כשעל שערו פנתר שחור גדול ואימתני. כל מי שלקח לידי גיליון זה, מוכרח היה לקבל את הורשם כי מצפן הוא בטאון הפנתרים השחורים.

שבת אנשי מצפן היא שקופה לגמרי, כי היא העתק מדוייק של טקטיקה קומו- ניסטית מדור-ידורות.

טקטיקה זו פועלת כך: אם יש קבוצה חדשה כלשהי, ובראשה אנשים טובים ותמימים, לך והתי- לבש עליה. עזור לה, התנדב לי מענה, הסתן לתוכה, השתלט עליה מבפנים.

אם תצליח, תוכל להפוך את הקבוצה למכשיר עיוור בידך, למה שנקרא ב- סלאנג הקומוניסטי "חזית". בכל "חזית" כזאת עומדים האנשים התמימים בראש, נושאים בתוארי-הכבוד, זוכים בפירסומת — כשמאחוריהם עומדים המושכים בחוטים, הנשארים אלמוניים, הפועלים על פי ה- ראות המפלגה.

אנשי "מצפן" פועלים על פי שרי טח כלפי הפנתרים — אם כי בחסרי-כישרון, כי אין להם סבי- לנות להישאר בצל. הם שוויצרים,

הפגנה של הפנתרים השחורים בצפון תל-אביב

לקבל לידינו את עניין הסעד בעיירות הפיתוח.

בקיצור: תימסר-נא לפנתרים עצמם, אחרי שיוכשרו לכך, האחריות הישירה לפתרון הבעיות המועלות על דגם במשרד-הביטחון, במשרד-החינוך, במשרד-העבודה, בעיריות, בכל אתר.

אין להם נסיון, אל דאגה! הם יצמחו במהרה לתוך התפקידים, אם יתנו להם לרכוש נסיון, להתמחות, להוכיח את עצמם. ואז, במקום האפסטרופוסים למיניהם, ה- מלומדים והכסילים, הכנים והמתחסדים, ילמדו צעירים אלה לדאוג בעצמם לשיפור מצב עדותיהם — לא כעסקנים, לא כראשי- המולות.

לא כלנרים חדשים, אלא כי אנשי-ביצוע בתפקידי-ביצוע.

משפחות מרובות-הילדים המתקיימות על תשלומי-סעד שערורייתיים.

איזו בדיחה מיפלצתית!

אילו הייתי אני פנתר שחור, הייתי שואל את כל האדונים הנכבדים האלה: "דחילק, איפה היית עד היום? מדוע לא נכנסת למכונית-הפאר שלך עד כה, כדי לסייר בשכונות שלנו?"

ואולי, אילו הייתי חצוף מאד-מאד, הייתי אומר: "יא אחי, אתה חי בחילה של שתי קומות, בצפיפות של נפש אחת לחדר. אולי תכניס לביתך משפחה של שש נפשות, עד לפתרון בעיית הדיור?"

אני בטוח שמאותו רגע, לא היה הכלנר הנכבד מראה את פרצופו באותה שכונה.
אדם עשיר מוכן לעזור לנדכאים, להפגין

נגד משרד-הבריאות ועיריית תל-אביב, בגלל אי-חידוש הרשיון להפעלת המפעל.

המשקיעים טוענים כי במשך שנים היו להם הפסדים כספיים ניכרים ועתה, כאשר המפעל עומד להיות רווחי — מנסים הגור-מים הממלכתיים והמוניציפליים, לסווגו.

איסור ממשלתי על עישון באסיפות רופאים

חוזר מיוחד שהופץ לאחרונה בין מוסדות הרפואה בארץ, מטעם משרד-הבריאות, אוסר על הרופאים לעשן בישיבות ובאסיפות רופאים. הנימוק לכך הוא בעיקרו חינוכי.

גם ההסתדרות הרפואית בישראל המליצה כי יאסר עישון בישיבות אירגוניות ומדעיות בהן מתכנסים רופאים.

בסקר שבוצע לפני שנה הסתבר כי 27% מרופאי ישראל עדיין מעשנים, למי-רות הסכנות הכרוכות בכך.

שלושה עורכי-דין נתבעים בבית-הדין המשמעתי

פרשת יגגי פרס, הקבלן שהוא אחיו של שריהתחבוי רה, שניסה לפני מספר חודשים לפנות בכוח ובעורמה את הטייס לשעבר ליאון גארדנר מביתו, מתבררת עתה בפני בית-הדין המשמעתי של הסתדרות עורכי-הדין.

נגד פרקליטיו של יגגי פרס, עורכי-הדין זאב פילפל ואילן לפירות, וכן נגד ידידו של פרס, עורך-הדין אליעזר פוגאטש, הוגשו תלונות על חלקם באותה פרשה ועל התי-נהגות הנוגדות את כללי האתיקה המיק-צועית.

הדיונים הנערכים בבית-הדין המשמעתי הם סודיים.

דולאר בסרט, אותו הוא מכין להסרטה, אחרי שממ-שלת-ישראל ניסתה בעקיפין להטיל צנזורה על התסריט של הסרט.

המדובר הוא בסרט גנטיס 48, הצריך לספר על לידתה של מדינת-ישראל. פרמינג'ר, שהגיע לארץ אחרי שהשתתף בוועידת בריסל, ניהל משאומתן על סיוע של ממשלת-ישראל להסרטה הסרט, המבו-סס על ספרו של העיתונאי דן קורצמן, כתב הוועינג-טון פוסט, ששהה למטרה זו שלוש שנים בישראל.

כאשר נרמזו לפרמינג'ר כי ממשלת-ישראל מעוניינת בתיקון כמה קטעים בתסריט, המבלימים את חלקו של האצ"ל, הוא הו-דיע כי לא יתן רשות לצנזר את סרטו ודחה כל סיוע ממשלתי ישראלי לסרט.

תסיסה בחרות

תסיסה פנימית תתעורר בתנועת החרות, בגלל שיחות האיחוד הצפויות עם המפלגה הליברלית. הגורם לכך הם רבים מפעילי הסניפים, המוענים כי כל מטרתה של המפלגה הליברלית היא להחזיק מעמד במתכונת הנוכחית עד הבחירות הבאות ומיד לאחר-ריהן לפרק את גח"ל ולהצטרף לממשלה.

חיים גורי יצטרף ל"דבר"

למרות שעמד להצטרף לאחד הצהרונים, נענה ה-משורר חיים גורי לבקשתה האישית של ראש-הממשלה גולדה מאיר, להצטרף לדבר, יחד עם 17 מחברי מערכת למרחב לשעבר.

מאבק משפטי

נגד משרד-הבריאות

קבוצת משקיעים מדרום-אמריקה, שהקימה בזמו-את מפעל הקומפוסט בחיירה, תפתח במאבק משפטי

"מעריב" מצניע סקופ פוליטי

אחת הודיעות הפוליטיות המרעישות ביותר של השנה, פורסמה לבסוף בצינעה, אחרי שממשלת ישראל עשתה כל מה ש-ביכולתה כדי למנוע את הפצתה.

המדובר הוא בהחלטה, שנתקבלה על-ידי מועצת ה-יטחון הלאומית של ארצות-הברית שהתכנסה ב-27 בפברואר השנה, בעיקבות תשובתה השלילית של ממשלת-ישראל לד"ר יארינג בעניין גבולות הנסי-גה, ושבה התקבלה החלטה להטיל מיד את הסנקציות הבאות על ישראל: הודעת גינוי פומבית בה תאשים ארצות-הברית את ישראל שהיא מבקשת בשיחות הש-לום; הטלת אמברגו או עיכוב משלוחי ציוד צבאי לישראל; הצטרפות להודעת גינוי משותפת של ארבע המעצמות על חבלת ישראל בשיחות השלום.

ביצוע ההחלטה, המהווה את הלחץ האמריקאי הכבד ביותר שהופעל עד כה על ישראל, עוכב בינתיים על-ידי נשיא ארצות-הברית, אולם הוא לא ביטל אותה כליל אלא הישגה את ביצועה. כל פעולות ממשלת-ישראל בחודשים האחרונים מתנהלות בצילה המאיים של אותה החלטה, שהממשלה ניסתה להסתירה. גם כשפורסמה הידיעה לבסוף במעריב, היא הוצ-געה במאמר ארוך של אורי דן, מבלי שתקבל את ההבלטה המגיעה לה.

מלחמת הגיסים הגיעה לשיאה

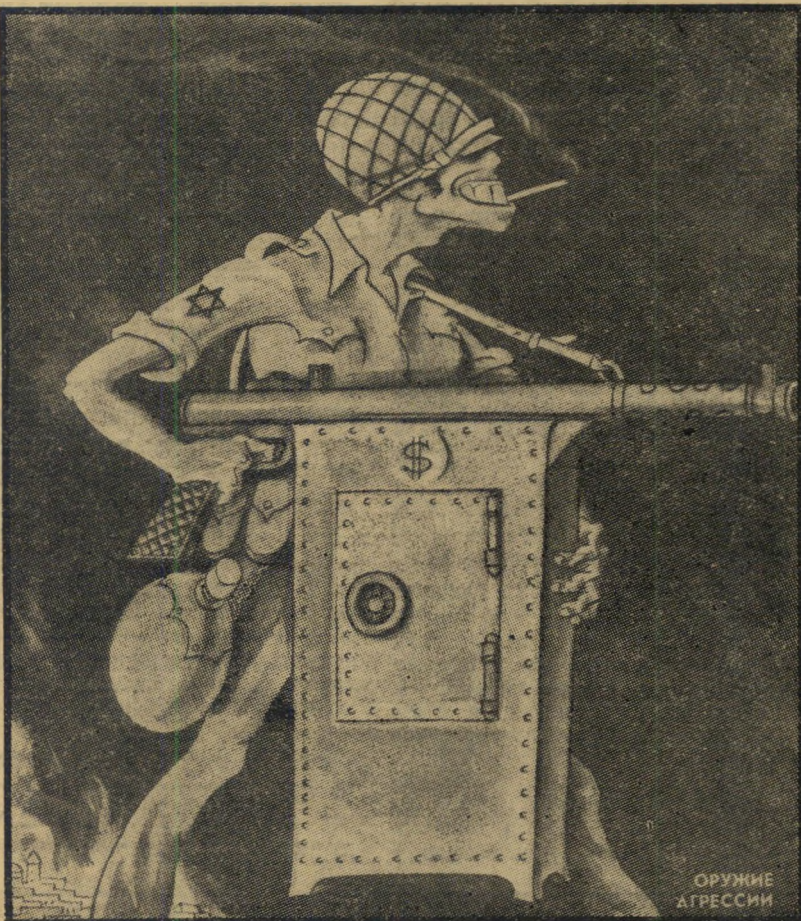
המתח בין שני הגיסים — שריהביטחון משה דיין ויושב-ראש הנהלת חרות, עזר וייצמן — הגיע לשיאו השכונ, אחרי שעזר וייצמן קרא בגלוי למשה דיין להתפטר מתפקידו כשרי-הביטחון.

במאמר שפרסם ביום השישי האחרון במעריב, הא-שים עזר וייצמן את משה דיין, בפעם הראשונה בי-גלוי, בכשלונו ניהול מלחמת ההתשה נגד המצרים בי-שנים 69-70. וייצמן קבע כי משה דיין "הפגין חרדה, הססנות וחוסר ביטחון... הפעילה אותו מחשבה ביטחונית הססנית, מקועקעת."

בשיחות אישיות חוקר וייצמן את דיין ביתר חריפות. למרות שדיין עצמו מתעלם מהתקפותיו של עזר, נראה כי יואלץ להגיב עליהם בזמן הקרוב. יועציו טוענים כי האשמות על מחללים ביטחוניים כשהן באות מפיו של מי שהיה מפקד חיל-האוויר, עלולות לפגוע בתדמיתו כאיש הביטחון מספר 1 במדינה.

הממשלה ניסתה להטיל צנזורה על סרט של פרמינג'ר

הבמאי ההוליוודי היהודי הנודע, אוטו פרמינג'ר, דחה קבלת השקעה ישראלית בסכום של כ-2.5 מיליון

ציור רוסי

קאריקטורה זו, הנושאת את הכותרת "נשק התוקפנות", הופיעה בחודש שעבר בכתב-העת הסאטירי הסובייטי "קרוקודיל" ("תנין"). היא מראה חייל צה"ל המחזיק תת-מיקלע, המורכב על קופת-ברזל אמריקאית.

בפעם הראשונה: העובדות

מזה כמה חודשים מלאים עיתוני ישראל האשמות והשמצות, שמטיח שלום כהן בפני תנועת העולם הזה — כוח חדש וראשיה.

כמה עיתונים עמדו על כך כי שבועון זה אינו מגיב על השמצות אלה, ואף ניסו למצוא בכך פגם, כאילו אנו מנסים להסתיר משהו או מתעלמים מחדשות חשובות.

האמת היא שמערכת „העולם הזה“ השתדלה להימנע מלהיגרר לתוך העניין, מפאת אי-הרצון הקיצוני לטפל באישיותו של מי שהיה במשך שנים רבות האדם מס' 2 במערכת.

אולם עתה הגיע מסע-ההשמצות, שמנהל שלום כהן, לשיא, וכל שתיקה נוספת תתפרש שלא כהלכה. יתר על כן, לאלפים רבים מקוראי „העולם הזה“ יש עניין מיוחד בנעשה בתוך התנועה שנולדה על ברכי שבועון זה. יש להם הזכות לקבל על כך מידע מהימן, מדויק ומלא.

16,853 בוחרים נתנו בבחירות האחרונות, לפני שנה

וחצי בלבד, את קולותיהם לתנועת העולם הזה — כוח חדש. אין כל דרך למסור להם מידע חיוני זה, אלא באמצעות „העולם הזה“ — שרובם המכריע נמנים עם קוראיו. אין שום זכות לשלול מהם אינפורמציה חיונית זו, ולהשאירם תלויים בניחושים ובקטעי-דברים.

לפיכך החליטה המערכת לפרסם את התזכיר, שנמסר השבוע עלידי המזכיר הכללי של התנועה, אמנון זכרוני, לחברי המרכז. תזכיר זה בא כולו להגיב על האשמות והשמצות שהוטחו על ידי שלום כהן, ולהזים אותן בדרך של מסירת העובדות כהווייתן. המוסד הישן של התנועה, המרכז, הטיל השבוע במפורש על היו"ר והמזכ"ל שלה לנקוט באמצעים הדרושים כדי להפריך השמצות חסרות-תקדים אלה.

בפרסמה תזכיר זה, מקבלת המערכת על עצמה את האחריות המלאה לאמיתות ולמהימנות תוכנו.

מערכת „העולם הזה“

פרשנות

שלוש כהן

בתנועה ולהתחזק בכל דרך שהיא — בתנאי שהדבר נעשה בתוך התנועה עצמה.

יתר עם זה חלה על כל שליחי התנועה וחבריה החובה לבצע את החלטות התנועה — אחרי שנתקבלו באורח דימוקראטי, בהצבעות של רוב, במוסד המוסמך.

שליחי התנועה במוסדות השונים כפופים להחלטות ועידת התנועה, ושל המרכז (המלא את מקום הוועידה, בין ועידה לוועידה).

שליח המסרוב למלא אחרי החלטת המוסדות הנבחרים האלה, והמתייחס אל שליחותו כאל רכוש פרטי, כדי להפיק ממנה תועלת פרטית — הריהו אשם בתופעה המכוערת שזכתה בארץ לכינוי „כלנתריום“.

מה שמתרחש עתה בתנועה הוא גילוי של כלנתריום בצורה הממאירה ביותר, מצד קבוצה קטנה, שזכתה במיקר רה בכמה משרות מטעם התנועה (כפי שיוסבר להלן). הדבר קורה אחרי שאנשים אלה העמידו את דרישותיהם כמה פעמים להצבעה במוסדות התנועה, ונשארו במיעוט מבוטל בכל ההצבעות — בוועידה, במרכז, בהנהלה הימנית וכו'.

ג. הרכב מוסדות התנועה

בנסיון מנוחך לטשטש את הכלנתריום של פעולתו, משתדל שלום כהן מזה כמה חודשים להציג את העניין כסיכסוך אישי בינו לבין אורי אבנרי, בבחינת „שני אני שים רבים ביניהם“.

כל המצוי בנעשה בתנועתנו יודע שזהו שקר גס. ויש להבהיר זאת גם לחברים האחרים.

בסיכסוך זה עומד שלום כהן, יחד עם שלישי-היארכעה חברים אחרים, מול כל חברי כל מוסדות התנועה.

אורי אבנרי, שמילא תפקיד מיוחד בהקמת התנועה ובי גיבוש עקרונותיה המדיניים, נבחר לתפקידיו בתנועה בי אורח דימוקראטי. בכל ההצבעות האלה היו מועמדים נגדיים.

במרכז התנועה, בוועידה המרכזית ובהנהלה המדינית, מיוצג מיוגון רחב מאוד של דיעות וגישות.

הנסיון מלמד ששום החלטה אינה מתקבלת בתנועה אלא אחרי ויכוחים ממושכים וערים.

נסיונו של שלום כהן להציג את כל חברי התנועה כעדר של „משרתי אורי אבנרי“, היא כשלעצמה השמצה זדונית וגסה, שיסודה בשקר מוחלט — ודבר זה ידוע לשלום כהן היטב. אם

המזכ"ל אמנון זכרוני התנדב לפני שש שנים לשמש כיועץ הסיעה בכנסת, וזה בשל מעמדו לתואר „חח"כ ה-121“. אשתקד קיבל גם את תפקיד המזכ"ל. השבוע זכה להצבעת אמון פה אחד.

כחבר-כנסת מטעם התנועה לשנתיים הבאות, העברתי לו יו"ר התנועה את ההודעה הבאה:

„אם ימלא שלום כהן את התחייבותו לפרוש מן הכנסת במועד שנקבע, לא אקבל על עצמי מו להיכנס לכנסת השביעית, כך שהנציג השני של התנועה יהיה החבר המופיע אחרי ברשימה, פרופ' ראובן קריץ. כולנו יודעים כי ראובן קריץ — כמחנך, סופר ומרצה — יוכל למלא תפקיד זה בכשרון — דבר שלעצמי אין לאמר אותו על חברה-כנסת השני הנוכחית.“

ב. כלנתריום

על אף הנסיונות לבלבל את הציבור, ולהסיח את דעתו בהשמצות פרוצדוריות, הרי הרקע הציבורי של הסיכסוך בי-תנועה הוא פשוט ביותר:

בתנועתנו יש לכל חבר ולכל קבוצה חופש מוחלט — הן לפי התקנון והן לפי הנהלה וזה נהוג עד כה — להאבק על דיעותיהם.

יש זכות מפורשת להקים סיעות בתנועה, לעשות נפשות

אל: חברי המרכז

מאת: המזכ"ל הכללי

קבוצה קטנה של חברים, שנשארה במיעוט בכל ה-הצבעות בכל מוסדות התנועה, מנהלת עתה מערכת-ההשמצות שיטתית ומתוכננת נגד התנועה, בעיתונות ובציבור. מטרת מערכת זו היא כפולה:

לכפות בדרך-סחיטה על רוב התנועה להיכנע לדרישות האינטרסנטיות של קבוצה קטנה זו, או אם ייכשל נסיון זה — לשבור את התנועה, כדי שחברי קבוצה קטנה זו יוכלו להחזיק במישרותיהם ובכספים השייכים לה-תנועה.

אחת התופעות המכוערות ביותר במערכת זו היא, שאין לה כל רקע רעיוני או פוליטי. מאחר שחברי הקבוצה לא ניסו בכלל להציג עמדות רעיוניות או פוליטיות כל-שהן, המלחמה היא בגלוי על עניינים אינטרסנטיים — כסאות וכסף.

מקור הרעה הוא רצונו של שלום כהן להתחמק ממילוי התחייבותו להתפטר מן הכנסת בעוד 3 חודשים.

אחרי שנוכח לדעת שהרוב הגדול בתנועה סבור שעליו לקיים התחייבות זו, מטעמים פוליטיים ומוסריים כאחד, מנסה עתה שלום כהן לגייס כמה בעלי-אינטרסים ונרגנים, כדי להציג את מלחמתו הפרטית על כסאו כעניין ציבורי. במהלך העניינים התעוררו הרבה נקודות, אשר ראשי התנועה לא רצו עד כה להביאן לידיעת החברים. מתוך אי-רצון לפגוע בתדמיתו של שלום כהן, כל עוד הוא משמש כנציג התנועה בכנסת, וגם כדי להימנע מהחרפת פרשה כאובה זו. כיום אין מנוס מהבאת הדברים במלואם לידיעת חברי המרכז, שיוכלו לקבל הכרעות תוך ידיעת הדברים. יצוין שבמהלך משבר זה, הנמשך כבר כמה חודשים, גילו ראשי התנועה כלפי שלום כהן אורזירות קיצוני, הסכימו לפשרות רבות שהופרו על-ידו, ויתרו פעמים רבות על עניינים עקרוניים ומעשיים, ובלבד לשמור על שלום-בית. למרבה הצער, לא הועילה סבלנות זו, אלא להיפך. דירבנה את שלום כהן לפריקת-עול גוברת, עד כדי מערכת-ההשמצות הנוכחית שלו.

לפיכך אני מוצא לנכון להביא עכשיו לידיעתכם את ה-עובדות הבאות.

א. הערה אישית

כדי למנוע מראש כל טענה, כאילו אני פועל מתוך אינטרס אישי כלשהו, מכיוון שאני האיש שנקבע מראש

שימש מיישמו בתנועה כנושא כלים של אורי אבנרי, הרי היה זה שלום כהן עצמו, כל עוד חשב שזה כדאי לו.

ד. פרשת גלעדי

התייצבנו בבחירות להסתדרות בסיסמא הבאה: **"נעשה להם בהסתדרות מה שעשינו להם בכנסת."**

זמן קצר אחרי ראשית פעולתנו בהסתדרות, נוכחנו לדעת שנציגינו לא עמדו בהבטחה זו.

לעומת פעולתה המוצלחת של סיעתנו בכניסתה, שזכתה במשך השנים להתפעלות כללית מצד ירידים ואוייבים, נכשלה סיעתנו בהסתדרות כשלון חרוץ.

לא נוצרה לה תדמית ציבורית כלשהי, והיא לא הטביעה את רישומה בהסתדרות ובציבור.

בעיה זו התעוררה במוסדות התנועה פעמים רבות, ונעשה נסיון כן לאחר את סיבות הכשלון, ואף הוזכרו סיבות שונות.

מרבית החברים הגיעו בהדרגה למסקנה כי אחת הסיבות העיקריות היא אישיותו של הנציג השני שלנו בחוד הפועל, נעים גלעדי, וזאת מאחר שהנציג הראשון שלום כהן, לא מילא אלא תפקיד ייצוגי. (על אירצונו של שלום כהן למלא את תפקידו בהסתדרות, ראה להלן). מלכתחילה לא היו לחברים המרכזיים בתנועה אשליה לגבי כישוריו הדלים של נעים גלעדי, ועל כן כלל לא עלה על דעתם למנותו כחבר הוועד הפועל.

כניסתו של גלעדי לוועד הפועל אירעה כלהלן: כראש רשימתנו בבחירות להסתדרות עמדו שלום כהן (שנפטר), מפני שלא הוכר כחבר הסתדרות לצורך הבחירות, פרופ' ראובן קריץ, הבמאי פיטר פריי, נעים גלעדי, וכן הלאה.

הוחלט כי נושא-העל העיקרי של תנועתנו בהסתדרות יהיה ראובן קריץ, וכך הוא הוצג בפני הציבור בכל אסיפות הבחירות שלנו בהסתדרות, ובתוכנית הטלוויזיה, שערכנו לקראת הבחירות. אחרי הבחירות נקרא ראובן קריץ במפתיע למלא תפקיד אקדמאי חשוב באר"ב, ועל כן לא יכול היה לקבל על עצמו את התפקיד. פיטר פריי, שהעמיד את יוקרתו האישית לרשות מאבקנו בהסתדרות, לא היה מוכן לקבל על עצמו עול זה. מכיוון שהתנועה היתה עסוקה אז בבחירות ל' כנסת, ולאחר מכן בהתארגנותה בכנסת השביעית, נכנס גלעדי, למעשה באקראי, לחוד הפועל.

הספקות התעוררו תוך זמן קצר. אחרי ששקלנו את החלפתו בנפשונו, ביוזמת שלום כהן, עם יצחק בן-אהרן, מוזכר בהסתדרות. בפגישה זו נכחו אורי אבנרי, שלום כהן ואני, ובה שאל שלום כהן את בן-אהרן במה יכולה תנועתנו לתרום תרומה גדולה יותר לחיים הפנימיים בהסתדרות. בן-אהרן השיב:

"קודם כל תחליפו את גלעדי, מפני שהוא בדיחה." אחרי שיהיה יו"ר תבע שלום כהן ממני להיכנס מייד להסתדרות, כדי שאוכל אני לבוא במקום גלעדי בוועד הפועל.

מאז היו כמה דיונים על נושא זה, ואין ספק כי החלפתו של נעים גלעדי היתה מתבצעת מזמן, לפי דרישת שלום כהן, לולא התעוררה בינתיים פרשת הכלת-ריוח של שלום כהן עצמו.

עתה מנצל כהן את עניין גלעדי גם כדי להעזר בו במלחמתו הפרטית, וגם כדי לטש-טש את העקבות ולהציג את עניינו האישי כמאבק ציבורי.

בצורה זו משתדל שלום כהן להסתיר שהוא נלחם עבור כסאו בכנסת, ומעמיד פנים כאילו הוא נלחם עבור כסאו של נעים גלעדי — בעוד שהוא היה ראשון המציעים להדיחו.

ה. איך "הודח" גלעדי

לפני חמישה חודשים, הטיל מרכז התנועה על חמישה חברים מרכזיים לעשות נסיון אחרון להשיג פיוס ושלום-בית. ההצעה הוצעה עלידי פרץ עופר (המושקע עכשיו עלידי שלום כהן), ושלום כהן תמך בה בהתלהבות.

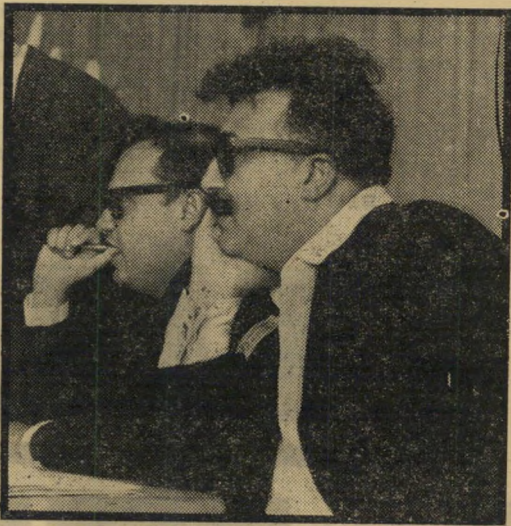
חמשת החברים שנמנו, קיימו שורה של פגישות נפרדות עם אבנרי, כהן, וזכרוננו אחרים, ולבסוף הוחלט למנות "ועדה מרכזת", שתטפל בכל העניינים הפרסונליים. להעדה זו סופחו שני חברי ועדת-הביקורת. אשכול עופר, כדי להגביר את הביקורת והפיקוח. הוועדה המרכזת המליצה להחליף את גלעדי כנציג התנועה בוועד הפועל של ההסתדרות.

המרכז דן בהמלצה זו בישיבה מיום 24.7.71, על פי סעיף שנכלל בסדר-היום שפורסם מראש. הוויכוח נמשך ארבע שעות תמימות, כשרוב חברי המרכז הנוכחים הביעו באופן חופשי את דעתם בעד

וגד, וכמעט כולם מתחו ביקורת קטלנית על כשלונותיו של גלעדי. גם גלעדי וגם שלום כהן דיברו כל אחד פעמיים בהיכוח זה. אף אחד מהם לא עירער על סמכותו של המרכז לקבל החלטה בנידון.

בתום ההיכוח נערכה הצבעה. רוב מכריע הצביע בעד החלפת גלעדי. גלעדי וכהן הצביעו נגד. מייד לאחר מכן נערכה הצבעה שנייה למינוי מחליפו, כשכהן וגלעדי תמכו באריה ערן, שזכה ב-5 קולות בלבד, בעוד שהרוב המכריע הצביע בעד נועם בלום.

השתתפותם של כהן וגלעדי בוויכוח ובהצבעות מוכיחה בעליל כי לא עלה כלל על

הידידים
אמננו זכרוננו ושלום כהן בוועידת התנועה. כהן פנה נגד זכרוננו רק כאשר נסתבר לו שעליו לפנות למענו את מקומו בכנסת. השבוע החליט אמננו זכרוננו לזכות על מקומו ברישימה.

המועמד
פרופסור ראובן קריץ, כנואם ראשי באסיפת-בחירות להסתדרות, שהתנהלה תחת הסיסמא: "מה שעשינו להם בכנסת — נעשה להם בהסתדרות." ראובן קריץ נועד להיות ראש הסיעה בהסתדרות, אך הדבר נבצר ממנו.

דעתם לשלול את סמכות המוסד העליון של התנועה להכריע בעניין זה.

בעוד המרכז ממשיך בדיוניו על המצב המדיני, שיגרו כהן וגלעדי מבחון שליח שהציע למרכז "עיסקה": שגלעדי יפקיד בידי ועדת-הביקורת כתב-התפטרות, שייכנס לתוקפו בעוד שבועיים, תמורת תנאים שהוא העמיד. מובן שעיסקה זו כלל לא הובאה לדיון.

אין שמץ של ספק שהחלטת המרכז היתה חוקית ודימוקרטית, הן בצורתה והן בתוכנה. וזאת אישר השבוע השופט המחוזי שלמה לוונברג, כנגד ההחלטה בה דחה את עתירות גלעדי. (כהן-גלעדי ניסו להכריח את סוכנות עיתים לגנוז ידיעה עלי-כך, ולאחר מכן פירסמו דיבה כאילו "שיחתנו" את כתב עת-ים שמסר את הידיעה הנכונה. על כך יוגש משפט-דיבה).

יש לציין שהחלפת שליח עלידי תנועה, ששלחה אותו, היא דבר מקובל, והדבר קורה לעיתים בגלל סיבות שונות. מקובל ששליח כזה מתפטר מעצמו, ברגע שמוסדות תנועתו החליטו על החלפתו. הדבר

נעשה עשרות פעמים בכל שנה במוסדות שונים, ולמי שניר הג אחרת פוגע במוסד הציבורי האלמנטרי, והופך לכללת.

ו. פרשת הכסף

אין זה סוד שהמטרה העיקרית של שלום כהן בפרשת גלעדי קשורה גם בנסיון להשתלט על מקורות הכסף של תנועת העולם הזה — כוח חדש.

תנועתנו מקבלת מדי חודש כ-5,500 ל"י מקופת ההסתדרות, כחלקה במס המסלול עלידי כוחרי התנועה. חברי ההסתדרות. סכום זה ממלא תפקיד חשוב במימון הפעולות הפוליטיות של התנועה, שאין לה מיפעלים ושאינה עוסקת בעסקים מסחריים, כמפלגות המיסוד.

כסף זה ממומנות הפעולות הפוליטיות של התנועה, מיבצעה, מודעותיה הפוליטיות, הופעותיה במוסדות חשונים ושאר מאבקים, הן על רקע פוליטי וביטחוני, והן על רקע סוציאלי וכלכלי.

אי אפשר כלל להפריד בין נושאים אלה, מאחר שגם ב' כנסת, גם ברחוב, גם בפירסומים ובעיתונות וגם בהסתדרות, משמיעה התנועה את דברה על כל הנושאים. נציגיה בהסתדרות מדברים על ענייני מלחמה ושלום, כשם שנציגינו בכנסת ובהפגנות מדברים על שביתות, בעיות העוני והפער הסוציאלי.

עיקר פעולותינו בעניינים סוציאליים עשינו דווקא בכנסת (שביתת הדוורים, שביתת המורים, שביתת פועלי הנמל, שביתת האחיות וכו'), בעוד שנציגינו בהסתדרות לא הצליחו להפנות תשומת-לב הציבור לבעיות אלה. משום כך אין אצלנו — ואין אצל שום מפלגה אחת — הפרדה בין ההוצאות לפעולות בנושאים סוציאליים ובין ההוצאות לפעולה פוליטית אחרת.

אולם מזה זמן רב מנסה שלום כהן לשים את ידו על כסף זה, בטענה כי הכסף המתקבל מחברי ההסתדרות צריך להימסר לנציגי התנועה בהסתדרות.

ביום 5.11.70 הקריא מיקי ברנד בשם שלום כהן ונעים גלעדי בישיבת המרכז מכתב ש' הרהים את חברי המרכז. במכתב זה דרשו כהן-גלעדי שכל הכסף המגיע מההסתדרות יועבר לחשבון מיוחד, שיעמוד לרשותם הבל-ערים — דבר שהיה הופך אותם לדיקטטורים של התנועה.

בו במקום מסר אורי אבנרי, כיו"ר התנועה, את המכתב הזה לועדת-הביקורת, כדי שתקבע אם טענות כהן-גלעדי צודקות. כהן החרים את ישיבות הועדה, בעוד שגלעדי נאות להופיע בפניה.

בהחלטתה ביום 3.12.70 קבעה ועדת-הביקורת פה אחד, אחרי בדיקת העובדות: "לאור העובדות הנ"ל תמונה עצם כתיבת המכתב, ויש לנו ספקות חמורים לגבי כנותם של כותבי המכתב." הוועדה קבעה שכל כספי התנועה נכנסים בקופה אחת, למימון מכלול פעולותיה הפוליטיות של התנועה, וזאת בהתאם לתקנון התנועה. דו"ח זה הובא לישיבה הבאה של המרכז לצורך הסקת מסקנות — ואז מיהרו כהן-גלעדי, במהלך הישיבה, לבטל את המכתב ולחזור בהם מתוכנו.

מדהים על כן שהם חוזרים על אותן טענות שכבר נכדקו, נפסלו, ושהם עצמם חזרו בהם מהן.

יש לציין שנוהג זה לגבי הקצבות ההסתדרות קיים בכל התנועות האחרות בארץ, הוא מעוגן בהחלטה מפורשת של ההסתדרות, הקובעת כי הכספים מועבים לריב למרכזי המפלגות, ולא לסיעות בהסתדרות.

ז. ניהול כספי התנועה

טענותיו של שלום כהן לגבי ייעוד הכספים של התנועה מופרכות שבעתיים לאור העובדה שהוא היה אחראי לניהול כספי התנועה מאז הקמת התנועה ב-1965 ועד 1.5.70. דהיינו: גם בשנה הראשונה של קיום סיעתנו בהסתדרות. לכן היה הוא עצמו אחראי להעברת כספי ההסתדרות לקופת התנועה, ולנהולי השימוש בו, כפי שהם קיימים עד היום.

חלק נכבד מההקצבה ההסתדרותית משמש לכיסוי חובות התנועה ממערכת הבחירות להסתדרות ולכנסת, ושלום כהן הוא האחרון הרשאי להתמרמר על כך. להלן כמה עובדות על הצורה בה ניהל שלום כהן את כספי התנועה:

ביום 17.4.70, כשהיחסים בצמרת התנועה עוד היו תקינים ושלום כהן נחשב לידידי האיש, נאלצתי, כיו"ר ועדת הביקורת (דאז), להגיש ליו"ר ההנהלה (דאז), אורי אבנרי,

כהן כיום. על רקע זה, גובלות טענות אלה בחוצפה.

ח. סיעה „עצמאית“ בהסתדרות

בנסיגה להשתלט על כספי ההסתדרות, מעלים כהן-גל עדי את הטענה המוררה שסיעת תנועת העולם הזה — כוח חדש בהסתדרות מהמה גוף נפרד, בלתי תלוי ועצמאי, שי אינו כפוף למרות התנועה.

טענה זו היא בלתי מוסרית בעליל, ואילו נתקבלה, היתה גורמת למבול של כלנתרונים בחיי הציבור הישראלי ולפריקת כל עול של אחריות ציבורית בידי כנופיות של עסקנים. (ראה את המתרשש לאחרונה במועצת פועלי דימונה). אולם על רקע ההיסטוריה של תנועת העולם הזה — כוח חדש, מופרכת טענה זו לא רק מוסרית, אלא גם מעשית.

כאמור הלכנו לבחירות להסתדרות תחת הסיסמא: „נעשה להם בהסתדרות את מה שעשינו להם בכנסת“.

מי עשה בכנסת? אורי אבנרי, כסיעת יחיד, שכינתה כיועצה. כלומר: הלכנו להסתדרות כפירוש תחת דגל סיעתנו בכנסת, ודרשנו אמון הבוחרים בהסתדרות לתנועה המיוצגת על ידי סיעה זו. מטא הבחירות להסתדרות נוהל ע"י אורי אבנרי.

שלוש כהן לא לקח שום חלק בעבודתו היומיומית. בטלחיו הופיעו אבנרי, כהן וקרין. בהופעות המשפטיות, שמילאו תפקיד מרכזי במערכת התעמולה בבחירות להסתדרות, הופיעו אבנרי, כהן וקרין.

מצע הבחירות להסתדרות נוסח על ידי אורי אבנרי, והובא על ידו לאישור המרכז. לא שלום כהן, וכמובן לא נעים גלעד, השתתפו בני מוח מצע זה. גם המכתבים שנשאו את חתימת שלום כהן, נוסחו על ידי אורי אבנרי.

ברור לכל בר דעת שציבור הבוחרים לא בחר בנעים גלעד, וגם לא בבע המועמדים האחרים, שהופיעו ברשימת המועמדים. זו הורכבה ברגע האחרון בחיפזון, בשעות ה' מעטות שונתרו בין ההחלטה להשתתף בבחירות ובין הג' שת הרשימה.

אלפי הבוחרים בהסתדרות נתנו את אמונם בתנועת העולם הזה — כוח חדש, ובמנהיגיה המוכרים לציבור.

ט. שלום כהן בהסתדרות

יחסו של שלום כהן למילוי תפקידו בהסתדרות הוא פרק בפני עצמו.

בועידת התנועה בה נלחם כהן על שמירת מקומו בכנסת, אמר לצירים, כפי שנרשם בפרוטוקול:

„אתם יודעים שאני חבר הוועד הפועל, וגם חבר הכנסת השביעית. נבחרתי לוועד הפועל בתור תכסים בחירות. וודאי שאינני יכול לקיים את שני התפקידים, כפי שהייתי רוצה, וכפי שאתם הייתם רוצים.“

לפני הוועידה הנ"ל הוצע לכהן — כנציגו בהסתדרות — לפתוח בועידה הארצית של התנועה את הדיון בנושא ה' סוציאלי, ולמסור אגב כך דו"ח על ענייני ההסתדרות. כהן פסל הצעה זו, ואף ראה בכך פגיעה בכבודו.

כהן לא גילה כל רצון לנסח בעצמו את נאומיו בחדר הפועל של ההסתדרות העובדים. נאומיו הראשונים, וכן גם השאלות שהגיש וההצעות שהועלו מטעם הסיעה — נוס' חו על ידי מתוך כוונה להניעו ליתר פעילות בהסתדרות ה' עובדים. היוזמה להצעתו האחרונה לסדר היום: „בעיות ה' עוני בישראל“ הוגשה על ידיו לאחר שהצעתו לו להגיש (אינני מצייין דברים אלה משום שאני רוצה להצביע על חריצות; אני סבור כי יש לאומרים, נוכח מחלולו של כהן בפעילותו ההסתדרותית).

על רקע זה מגוחך ממש לראות את שלום כהן בדמות הלוחם בשליחות התנועה בהס' תדרות, ואין לכך הסבר אלא מלחמתו על כסאו בכנסת.

י. הרוצח בכנסת

עם הרכבת רשימת המועמדים לכנסת השביעית, היו הדעות חלוקות לגבי מועמדותו של שלום כהן. אורי אבנרי הציע את מועמדותו כהן (בעוד שמתנגדיה הגדירו את כהן כנושאי כלים של אבנרי).

כפשרה, סוכם שאם נקבל שני מנדטים, יכהן כהן שני תיים, ואז יבוא במקומו המועמד הבא. בעת האישור הסופי במרכז התקשו כמה חברים להעלות שאלה זו בפירוש, ושלום כהן הצהיר בפני חברי המרכז שיתפטר כעבור שנתיים. על סמך הצהרה זו אישר המרכז את רשימת המועמדים.

אף שכהן לא הכחיש מעולם התחייבות זו,

בשם ועדת הביקורת כולה, דו"ח על ביקורת חשבונות התנועה (בהנהלת שלום כהן) ובו הקטע הבא:

„ישנם פגמים בניהול מערכת החשבונות: (א) אי-ציון תאריכים בספרי החשבונות (דבר המק' שה על הביקורת).

(ב) אי-הקפדה על ניהול התשלומים באמצע עות חשבונות בבנק. כספים לא הוכנסו לחשבון ה' תנועה בבנק, וההוצאות לא הוצאו מחשבון הבנק של ה' תנועה. כרטיסיות הבנק אינן משקפות את מצב הקופה.

(ג) העדר ספרי-קופה, המעיד על מצב הקופה.

(ד) העדר מאזני בוחן ו/או סיכומי-ביניים, המאפ' שרים בדיקת מצב החשבונות באופן כללי.

בין העובדות שנאלצנו להעיר עליהן היו העובדות הבאות:

(1) שלום כהן חייב — ללא הצדקה — את התנועה בתשלום מיסי ההסתדרות האישיים שלו. (הצרתו של ר. אשכול).

(2) אחיו של שלום כהן קיבל — 3,305. ל"י עבור ה' בקת מודעות ערב הבחירות, מבלי להגיש קבלות סבירות.

ביום 27.4.70 הגיש רפאל אשכול, כחבר בועדת הביקורת, דו"ח ובו ציין בין השאר:

(1) הסיפור שהופץ עלי ידי שלום כהן, שמצבת החובות הגדולה של התנועה נובעת ממערכת הבחירות בלבד, אינו מתאים למציאות. לדעתי, כעשרת אלפים ל"י נוספו לחוב שהיה בסוף אוקטובר 1969 עד לסוף חודש זה.

(2) ניהול בלתי-תקין של ענייני הכספים ו' חוסר כל ביקורת מצינו, גם להצטרבות של התחייבויות כספיות לחודש מאי 1970 — מעל ליכולתנו לגייס כספים. באותו מיסמך מצא רפאל אשכול לנכון להעיר על מכירת מכונית שהיתה בכעלות התנועה ל' אחיו של שלום כהן.

כתוצאה מכך סוכם בינינו, מבלי לפרסם את הנימוקים לכך, להעביר את ניהול ענייני הכספים מירי שלום כהן לידיים שלי ושל רפאל אשכול, כחברי ועדת הביקורת דאז. מאז יש מערכת חשבונות מב' קרת וסדירה, על פי תקציב מאושר.

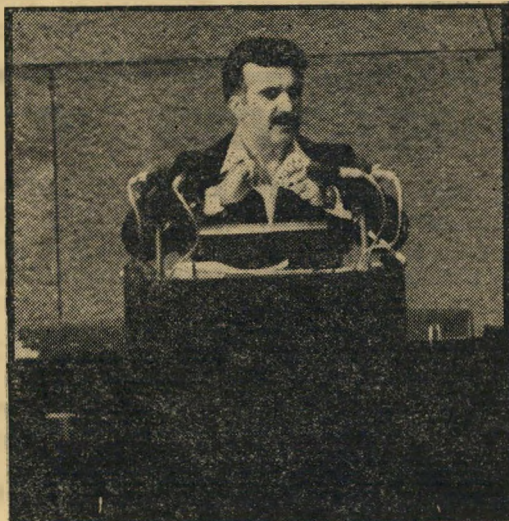
למען העמדת הדברים על דיוקם אני חייב לציין, שאף מתחתי ביקורת על ועדת הביקורת, שלא מצאה עוד קודם לנכון לבדוק את ספרי החשבונות של התנועה באופן יסודי, ולהתחיל נוהלים תקינים.

כן הוספתי לבקשתו של כהן כי לעיתים נאלץ — בהעדר כספים — לממן את פעולות התנועה בהוצאות פרטיות.

לפני העברת ניהול כספי התנועה מידו לידינו, הודיע שלום כהן באחת משיבות ההנהלה, בהתאם לפרוטוקול, שהתפרש בין התחייבויות וזכויות התנועה מסתכם ב' גרעון של — 9,000. ל"י. כאשר בדקנו את הדבר, אחרי שקיבלנו לידינו את הניהול, גילינו לתדהמתנו כי ביום ההעברה הגיעו חובות התנועה ל' — 45,000. ל"י. בינתיים כסינו חלק ניכר מחוב זה, תוך שימוש בכספים שקיבלנו מן ההסתדרות.

אני חוזר ומציין שתיאור זה של ניהול כושל מסרנו, אשכול ואני, בזמן שלא היו שום חיכוכים בצמרת התנועה, ולמרות יחסיו הידידותיים עם שלום כהן. יתר על כן, לפי בקשת אורי אבנרי הסתפקנו בהבאת הדברים לידיעתו האישית ובתיקון המצב, כדי למנוע חדשת שלום כהן, בהאמינו כי אין פה שחיתות אישית, כי אם ניהול כושל קיצוני.

ידעת עובדות אלה חשובה בהערכת טעותיו של שלום

הקריעה שלום כהן קורע את תעודת הזהות שלו מעל דוכן הכנסת. בהעדר אבנרי בחו"ל, החליט כהן לשרוף את תעודתו מעל הדוכן. בחזרה, הצליח אבנרי לשכנעו להסתפק בקריעתה. לאחר מכן טען כהן, כי מעשה הקריעה „נכפה“ עליו.

שלוש כהן, זורח מאושר, בביתו, מקבל מידי שני גנ"לים את התעודה על בחירתו לכנסת השביעית. מאותו רגע חל במפתיע השינוי הקיצוני ביחסו.

הוא הודיע ברבות הימים לעיתונאים ששינה בינתיים את דעתו, ואין הוא מתכוון למלא את התחייבותו. למעשה הבהיר כהן מייד עם בחירתו לכנסת שאין הוא מתכוון לקיים את הרוצחיה, וזהו פשר מאבקו החולץ ומחרף ככל שמתקרב התאריך שנקבע לרוצחיה.

אין ספק שכולנו היינו מוותרים ברצון על הרוצחיה, אילו נתגלה שלום כהן כחבר כנסת מוכשר או חרוץ, לפי הסטנדרט שקבענו כי משך שש שנים. למרבה הצער נתגלה כהן כחבר כנסת גרוע ועצלן, דבר הפוגע קשה בתדמיתו בכנסת ובעיתונות, ובחוגים יודעי דבר.

מן הראוי לציין שמרבית עבודתו של כהן בכנסת, עד לשבועות האחרונים, במידה שנעשתה בכלל, התבססה על הנאומים, החומר, השאלות וההצעות לסדר-היום שאני ה' כנתי עבורו. במידה שנאם נאום שלא הכתיב עבורו, היה זה לרוב חזרה כמעט מילולית על נאומים קודמים של אורי אבנרי, שפורסמו בספר „1 מול 119“.

בחודשים האחרונים ירדה נוכחותו של כהן בכנסת בצורה מחפירה, דבר שפיעתנו רגישה לו במיוחד. הסיעה ניהלה רישום של נוכחותו, המראה על העדרות שיטתית מהצבעות חסובות ומדיונים במליאה, העדרות בשעת מתן תשובות לשאלות שלו, ואי-ניצול ה' זכות לשאול שאלות נוספות.

יא. הסתה ג'זענית

אחד הפרקים המחפירים ביותר בפרשה זו הוא נסיונם של כהן-גלעד לתת למלחמתם אופי עדתי. התחיל בזה שלום כהן באחת השיבות, כי אשר טען כי בדורשנו ממנו להתמחות בענייני עוני וסעה, אנו הופכים אותו ל„פרנק מיקצועי“.

בדיון על פרשת גלעד טען לפתע שכל ה' סיבה להדחת גלעד היא מוצאו העיראקי. טענה זו גרמה מייד לתגובה נועזת גם מצד כמה מתומכיו. גלעד עצמו חזר על טענה זו, והיא הופכת עכשיו לדגל הכלנתרונים של ה' קבוצה כולה.

יב. שלום כהן ושבועון

„העולם הזה“

השבוע טען כהן, בשטף השמצותי, כי פרש מהשבועון העולם הזה, בו כיהן 20 שנה כסגנו של אבנרי, מפני ש' נשלל ממנו חופש הביטוי.

הייתי עדי-ראייה למתרחש, ואין ספק בליבי כי כהן עורר שורה של שערוריות בעולם הזה (ובכלל זה פרשה מג' חכת של מדור גרוע, שהתקש לפתע לכתוב ושגם פורסם), כדי לאלץ את העיתון לשלם לו הון-ענק עבור פרישתו.

כהן יצא מן העולם הזה מסיבה אחת ויחידה: מפני שקיבל את כל רכושו „העולם הזה“ בשווי ש' הוא עצמו העריך אותו ב-200 אלף לירות

(משוחרר ממס) וכן מכונת שקיבל תמורת מחיר סימלי.

י.ג. פרשת מ'קי ברנד

כפצצה במהלך ההשמצות, זרק שלום כהן את הסנסציה של התפטרות יושב ראש המרכז — מ'קי ברנד. מ'קי ברנד הצטרף לתנועה רק ערב הבחירות האחרונות, לאחר שעזרנו לו ברשימתו המקומית: „שים ז' למען דימור נה" (שנחלה כשלון).

כאשר התריף הסכסוך בין שלום כהן וחברים מרכזיים בתנועה, וכאשר נבחר אורי אבנרי ליו"ר ההנהלה המדינית חרף התנגדותם הקיצונית של כהן-גלעד, הציע מישור שנבחר בברנד כיו"ר המרכז במחווה של פיוס כלפי שלום כהן. לפיכך הציע אותו אבנרי עצמו, ואני תמכתי בהצעה זו.

למרבה הצער ראה את עצמו ברנד בתפקיד החדש כשליח וסוכנו של כהן, וגילה משוא-פנים קיצוני בניהול ישר בות המרכז (כולל קריאת המכתב הנ"ל של כהן-גלעד, מעשה שבגללו מתחה עליו ועדת הביקורת ביקורת במס' קנותיה).

מתוך אירצונם של חברי המרכז להדיח בעלת-תפקיד, לא

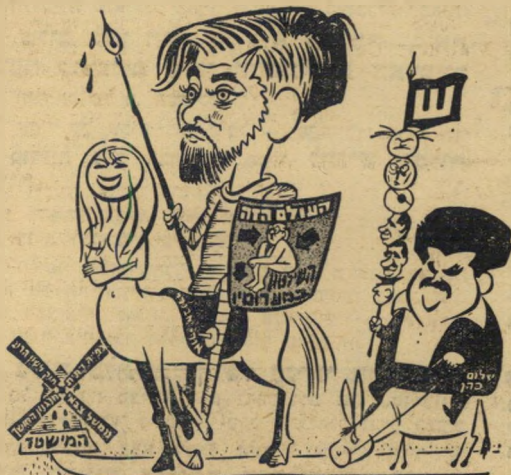

כהן בעד אבנרי
שלום כהן מצביע בעמידה בעד הצ' עתהמצע של אורי אבנרי, בוועידה השנייה. בתקופה החיא לא דיבר שלום כהן עדיין על „פולחן האישיות“.

הודח מ'קי ברנד, ובמקום זה בחר המרכז נשיאות של 5 חברים שבה היה לברנד רק קול אחד. בחצי השנה האחרונה החליט המרכז כמעט בכל הישיבות שלא מ'קי ברנד ינהל את הישיבה, אלא חב' רים אחרים של הנשיאות. על רקע זה הציע ברנד את התפטרותו כבר בפעמים קודמות, וחזר בו, וגם כתב

תנועה פוליטית, הנכשד בהצבעה במוסדות הי מוסמכים של התנועה, לדרוש כי מוסדות הי תנועה יתפזרו והתנועה כולה תוטל לתוך מערבולת של מערכת בחירות, כדי לתת לפל' גנים את מירב ההזדמנות להמשיך במסע פומבי של השמצות והסתה.

לא מסיבת עיתונאים היא הדרך לכינוס ועידה. לכך נקבעה בתקנון שיטה סבירה: החלטה של שני שלישים של חברי המרכז, או עצומה של שלישי מכל חברי התנועה. בהציגו את התביעה במסיבת עיתונאים, ולא

רון קישוט וסנשו פנוה (זאב, 1965)

במרכז או בתנועה, מורה שלום כהן כי אין לו כל סיכוי למצוא תמיכה כלשהי לתעלוליו בתנו- עה עצמה.

ז. חיסול המשבר

תנועתנו הצעירה כבר עברה כמה משברים. קבוצת „מצפן“ הוצאה מן התנועה מפני שי ניסתה לנצלה למטרותיה הפוליטיות. המשי בר הנוכחי נובע מקבוצה קטנטנה אחרת, הי רוצה לנצל את התנועה למטרות פרטיות.

אנחנו נעבור משבר זה כשם שעברנו מהי לות ילדות אחרות. היה זה בלתי-נמנע שתנועה חדשה לגמרי — הראשונה שקמה בארץ מזה שני דורות — תקלט גם אנשים מפוקפקים, שאופיים האמיתי מתגלה רק במשך הזמן. אנחנו נחפז משבר זה בדרך תנועתית סדירה, כשיטה דימוקרטית של הכרעת הרוב.

תקחתי היא שנעשה זאת בצורה המורונית ביותר, כדי שנשים אחת ולתמיד קץ למחול-השדים, שכבר גרם נזק בלי-שוער לענייננו, ונפנה למאבקנו למען מטרותינו: השלום והדימוקרטיה.

אין תחליף לתנועתנו, וכל המניף יד עליה מבצע פשע כלפי ענייני השלום והדימוקרטיה. כאשר נעשה הדבר עליידי מי שמתיימרים להיות חברי-התנועה, הרי פשע זה מחפיר שבכעתיים.

מכתבי השמצה, בהן טען שפוגעים בריבונות הי מרכז.

במכתב התפטרותו השבוע (האחרון בשורה) מעלה ברנד דווקא את המענה ההפוכה: שי החלטת רוב המרכז אינה תופסת, וכי אין למרכז סמכות לפסוק לגבי שליח התנועה.

י.ד. תצהיר כוזב

בימים האחרונים, בהם נעדר שלום כהן מהכנסת וחזל למעשה למלא את תפקידו בה, הוא מתרוצץ ברחבי הארץ ומשתדל להשיג חתימות לתצהיר שחיבר, בו מכריזים כביכול נציגי התנועה בתעידת ההסתדרות שאין הם כפרי פים למרות התנועה, ושהם מתנגדים להדחת גלעדי עלידי המרכז.

לגבי טיבן של חתימות אלה די בתצהירו של חבר אחד, שהתקשר עימי מייד אחרי פגישתו עם שלום כהן, וביוזמתו שלו, הצהיר בפניי בשבועה את ההצהרה הי באה.

אני החיט, לאחר שהוזהרתי שעלי להצהיר את האמת ושם לא כן אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, מצהיר בזה בכתיב כלהלן:

1. ביום ה'4 במאי הופיע אצלי שלום כהן, אורה בר' גורי ומיכאל בראנד, וביקשו ממני לחתום על תצהיר שהיה מוכן בידם. אחרי שמסרו לי מידע על השתל- שלות העניינים בתנועת העולם הזה — כוזב חדש, בקשר להחלפת נעים גלעדי, חתמתי על התצהיר שהוגש לי, ושלא קיבלתי ממנו העתק.
2. חתמתי על תצהיר זה בהעדר מידע אחר, וי למרות היסוסי, מתוך אמון בשלום כהן.

3. בינתיים שוחחתי עם חברים אחרים של התנועה, והוברר לי שעל החלפת נעים גלעדי החליט מרכז התנועה באופן דימוקרטי, אחרי ויכוח ממושך של כמה שעות, ובהכרעת הרוב. מוכן שלא הייתי נוכח באותה ישיבה, מאחר שאינני פעיל בתנועה מזה זמן רב, ולמעשה פרשתי ממנה.

4. למרות שאינני חבר התנועה, כיום, מצאתי לנכון להגיד את הדברים האלה, מכיוון שבהיותי ציר לי וועידת ההסתדרות פעלתי בשם התנועה וי קיבלתי את מרות מוסדותיה המרכזיים, ועקרון זה חל על שאר צירי הוועידה.

8. אי לכך אני מבטל את חתימתי על הי מיסמך שהוגש לי לחתימה עליידי שלום כהן.

תצהיר זה מעיד באילו שיטות הושגו חתימות אלה, אז הושגו, מידי חברים שאינם חברי המרכז, שלא השתתפו בישיבה בה הוחלף גלעדי, ושלא פנו אלינו כדי לקבל מידע מוסמך, ועל כן האמינו, אולי בתוסלב, לאינפורמציה שנמסרה להם.

ז. ועידה חדשה

לשיא הגיוחך הסקנדליסטי הגיע שלום כהן בשבוע שעבר, בדרישתו שתכנס ועידה חדשה של התנועה, כדי לדון בתעלוליו.

לפי שיטה זו, יכול כל מינוט מבוטל בכל

הודעת המרכז על ישיבתו מיום 15 במאי 1971

חברי ועדת-הביקורת שנכחו בישיבה בה הודח גלעדי ועדת- הביקורת החדשה מונה שלושה חברים, ומלבד שני החברים החדשים חבר בה גם ד"ר א. גרונמן. שני החברים הקודמים הת- פטרו מוועדת-הביקורת בראשית הישיבה, והמרכז הביע להם אמון אישי בהצבעת-תודה.

ברוב גדול (25 בעד, 2 נגד ו-2 נמנעים) הביע המרכז אמון ביו"ר התנועה, אורי אבנרי. כמעט באותו רוב הביע המרכז אי-אמון בשלום כהן, תוך גינוי חריף של פעולתו להשמצת התנועה וסירובו לקבל את החלטות המרכז (21 בעד, 3 נגד, 5 נמנעים).

פה אחד, עם שני נמנעים, הביע המרכז אמון במזכ"ל התנועה, אמנון זכרונ.

המרכז בחר בהנהלה חדשה לסיעת התנועה בהסתדרות, בהרכב אמנון זכרונ, נועם בלום ואברהם וכסלר.

כיו"ר החדש של המרכז נבחר מרדכי מילן.

הנסיון להחרים את ישיבת מרכז תנועת העולם הזה — כוזב חדש נחל כישלון חרוץ.

הישיבה, שהתכנסה בשבת בבוקר, הצטיינה בנוכחות מן הגבו- הות ביותר מזה זמן רב. מתוך 48 חברי המרכז, 31 נכחו בישיבה, 5 הודיעו על כי הם תומכים בסמכות המרכז וביקשו סליחה על כי נאלצו להעדר מסיבות אישיות, 2 נמצאים בחו"ל, 5 נעדרו מסיבות אחרות.

רק 6 מתוך 48 חברי המרכז, לכל היותר, החרים את הישיבה לפי דרישת שלום כהן, שהושמעה בטלוויזיה, ברדיו ובעיתונות. המרכז ישב במשך שבע שעות רצופות, ורוב החברים השתתפו בוויכוח.

המרכז בחר פה אחד (עם 5 נמנעים) בשני חברים חדשים לוועדת הביקורת — את הד"ר א. נפתלי וא. שגיב. חברים אלה לא נכחו בישיבה הקודמת של המרכז, ועם תחילת הישיבה הת- פטרו מן המרכז ויצאו מאולם הישיבה.

בכך נענה המרכז לבקשת השופט, שבעניין נעים גלעדי לא ידונו

אחרונים באשקלון

במגרש על יד העיריה
יום ד', 19.5 • יום ה' 20.5
יום 2 הצגות ב-4.30—8.30

באר-שבע

במגרש רסקו ע"י קולנוע "קרן"
6 ימים בלבד
ממוצאי-שבת 22.5 עד יום ה' 27.5 כולל

חדרה

5 ימים בלבד
ממוצאי חג השבועות 30.5 עד יום ה' 3.6

ירושלים

6 ימים בלבד
ממוצאי-שבת 5.6 עד יום ה' 10.6

העם

אל מול פני

הסערה

ביולי 1952 התחוללה המהפיכה הגדולה בשלטון של שכנתה הגדולה של ישראל. קבוצת הקצינים החופשיים, בראשותו של הגנרל מוחמד נגיב, הדיווח את המלך פא-רוק מכס שלטונו במצרים, ופתחה תקופה חדשה בתולדות המרחב כולו.

אותה תקופה עמד דויד בן-גוריון בראש ממשלת-ישראל. כמדינאי, היה ברור לו שמה שמתרחש במצרים, יש לו השלכות גורליות לגבי ישראל. הוא יצא אז בקריאה ההיסטורית לפתוח דף חדש ביחסי ישראל ומצרים, קריאה שלא היה לה הד משום שלא לחתה בכל תוכן מעשי.

השבוע התחוללה במצרים המהפיכה הי' חרובה השניה. אנואר א-סאדאת, הכפרי מ-מצרים העילית שירש את נאצר במקרה, הדיח את כל צמרת השלטון המנגנונית של מצרים מימי נאצר, בנסיון להשתחרר מה-מכונה המנגנונית, שהפכה מאמצעי שלטוני לכוח בפני עצמו.

אין זה משנה מה הניע את סאדאת לכך,

בכתב, בעל-פה ובטלפון לעזרה וטובות ו-הלוואות. כשלא נענה, זכה באיומים. לכן לא הסכים לדבר עם העיתונאים.

חלום באוויר. לדבר אחר כך הסכים מכה-גורל: מאות אנשים החלו עולים לרגל לחנות, בדרך העצמאות 29, מבקשים ש-יעזור להם במילוי טפסי הטוטו, הלוטו, ו-שאר הירקות.

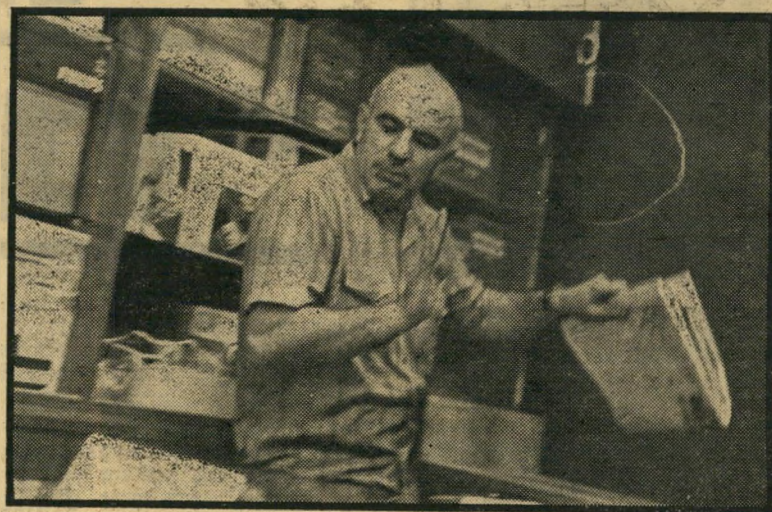
הפרשה כולה יצאה לאוויר העולם בעקבות ידיעה שהתפרסמה במעריב. רוזנבלט עצמו סירב לאשר או להכחיש את נכונותה, השי-איר את הסיפור תלוי באוויר. אלא שלעם ישראל, הנוהר לפיתחו לעבודת-הקודש, אין זה משנה. רוזנבלט הגשים חלומם של מליונים, ואיש מהם אינו מעוניין להתאכזב.

מדיניות

תוכנית חדשה בטלוויזיה:

דין בהמשכים

משה דיין כבש השבוע את הטלוויזיה. הוא הפך אותה למכשיר פרטי כדי להילחם באמצעותה את מלחמותיו הפנימיות. לצופים, שרובם עקבו ודאי אחרי פרצופו של דיין יותר מאשר אחרי דבריו, לא היה

מכה-גורל רוזנבלט

חצי מיליון ל" בשלושה חודשים

ברור אולי למה מכונים דבריו. אבל המטרה הושגה, כמו שאמר השבוע יריבו של דיין, סגן ראש-הממשלה יגאל אלון, בהקשר אחר: "הסכנה שבדמות כאריזמטית היא, שהעם אינו רואה את האישיות כמו שהיא, על חולשותיה ומשוגותיה, אלא שנדמה לו שהוא רואה בה מה שהיה רוצה לראות."

"על תקן של תיש!" הופעתו הרא-שונה של דיין, בערב שבת, נועדה למחוק את התדמית שנוצרה לו בשבוע האחרון, בעקבות ביקורו של ויליאם רוג'רס בישראל, כאיש הליברלי והמתון ביותר בממשלת-ישראל בשאלת הנסיגה.

כדי למחוק תדמית זו, הוזמן דיין ראיון טלוויזיוני, בו הכחיש מה שיוחס לו, חיך והקסים, חזר להיות המנהיג התקיף, כדברי אחד מיריביו: "הוא חזר לתקן של תיש!"

אבל בסיום ראיון זה שוב מעד דיין. בי-הגיבו על דברי מנחם בגין, כי דיבורים על נסיגה, העומדים בניגוד לקהיריסוד של הממשלה, הם בלתי חוקיים, הודה דיין כי אינו מומחה לקונסטיטוציה, הצהיר כי אפשר ללכת לבחירות על בעיה זו.

מכשיר של שלטון. הצהרה זו הביכה את הממשלה וגולדה בראשה, שאין לה שום כוונות כרגע לעריכת בחירות. היתה בכך מעין הודאה בצדיקתו של בגין. יותר מ-זאת: דיין, הרגיש לביקורת, הוצג כמי ש-מערער את האחידות המפלגתית נגד האויב החיצוני — גחל.

היה עליו להכחיש את הכחשתו הטלוויזיו-נית הקודמת. הוא הוזמן ראיון נוסף, בו הקריא את חוות דעתו המשפטית של היועץ-המשפטי לממשלה בסוגית המחלוקת בינו לבין בגין. היועץ-המשפטי תמך, כצפוי, בי-ממשלה ולא באופוזיציה.

השאלה היתה רק, מדוע היה דיין עצמו צריך להקריא חוות-דעת זאת בטלוויזיה? כל קריין יכול היה לעשות זאת. היה זה סממן נוסף בתהליך הפיכתה של הטלוויזיה מגוף עצמאי למכשיר תעמולתי של השלטון.

ובאין מידה יצליח נסיונו זה. מה שלא יתחשב בעתיד, שוב לא תהיה מצרים כשם שהיתה עד כה. ברור שאם לא בטוחה הי-קרוב, הרי לאורך זמן, יש למתחולל בי-מצרים השלכה חשובה גם לגבי ישראל.

מה עשתה ישראל לנוכח התמורות הקי-צוניות המתחוללות על גבולה? שום דבר. גולדה, שאמורה היתה לשאת נאום מדיני בכנסת, דחתה אותו מחשש פן תצטרך לומר משהו מחייב בעוד הדברים משתנים במצרים. שום הצהרה ישראלית, שום צעד שמקורו במחשבה, לא נעשו. ממשלת ישראל, כך דחת, נשמה רק לר-וחה, שהדיונים על ההסדר החלקי נדחו בינתיים. היא הרוויחה בינתיים עוד כמה שבועות בהם לא ידובר על נסיגה.

אליל המיליונים

האיש, ששימש בעשרת הימים האחרונים נושא לקינואות של כל עם ישראל, היה בתחילת השבוע הזה יהודי עצבני מאוד, המשליך מבטים חרדים לכל עבר, פוחד ל-דבר עם עיתונאים, וכללית נראה אומלל מאוד. העובדה, שזכה בחצי מיליון ל"י בשלושה חודשים, השפיעה עליו רע מאוד. "טיפוס של לא מהמבר" נוח רוזנבלט, תושב חיפה בן 55, נראה בדיוק כמה שהוא באמת: אורח סולדי, סוחר מצרי חשמל מכובד. כלל לא הטיפוס של המהמר הנועז, וכך, בלי להיות בכלל הטיפוס לכך, זכה רוזנבלט לפני שלושה חודשים במאה אלף בפיס, אחר ב-180 אלף בטוטו, כשניחש, יחיד, את כל 13 התוצאות הנכונות. לפני שלושה שבועות — זכה ב-150 אלף נוס-פיס בלוטו. בשבוע שעבר ניחש שוב 13 נכונים בטוטו, אבל נאלץ להתחלק עם שלו-שה אחרים, זכה רק ב-45 אלף מסכנות.

מאיימים עלי. כאשר פורסם מולו ה-לא-יאומו, העומד בניגוד לכל חוקי הסטא-טיסטיקה, של אליל המיליונים, הפך רוזנבלט לאדם נרדף. הוא הוצף ביקורים ובקשות

נפתח!

דיסקו טק

מוטל חוף הדקל
על שפת הים
נהריה

ערב ערב ויקודים

עד כלות הנשימה

לצלילי

להיטים משגעים

קפה * בר * מסעדה

לשוחרי הקיט!

לאחר שיכלולים וחידושים

נפתח

מוטל חוף הדקל

חופשה בלתי נשכחת

בבונגלוס על שפת הים

70 חדרים עם כל הנוחיות.

מחירים טרום עונתיים

מוטל חוף הדקל

עכשו בהנהלה החדשה

נחריה, טלפון 923222

עוקבים אחריו!

מאת: א. ש. שירזי

הם רוצים שתדע שעוקב אחריו. אבל זאת כמובן בתנאי אחד — אם אתה בעל מקרר קורעיו... הסיפור הוא פשוט. אנשי חברת "מפזים", משוקי קורעיו, החליטו להשתמש בשיטות מתוחכמות ביותר על מנת להבטיח שרות יעיל, תקין ומהיר לבעלי מקררים מ-תוצרתם. לשם כך הוכנו כרטיס-מעקב מיוחדים המוונים למחשב אלקטרוני כל אימת שבעל ה-מקרר מבקש שרות או תקון כל שהוא. הפועל היוצא מכך הוא ששעה שבעל מקרר מבקש שרות חוזר, או החלפת חלק, מוצא מייד כר-טיס המעקב האלקטרוני ו"תולדותחיו" המקרר פורסם כהרף עין לעיני הטכנאי. אין צורך להרבות במלים עד כמה רבה יעילותו של כר-טיס מעקב זה. אגב, החברה ממשיכה במעקב השגרתי גם אם החליף המקרר בעלים. צעד ה-מבטיח שרות יעיל גם לאחר רכישת מקרר קורעיו משומש.

אבל אנו מקדימים סוף להתחלה. יצרני קור-עיו עברו דרך קצרה וארוכה גם יחד עד ש-הגיעו לכרטיסי המעקב המתוחכמים שלהם.

מקררי קורעיו הנם צברים במלוא מובן המילה. שעה שיצרני מקררים אחרים בישראל החלו להרכיב מתוצרת חוץ או מקררים שהיו למעשה שעטנו — מרבית הלקים היו מיובאים — החליטו יצרני קורעיו ליצור מקרר ישר-אלי מבראשית. מקרר שייצור מלכתחילה כמקרר-ישראלי, מותאם לתנאי האקלים המקומיים ובעל-מלאי בלתי מוגבל של חלפים.

החליטו ועשו. בשנת 1962 יוצרו 1500 מקררים מדגם אחד בלבד. היום מייצר המפעל לשוק הישראלי 6000 מקררים בשנה.

העולם הזה, שבועון החירות הישראלי • המערכת והמנהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134 • תאריך: 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית-דפוס: משה שהם כ"פ. תל-אביב, רח' ט"ן 6 • גלויות: צינורסיה כספי כ"פ • העורך הראשי: אורי אבני • המוציא-לאור: העולם הזה כ"פ.

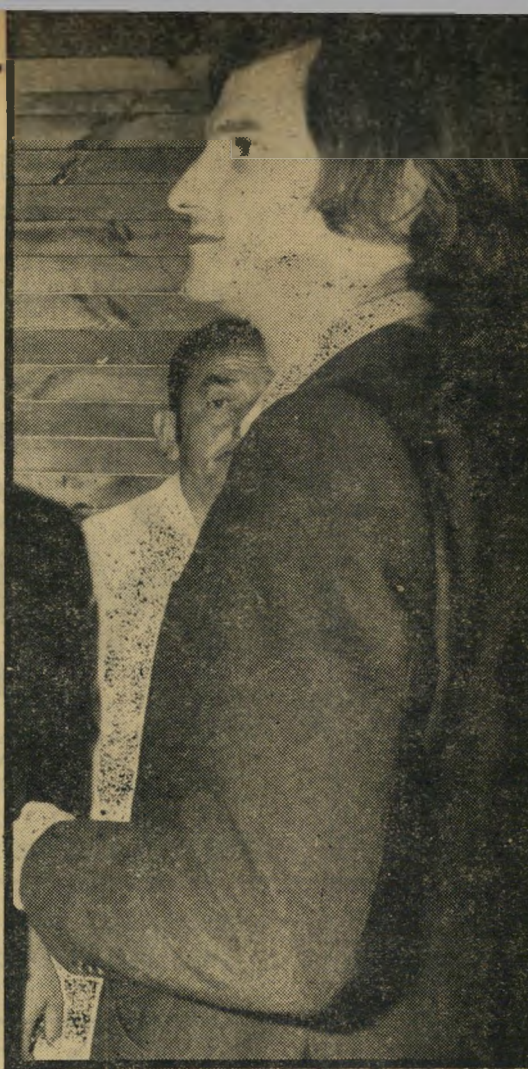
מנדי רייס-דייוויס-שאולי

אשתו הזוהרת של רפי שאולי

מתגרשת כדי להינשא

לבעל מועדון טיפאניס

חילופי גברי בנדדי

בכו, זהו זה.

מנדי רייס-דייוויס, נערת השעשועים הישראלית שזכתה לפירסום עולמי, ורפי שאולי, נער השעשועים הישראלי, מתגרשים. לאחר חמש שנות נישואין, עומד אחד היזוגים המפורסמים ביותר בצמרת החברה הישראלית, להיפרד. ולכל אחד מהם — יש כבר בן-זוג חדש. אהבתו החדשה של רפי: הדוגמנית-רקדנית-נערת-זוהר אסתר זבוק. אהבתה החדשה של מנדי: אישה-העסקים השווייצרי ורנר שטראוב.

במקום לישראל — לספרד

פני שלושה חודשים, נשרף מועדון דיסקוטק-מסעדת מנדיס, בצפון ת"א. מכביהאש לא הצליחו להציל ממנו הרבה.

יומיים אחר כך, עזבה מנדי את הארץ, כשהיא לוקחת עימה איתה את בתה בת השנתיים. מגמת פניה: בית הוריה בוויילס. המטרה: להציג בפניהם את נכדתם החדשה, אותה לא ראו עדיין. לנוח קצת מהצרות ולחשוב על עתידה.

היא ביצעה את כל שלושת הדברים. ה' תוצאה: מאנגליה, היא לא חזרה לישראל, אלא המשיכה לספרד.

שם היא יושבת היום בקוסטה בראבו, כוילה המפוארת של ורנר שטראוב. ורנר שטראוב, שווייצרי נוצרי, בן 30, הוא אחד מבעלי טיפאניס תל-אביב. כמו כן בבעלותו גם מועדון טיפאניס בגרמניה, ושניים נוספים בספרד. נוסף לכך הוא קשור גם בעסקי טקסטיל בשווייץ, אותם ירש מאביו.

איך הגיעה מנדי לוילה של ורנר ב-ספרד?

כאשר נפתח מועדון טיפאניס בתל-אביב היה מועדון מנדיס הנפגע העיקרי. מרבית הלקוחות עברו לטיפאניס. קשה לומר ש' שרה או ירדן מיוחדת בין בעלי שני המועדונים המתחרים.

מאוחר יותר, התברר שהיה זה בעיקר החידוש שבטיפאניס, שמשך את הלקוחות. רבים חזרו בהם אחר כך, ושני המועדונים גילו שיש פרנסה מספקת לשניהם.

גם מנדי וגם שטראוב, המכודדים כרגע בוילה שלהם בקוסטה בראבו, סירבו הי שבע לגלות פרטים על התחלת ההיכרות ביניהם.

אלא שדבר אחד ברור: כאשר הגיעה מנדי לספרד, לפני כחודשיים, היא לא נס' לה על ורנר מהשמיים.

בישראל, הקפידו מנדי ורנר שלא להייר את יחד — בניגוד לרומן הפומבי שניהל בעלה של מנדי עם אהובתו. בחו"ל, לעומת

זאת היו מנדי ורנר גלויילב יותר. לפני כחצי שנה מנדי לארצות-הברית, כאשר חזרה משם, קפצה בדרכה שם, נפגשה עם ורנר. ידיד נוסף שבילה בחברתם: איש פוקה הירש.

השותפים ית עם השו

מ אז שמנדי באה אליו לספרד, לא עזב ורנר את רק בשבוע שעבר קפץ לארץ, לחתונתם של הדוגמנית העסקים שרה אלי, עם אישה-העסקים ברני הנסון. ב יודעי הסוד, היתה זו בדיחה פאנטסטית. כי ברני הנ שותפו של ורנר בטיפאניס, גם בארץ וגם בחו"ל. שרה אלי, מצידה, היא השותפת של מנדי בבית-לבנים שהקימו שתי הדוגמניות לפני כשנה. שני י יתחתנו עם שתי השותפות, סבבה הבדיחה מפה לאוזן היחיד ששחק היה הגיבור עצמי, ורנר, שנתן לזוג הטו נהדרת — במשותף עם מנדי — וסירב לדבר מילה. במקומו, קבע ברורות אורח אחר בחתונה, איש חבו

רפי שאולי ואהובתו אסתר זבוק (שניהם גב למצלמה), אינטימית, על המידרכה שבחזית קפה קליפורניה ז"ל. ב מימין: רפי ואשתו מנדי בתמונה משפחתית, בחוריהמיות בדירתם. איש לא האמין שרפי, זון זיואן חתיכות, ינהל רומן לאורך ארבע שנים. בתמונה למעלה מימין: ורנר שטראוב, אהובה העכשווי של

גבר אחד, שתי נשים

הסקופים החברתיים הגדולים של השנה: את העובדה שמנדי המפורסמת עמדה להתגרש מבעלה, נסעה לחו"ל מבודדת בספרו — אל אהובה החדש.

הרומן

הגדול

ל ירדניה, שבאו להיפרד ממנה, ערב צאתה לאנגליה, נתנה מנדי להבין ב פירוש שנשבר לה.
היא לא טרחה לפרט מה נשבר לה. אולם

בעודו נשוי עם מנדי

ניהל רפי רומן מאושך

עם אסתר זבכו

אלה שהיו בסוד העניינים, ידעו שהיא מתכוונת לשריפת המסעדה. הם ידעו שהיא גם לא מתכוונת לעשרות, אם לא יותר, הרומנים הקטנים שניהל בעלה, במשך חמש שנות נישואיהם. מנדי היתה מספיק חכמה כדי לדעת להתעלם כשצריכה.

הם ידעו שהיא מתכוונת לדבר אחר: לרומן האחד הגדול של רפי. הרומן שהחל שנה בלבד אחרי שהתחתן עם מנדי — וגמשך מאז ארבע שנים, ללא הפסקה. הרומן של רפי עם אסתי זבכו.

הרומן

הסודי ביותר

ל פחות מבחינה אחת, היה זה יומן מיוחד במינו:

ואיש סודה המקורב של מנדי: "זהו זה. מנדי החליטה כבר. היא מתגרשת מרפי ומתחתנת עם ורנר."

אשה

אחרת

ל אמת היא, שכשמנדי עזבה את הארץ, בדרכה לאנגליה, היא לא ידעה כי עצמה אם זהו אכן הצעד שלקראתו היא הולכת. עזיבתה את הארץ היתה פתאומית, לא מתוכננת.

יחד עם זה. לא עוררה העזיבה המפתיעה תשומת לב מיוחדת. בתחילה, בין מכריה של מנדי, גם לפני שנשרף מנדי, לא הירבתה מנדי עצמה להופיע שם, כי תקופה האחרונה. נערת-הזונה, המבלה את ערביה בחינגא אינסופית אחת, נעלמה מן זמן. הצעירה קלת-הדעת שכבשה את כות רות עיתוני כל העולם לפני שמונה שנים, מתה. במקומה, בשנת ה-72, היתה היום מנדי אשה אחרת.

אחרי שנשרף המועדון, ודאי ודאי ש היעדרה לא עורר כל תשומת-לב.

אור

אדום

ל פחות, לא בתחילה. כאשר פשטה השמועה בחוגי החברה כי מנדי טסה לאנגליה עם בתה, ראו בכך רבים צעד טבעי. היא הירבתה בנסיעות גם קודם לכן. גם אלה שניסו לקשר את נסיעתה עם שריפת המועדון, ראו בנסיעתה רק רצון לתפוס קצת שלווה, אחרי המהומה של השריפה.

רק לאט לאט החלו שמועות חדשות פושטות: "מנדי ברחת מהארץ. היא עברה לגור עם בתה אצל הוריה, ואינה מתכוונת לחזור יותר. עזבה את בעלה. נסעה ל לונדון להסדיר את ענייני הגירושין. למה דווקא בלונדון? כי שם היא נישאה לרפי בנישואין אורחיים, ולכן שם המקום הנח ביותר להסדיר גם את הגירושין."

השמועות הגיעו מיד גם לאוזניהם של כתבי-החזן השובים בישראל. לגבי אלה, השם מנדי רייס-דייזיס ממשיך להדליק אור אדום אוטומטי. הללו החלו מרחתים ב עניין רב, ככלבי-צייד שעלו על עקבות. היו אלה עקבות קרים. כתבי-החזן כמו הישראלים, נכשלו הפעם כישלון חרוץ. למר רות קצה החוט שהיה בידם הם לא הצליחו לעקוב אחרי עד סופו, לגלות את אחד

בעל דיסקוטק מנדי, פגש את אסתי זבכו לראשונה כשה לאחר נישואיו למנדי, כי שאסתי באה לדיסקוטק.

פרצוף מלא

שריטות

ל וא מת עליה ממבט ראשון, קובע אחד מידידיו הקרובים.

בתחילה, ניסה רפי לשמור על הרומן שלו עם אסתי בסוד מפני מנדי. כשהיה יושב עם אסתי בכסית ומנדי היתה מתקרבת היתה אסתי מטלטלת מהמקום בשקט. אלא שעם הזמן, הפך הסוד לגלוי. רפי החל מופיע עם אסתי במסיבות חברתיות, בהצגות בכורה, בכל מקום.

במקביל, החלה מנדי, ביחוד לאחרונה, מופיעה בחברה פחות ופחות. בשבוע בבוקר היתה רצה לבית-החרושת שלה. בלילה היתה מופיעה בתיאטרון האנגלי. בין לבין היתה גם אמא. היא נראתה פחות ופחות. כאשר גילתה מנדי לראשונה את הרומן בין רפי לאסתי, לא נטתה לייחס לו חשיבות מיוחדת. כאשר הבינה שזה יותר מרומן, החלו עפות בבית משפחת שאולי שערוריאות וצלחות. פעמים מספר הופיע רפי בעיר כשכל פרצופו שרוט — מעשה ציפור גיה להתפאר של מנדי.

עוד עולה

חדשה מרוסיה

ל שראתה שזה לא עוזר, החליטה מנדי להתאזר בסבלנות, לחכות שאסתי תימאס על בעלה.

אלא שבמשך ארבע שנים, לא נראה היה שהיחסים בין רפי לאסתי מתקררים. הוא המשיך להיות להוט אחרי הרקדנית דקתי הגיזרה כמו ביום הראשון. המשיך להרחיק ממנה כל מחזר מקרי — לפעמים בשיטות (המשך בעמוד 22)

מנדי כעולה חדשה מאנגליה, ביום הראשון ל בואה ארצה, נושאת גיטרה והבעה תמימה, כי תצלום היסטורי. לאחר נישואיה לרפי, נחשף פרק זה מחייה ומתדמיתה. בתמונה למעלה: האשה האחרת בחייו של רפי, אסתי זבכו, בסצנה אופיינית. העולה החדשה מרוסיה, בעלת הגיזרה הדקה והתמימה, היא רקדנית מצוינת, אוהבת להיסחף בפעילות מעין זו.

אין להבין מכך חס וחלילה שמנדי חיתה את שנות נישואיה כקדושה מעונה. בחמש השנים האחרונות היא הפכה לאשת-חברה מבריקה, שחקנית קולנוע ותיאטרון, אשת עסקים — ואם. היא חיתה חיים מלאים ומספקים — בכל השטחים. יחד עם זאת, היה בחייה הצל ששמו אסתי זבכו.

כאשר הגיעה למסקנה שאסתי איננה סתם עוד רומן חולף של בעלה, החליטה לגמור. מובן שהעובדה שברקע התנשא שמו של ורנר שטראוב — עזרה להתלסות. רפי שאולי, אחד מנערי-הזונה של תלאביב, לשעבר דייל אל-על ולאחר מכן

היום הראשון בארץ

למרות שכל תלאביב ידעה עליו, במשך שנים — לא סורסמה עליו מעולם מילה מעל דפי העיתונות. משום כך, הישלו את עצמם רבים וטו בים שגם מנדי עצמה לא ידעה עליו. היתה זו שטות. מנדי ידעה על הרומן הזה זמן קצר לאחר שפרח — כמו שידעה כמעט על כל רומן אחר של בעלה. ידעה — ושתיקה. כאשר חכמה, החליטה להתעלם, קיוותה כי גם רומן זה ייגמר. כי היא אהבה את רפי — ורצתה לשמור עליו. כך היא חיה ארבע מחמש שנות נישואיה — בתקופה שרפי ייגמל מהשם אסתי זבכו.

התובע: קרפ

הפיתיון: נעמי

המתובת: פאחימה

עירום מתחת לגלימה

וה: "כשהתובע רמז לי שהוא מעוניין בי בחורות, לא חשבתי לקבל ממנו טובות פחותי שאם לא אמלא את רצונו, הוא יעשה צרות לבעלי ולי.

"חשבתי את מי להביא לו ונוכחתי כי נעמי היא בת אחי. היו לי הרבה צרות איתה. לפני שש שנים היא נעלמה מהבית של הוריה ומצאו אותה רק אחרי כמה חודשים כשהסתבכה עם בחור אחד.

"לקחתי אותה הביתה שלי וחשבתי כי היא תחזור למוטב. בזמן שהיא היתה אצלנו לקחתי אותה כמה פעמים לבית הסוהר כדי לבקר את אחי ג'ומעה, מחררה, שהוא אחד מקרובי המשפחה שלנו. הוא ישב בבית

צעירה, שקרפ כל כך התעניין בה. נראה שאותה ארוסה לא הבינה לשם מה היא באה לפגישה עם הפרקליט. רק אחרי ש- הסתבר לה, שהפרקליט אינו מעוניין לדון עמה בבעיות המשפטיות של בעלה, אלא בבעיות אינטימיות, היא נטשה את לשכתו בכעס.

פאחימה, שהמתנה בחוץ, חששה פן תזיק תקרית זו לבעלה, שלא לדבר על שחרור המכונות. היא מיהרה להרגיע את קרפ, הציגה לו לסדר לו פגישה עם צעירה אחרת "יפה יותר מזו".

על מה שקרה אז סיפרה פאחימה השבוע, לכתב העולם הזה, בדירתה שבשכונת התק-

כחשוד בקשירת קשר לשם ביצוע פשע. היתה זו טרגדיה נוראית עבור אדם, ש- כל חייו כמעט היה רתוק אל ספרי החוק. כי גם אם בסופו של דבר יוכח, כי אין שמץ של אמת בחשדות שחושדים בו, יהיה זה קץ הקאריירה שלו כתובע מטעם המדינה. תחילתה של הפרשה, שהסעירה את הרוחות השבוע, היתה גם היא בלשכתו של ה- תובע יצחק קרפ. אז שהתה עמו בלשכה פאחימה יצחק, אם לשני ילדים, בעלת מס' עדה מזרחית בשכונת התקוה בתל-אביב. לפאחימה היו בעיות. ב-12 בפברואר ה- שנה, נעצר בעלה, נעים יצחק (39) יחד עם שלושה צעירים, כחשוד בנסיון שוד מקר- פאי של תנובה בחדרה בעזרת שימוש ב- נשק חם. הארבעה התנפלו על הקופאי אחרי שארבו לו, ניסו לחטוף מידו תיק שהכיל כ-30 אלף ל"י במזומן. סגן מנהל סניף תנובה בחדרה, גיסן רשף, שלחה את הקופאי בורכו להפקיד את הכסף ב- בנק. התנפל על חוטף הארנק, ולמרות שזה ירה בו ברגליו ופצעו, הצליח להוציא את התיק מידיו.

חבריו של חוטף הארנק, וביניהם נעים יצחק, נעצרו אחרי שילד שניצב בקירבת מקום זיהה אותם. פאחימה ידעה כי אין מה לעשות — את הבעל היא לא תוכל לשחרר. אבל היא ניסתה לפחות לשחרר את

בוקר היום השלישי, לפני שבוע טיפסו אנשי מחלקת החקירות של מש- טרת חיפה, במדרגות בית-המשלה ברחוב חסן שוקרי בחיפה. ספק אם הופעתם במקום עוררה תשומת לב מצד משהו. קציני מח- לקת החקירות של המשטרה הם אורחים קבועים במקום. הם עומדים במגע הדוק עם אנשי פרקליטות המחוז של משרד-המשפ- טים, שמשרדיהם שוכנים באותו בניין.

יחד מכינים הפרקליטים ואנשי מחלקת- החקירות את תיקי החקירות נגד טושעים ועבריינים. יחד הם דנים באיסוף חומר ה- ראיות נגד חשודים שונים.

אלא שהפעם היתה מטרת ביקורם של קציני החקירות שונה לגמרי. אחרי שערכו ביקור נימוסין אצל פרקליט מחוז חיפה והצפון, יצחק גרבלר, דפקו אנשי המשטרה על דלת לשכתו של סגן הפרקליט, עורך- דין יצחק קרפ. כשנפתחה הדלת, קיבל אותם הפרקליט הממושקף והמקריח בחיוך אדיב, במיטב המסורת הייקת של.

החיוך לא נשאר על פניו זמן רב. "מצט- ערים, עלינו לעצור אותך!" הודיעו לו ה- שוטרים. חיוור ורועד מהתרגשות נילווה סגן הפרקליט אל הקצינים למטה המשטרה ברחוב יפו.

שם הודיע לו ראש לשכת-החקירות ב- משטרת חיפה, רבי-פקד חיים פרנקל, על מה

פרשת "שוחד האהבה" של המשפטן הדון-דואן

מכונת הפגיו שלהם שנעצרה יחד עם בע- לה, אחרי שהמשטרה חשדה כי במכונת זו השתמשו השודדים לשם ביצוע השוד. מאחר שפאחימה היתה צריכה להמשיך ולפרנס את ילדיה, היא נזקקה למכונת פרקליטה, עורך-דין אליהו קיר, כתב בק- שות לפרקליטות מחוז חיפה, ביקש לשחרר את המכונות. הבקשות לא נענו. פאחימה נסעה לחיפה, גילתה כי תיק החקירות נגד בעלה נמצא בידי סגן הפרקליט יצחק קרפ. היא נכנסה ללשכתו כדי לבקש ממנו לשח- רר את המכונות.

רק פעם אחת

על מה שאירע באותה פגישה נח- לקות הדיועות. לדברי חוקרי המשטרה, רמז קרפ לפאחימה באותה פגישה, כי הוא מעוניין להכיר מקרוב את ארוסתו של אחד העצורים, אותה פגש בבית-המשפט, כשבאה לראות את ארוסה בעת שהוצאה נגדו פק- דת-מעצר.

פאחימה הבינה את הרמז. היא עזבה את הלשכה, חזרה כעבור זמן כשהיא מלווה ב-

נעצר: "אנחנו חושדים בך שקיבלת שוחד — לא בצורת כסף אלא בצורת אשה למט- רת מגע מיני!"

הבעל והמכונות נעצרו

ל פרקליטות-המדינה במדינת-ישראל, שהיא התביעה הכללית, המייצגת את המדינה במשפטים נגד העבריינים למיניהם, אין מזל. רק לפני תשע שנים הוכתם שמה של הפרקליטות בשערורייה רבת, כאשר הסתבר כי פרקליט מחוז תל-אביב, יעקב בראור, מי שייצג את המדינה במאות מש- פטים חשובים, היה בעצם רמאי ולא היה לו כלל רשיון של עורך-דין.

הפרשה שהתפוצצה השבוע, אחרי שנעשו נסיונות לנהלה בסודיות ולהעלימה מעיני הציבור, הטילה כתם נוסף על הפרקליטות. כאשר הובא יצחק קרפ (57) ביום החמישי שעבר לבית-המשפט השלום בחיפה, השוכן ליד בית-המשלה בו נמצאת לשכתו, הוא לא עשה את הדרך כשם שעשה אותה ב- 20 השנים האחרונות — כתובע מטעם ה- מדינה. הוא נלקח אל שופט ללא גלימה,

תצלומים בלעדיים של היורש-המזל

התחלה של ריקוד סידרת תמונות זו, בה נראה יצחק קרפ, סגן פרק- לים מחוז חיפה, צולמה לפני שש שנים, בנשף סיל- בסטר. שם הכיר מורה ירושלמית בשם שושנה ליפשיץ, נראה בתמונה למעלה בחברתה.

המחנה
נעמי ג'ומעה כפי שהיא נראית היום. היא צולמה כך השבוע בתחנה המרכזית בתל-אביב. לי דבריה לא שכבה עם התובע תמורת כסף.

„מאז נעמי הולכת בדרכים לא טובות. אפשר למצוא אותה בטיילת, על שפת-הים. אפשר להשיג אותה בשביל 20 לירות. חשבתי שאני לא אגיד שום דבר לתובע, אולם לה 200 לירות ואביא אותה אליו. היא הסכימה. נתתי לה 100 לירות על-החשבון מס' נישואין לא היה לי, וסידרתי לה פגישה עם התובע בבית של מישו מהמשפחה שלנו בטבעון. היא היתה איתו שם רק פעם אחת ואני מצטערת על מה שקרה לו. בעצם, כל גבר עושה דברים כאלה...“

„שקר אחד גדול“

ל נעמי ג'ומעה עצמה יש גירסה שונה מסיפורה של פאיהמה. נעמי, צעירה בריאה בת 23, בעלת קומה בינונית ושיער שחור, המתגוררת עם בנה בן ה-5 שנתיים בבית ישן בדרום העיר, אינה נראית גרושת מכל המהומה שהתעוררה בגלל ה-בילוי היחיד שבילתה עם הפרקליט יצחק קרפ.

„כל מה שכתוב בעיתונים“, אמרה נעמי לכתב העולם הזה, „כאילו שכנתי אותו בשביל כסף, זה שקר אחד גדול. הייתי איתו רק פעם בדירה של הקרובה שלנו בטבעון, ולא קיבלתי מפאיהמה שום כסף בשביל זה, כמו שהיא אומרת. לא איכפת לי מה כתבו העיתונים. מסרתי את העדות שלי למשטרה והם הבטיחו לי שלא יפרסמו את שמי.“

גירסת המשטרה

כ ששמעה פאיהמה את דברי נעמי, פרצה בצחוק: „היא לא שכבה איתו בשביל כסף? אז מדוע היא שכבה איתו? בגלל ש-הוא צעיר ויפה? או אולי בגלל זה שהיא התאהבה בו? שטויות! היא עשתה את זה בשביל הכסף ובשביל הנקמה!“

החשוד בשווד. גרושתו והמתווכת

תמונה משפחתית ה-בורי העלילה: נישואיו של חרבי ג'ומעה עם נעמי, כשמתווכת דודתה של נעמי, פאיהמה יצחק, נעמי, שהתגרשה מחריב, היא ששכבה עם התובע, כשהדודה פאיהמה מתווכת בעיסקה.

סוהר בגלל איזה עניין וכשהיא ראתה אותו שם, הם התאהבו. „פעם, כשהוא קיבל שלושה ימים חופש, הוא בא אלינו והם התחתנו. אחר-כך הוא חזר לבית-סוהר לעוד שנתיים. כשיצא מ-בית-הסוהר התגלה לו שנעמי לא היתה כל כך בסדר. היא בגדה בו עם גבר נשוי מה שכונה. כשגילה את זה הם התגרשו.“

איוו נקמה?
כדי להבין זאת צריך לדלג קצת קדימה ולהבין כיצד נודע למשטרה כי יצחק קרפ, סגן פרקליט מחוז חיפה, בילה ליל אהבים בחיקה של גרושתו של אחד החשודים ב-תיק שהוא מטפל בו, בתיחבה של אשת חשוד אחר מאותו תיק.

המשטרה דאגה להפיץ את גירסתה שלה: יום אחד הופיעה נעמי ג'ומעה בתחנת ה-משטרה בתל-אביב והתלוננה כי אביה ו-אחיה היכו אותה מכות רצח. כשהוזמן האח (המשך בעמוד 26)

- סגן פרקליט מחוז חיפה, יצחק קרפ, בנשף-חשק שהתקיים לפני שש שנים

כוצי, מוצי
בהמשך הריקוד, מגיע סגן הפרקליט לידדות קרובה יותר עם ה-מורה היפה, צובט בסנטרה (למעלה). מאוחר יותר נמשכה הידידות גם בישיבה, כשהוא מגפף את הנערה (תמונה משמאל). קרפ הודה אז שזו מסיבתו הראשונה.

כמו
פיאודליס

"הרי אתה איש", אמרה תמי לפני בוגר כחות שני עדים ומזכיר קיבוץ עין-דור. "הרי את אשתי", השיב דני לתמי. בזה הסתיים הטקס הרישמי של נישואיהם של השניים.

כעבור זמן מה פנתה תמי למירשם ה' תושבים, ביקשה לשנות את שם משפחתה לשיפוני. "למה שיפוני דוקא?", תמה פקיד המירשם. "מוצאן בעיני", השיבה תמי. כעבור מספר שבועות, קיבלה תמי בדואר הודעה ששמה שונה כבקשתה בתעודת זהות שלה. פקיד משרד הפנים לא ידע, שתמי שינתה את שמה כדי לשאת את שם בעלה, לו נישאה בנישואין פרטיים.

כולם משרבים. כעבור שלוש שנים, ב' 1967 קידש אילן רוגוזינסקי בצורה דומה את יעל צחור, בקיבוץ עברון, בנוכחות שני יעדים, מזכיר המשק, ואותן המילים ממש.

אולם כשפנתה יעל צחורי למירשם התור שבים, ביקשה לשנות את שמה מצחורי לרוגוזינסקי, סירב פקיד משרד הפנים לעשות זאת. הפעם, היה כבר בעל ניסיון.

עד שנת 1970 לא עשו שני הוגות כל ניסיון נוסף על מנת שנישואיהם יהפכו לרשמיים בעיני החוק. אלא שבינתיים נולדו לזוג שיפוני ילד, ולזוג רוגוזינסקי שני ילדים. שני הוגות החליטו לעשות ניסיון חדש, פנו לעורך-הדין שמואל מינצר.

מינצר פנה לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, ביקש פסק-דין הצהרתי שיכיר בתוקף נישואיהם של שולחיו. בית-המשפט סירב, קבע: "שני בני הוג יחידים, והסמכות לה' היא אותם ניתנה לבית-הדין הרבני".

מינצר ערער, פנה לבית-המשפט העליון, בראשות השופט יואל זוסמן, טען שעקרון חופש-המצפון מחייב כי אזרחים אתאיסטים כדוגמת שולחיו לא ייחשבו כיהודים ומא' מינים בדת היהודית — ולכן אין לחייב אותם להיזקק לחוק שיפוט בתי-הדין הרבניים.

חמשת השופטים לא קיבלו טענה זו, למרות שעדיין לא פירסמו את נימוקי פסק-הדין.

טוען מינצר: "בזמן הפיאודליס, עבד היה חייב להשתייך לפיאודל מסוים ואין המלך מתערב — רק כאשר יש סיכסוך בין שני אדונים על עבד אחד. בצורה זו, עקרון חופש המצפון ותודעת הפרט — אינם בעלי ערך עוד".

הווי

איפה

החופש?

כאשר הכריזו אלי אביבי על תוכניתו להקים מדינה עצמאית באזור מגוריו, חוף אכזיב, לא היו רבים שלקחו אותו ברצינות. אחד המעטים שכן לקח, היה אלי אוליא, מעצב תכשיטים צעיר (25) המתגורר ב-

אוליא וירידה מעשנים
אזור להאמן באדם

האשה והמאהבת — יחכנו מתחרות בעסקים

מפרנסת את עצמה ואת אמה. יש לה טעם נהדר בלבוש, חוש הומור מפותח, ואי שיות מעניינת.

שני רווקים
בווילה

ח' ילופי הגברי של מגדי ורפי נראים להיות משביר-רצון לכל הצדדים. ה' יחידה שמביעה התנגדות לסידור החדש, היא אמה של אסתי, שאינה מרוצה מרפי. אלא שאסתי היא כבר ילדה גדולה, וספק אם להתנגדות זו יש משמעות.

דבר אחד ברור: לגבי רפי, אסתי איננה טמם עוד חתיכה. רפי היה מאז ומתמיד אפוף חתיכות מעולות. גם בתקופת היותו דייל, גם בתקופת היותו בעל מועדון. בשביל אחד כמותה, להישאר צמוד לאותה חתיכה במשך ארבע שנים — זו תופעה נדירה.

עד השבוע ישב רפי בוילה השכורה המפוארת שלו ושל מגדי בסביון, כרווק

השותפות
מנדי וחברתה, הוג' מנית שרה אלי (ב' מספחת-ראש), ליד שולחן העבודה בבית-הח' רושת לבגדים אשר השתיים פתחו בשותפות.

(המשך מעמוד 21)
חד-משעיות. הוא אפילו הביא אותה ל' חיפה, הציג אותה בפני אימו. לא יכול היה להיות כל ספק: למרות כל הרומנים הצדדיים שלו, אסתי ובקו היתה האידאה פיקס שלו. כמו שעון, אחרי סגר' רת המועדון בארבע בבוקר, היה רפי קופץ אליה. למגדי סיפר שהוא הולך לשחות. מגדי מצידה, נתנה לו להאמין שהיא מא' מינה לו.

אהבתו הגדולה של רפי שאולי היא חתי' כה שחחרות, בעלת פנים יפים, עיניים גדולות וגוף מצויין. ילדת ביאליסטוק, רוסיה, היגרה עם אמה (האב נפטר) ל' אוסטרליה. שם פתחה האם מסעדה למאכ' לים יהודיים. באוסטרליה התפרסמה אסתי קודם כרקדנית מצויינת. אחר כדוגמנית מצויינת לא פחות.

לפני כארבע שנים החליטו האם ובתה לעלות לישראל. פה, נפל עול הפרנסה על אסתי לבדה. בעבודתה כדוגמנית, היא

הדוגמה
שרה אלי, השותפת של מנדי, במסיבת חתונתה בטיפאניס, עם בעלה, ברני הנסון — שהוא השותף של רנר שטראוב — שהוא אהובה של מגדי. שרה אלי משמשת דוגמה למנדי.

גם לאחר שנודע למגדי על הרומן של רפי עם אסתי, המשיכה לשמור על ידידות — לפחות כלפי חוץ — עם ידיבתה. כולם ידעו שאין לטעות ולהאמין שהיא באמת רחשה לה ידידות יתרה. הסצנה הצפויה — של מגדי ובעלה מצד אחד, ורפי ואסתי מצד שני, כשלייכות בין שתי הנשים מתחמפת התחרות המיסחרית — היא מק' סימה ממש.

בנייה
הדדית

ש' כן צריך לזכור, שחיייהם הפרטיים של רפי ומגדי היו קשורים תמיד קשר הדוק לקריירת-העסקים שלהם. מש' מיציה את מגדי טוענים שרפי הוא זה שבנה אותה מחדש, בישראל. משמיצו של רפי טוענים ששמה המפורסם — בנה אותו.

האמת, כרגיל, היא באמצע: שניהם בנו אחד את השני: הצלחתו של המועדון נז'

מלכת החברה
מגדי בשמלת-ערב מפוארת, במועדונה המהודר, בסצ' נה אופיינית לתדמיתה החדשה בישראל: מלכת החברה הגבוהה, שדיפלומטים, פוליטיקאים, אילי-הון מקומיים וזרים, שמחו לשהות בחברתה.

קפת ישירות לשמה הבינלאומי המפורסם של מגדי. לא היה תייר אירופאי או אמרי קאי, שלא שש לבקר במועדון, לראות כמו עיניו את מגדי המפורסמת. היה זה שמה שהפך את המועדון למה שהוא.

מלאת מיסתורין
ופיקחית כשד

ל' חד עם זאת, היה זה רפי שבנה את תדמיתה החדשה של מגדי — מנערת-שע' רווית לאשת-חברה מכובדת, רעיה ואב' מסורה. לאחר שהפעיל אמצעי-שיכנוע יעי' לים ביותר על כמה עיתונאים ועיתונאים, שכתבותיהם על מגדי לא נראו בעיניו, פסקו הכתבות לדון בעברה, התרכזו יותר בהווה.

כה, תוך זמן קצר, הפכה מגדי לדמות מבוקשת בחברה הישראלית. שגרירים ו' דיפלומטים, אילי-הון ופוליטיקאים, התחרו על התענוג להיראות בחברתה.

לא שהיה זה מאמץ גדול מדי: להיות בחברתה של מגדי היה באמת תענוג. היא אשת-שיחה מבריקה, פקחית כשד, טבחית מצויינת — ואשה מלאת מיסתורין. לאחר חמש שנות נישואין לצידה, טוען רפי ער היום. שהוא אינו בטוח שהוא מכיר אותה באמת. אלופי חברה כפוקה הירש היו מע' ריציה הגלובים ביותר.

כה, הפכה מגדי לכוכבת החברה הגבוהה בישראל — והמועדון שלה לסנסאציה.

כל זה — ישתנה מעתה. כיצד ישפיע הגבר החדש, על הפרק החדש, בקריירה המרתקת של מגדי — נותר לחכות ו' לראות.

מלכת החברה

קש למהדרין. אשתו היתה בספר עם אהר' בה, אהובתו היתה בלונדון, עסוקה בעבוד' דת דיגמון.

לא שהחיים בווילה היו משעממים כל' כך. ידידו הטוב של רפי, דייל אל'על אבי אברמוביץ, הצטרף אליו לשם — אחרי שגם הוא עזב את אשתו.

כה, מלאה כרגע הדירה בשני רווקים לא עצובים במיוחד, הכלב של אבי, חתולים של רפי, התמונות של מגדי ושל אבי, אותן העביר מביתו.

לגבי רפי ואבי יש בתקופה זו משום נוסטלגיה מעניינת: השניים היו ידידים עוד בימי רווקותם, התחננו באותו זמן, הולידו בנות שניהם באותו זמן, נפרדו מנשותיהם באותו זמן. שלא לדבר כבר על העובדה שהם שותפים כיום (במועדון מנדיס).

זיקוקין
די-נור

ל' רנר שטראוב, בביקורו בארץ כי' שבוע שעבר, סירב לדבר. ממגדי כי' ספרד הרחוקה אי-אפשר היה לקבל תגובה. בארץ, גילה השבוע רפי כי הרומן של אשתו עם המתחרה שלו הוא הפתעה ב' בילו. "לא ידעתי על זה", אמר. "אבל אם מגדי מצאה את האושר — אני מאחל לה את זה בכל ליבי. היא פשוט נהדרת וזה מגיע לה".

יחד עם זה, קשה שלא לחזות מראש את הזיקוקין די-נור שיעופו, כאשר תח' זור מגדי לארץ לא סתם כגברת ורנר ש' ראוב, אלא כאשתו של בעל מועדון סיפא' נים — כשבעלה לשעבר הוא בעל המועדון המתחרה.

הוא צפוי לגירוש מהארץ - היא אומרת:

עיצרו! הוא אבי בני

הם בולטים כמו צנון, כשהם עומדים ליד החומר האנושי הרגיל, המתגורר מדי יום ליד גדרות בית-המעצר של אבו-כביר, מחליף דרישות-שלום בצעקות עם הידידים בפנים. היא — יפהפייה, בעלת קומה בינונית וגוף נהדר, המובלט עלי-ידי מכני סיים הדוקים. פנים נאות, שיער שחור פזור, עיניים שחורות רושפות, ואיפור עדין אך מיקצועי, המבליט את יופיין עוד יותר. הוא — ילד בלונדי מקסים, בעל תסרוקת חיפושית, חיוך מלאכי ורגלי נסיך-אדום. אין עובר-ושב שאינו עוצר להתבונן בהם.

דינה אשרף בת ה-25 ובנה בן השנה ו-ארבעה חודשים, מגיעים כל יום במזנון לגדרה-החל של אבו-כביר. ברגע שהם יורדים מהמונית, מכריזים העומדים האחרים ליד הגדר, המכירים אותם כבר, בזעקת-אימים: "תקראו להאנס. לקראו להאנס". קוראים להאנס. הוא קרב לחלון, וצועק את שאלותיו לדינה. היא עונה את תשובותיה, מספרת לו מה שלום הילד, ונפרדת — עד למחרת.

האנס הקשטטר (26) הוא אורח אוסטרי שהגיע לישראל ב-1967, יחד עם אשתו כריסטין. הצעיר גבה-הקומה ויפה-התואר, הלבוש תמיד אלגנטית, השתקע בארץ כאורח ארעי, מצא עבודה, כפקיד טכני במשרד המטפל בפצועים מגרמניה. גם אשתו מצאה עבודה באותו משרד. ב-25 לאפריל, נעצר האנס על-ידי משטרת תל-אביב. בפני שופט השלום יהודה טרייבש ביקשה המשטרה הארכת מעצרו, גילתה כי נתקבלה מהאינטרפול בקשה לעוצרו, כהקדמה לבקשת-הסגרה מממשלת אוסטריה. הסיבה: האנס חשוד בגניבת מכשירי חשמל, ב-1962, בשווי של 400 אלף שילינג אוסטריים מהחברה בה עבד בתור פקיד טכני.

השופט נעתר לבקשה, מעצרו של האנס הוארך, ונראה היה כי ברגע שיגיעו מיס-מכי בקשת ההסגרה, יגורש הקשטטר לי-אוסטריה.

א לא שאן נכנסה לתמונה דינה אשרף.

דינה (25) עלתה עם משפחתה ארצה מצפון אפריקה לפני תשע שנים. זמן מה היתה בקיבוץ, החליטה שזה לא בשבילה, עברה לתל-אביב, מצאה מאז את פרנסתה כמגישה בבארים ובמועדוני לילה, מסעדות ובתי-קפה שונים.

השבוע, התייצבה בפני בית-המשפט, תביעה לעכב את הליכי הסגרתו של האנס: "הוא האבא של הילד שלי", הצהירה. "אני גני מוכנה שהוא יעזוב את הארץ — מבלי לדאוג לי".

מבחינה משפטית, היה זה צעד מבריק — לפחות מבחינתו של האנס. אם יחליט השופט להיענות לבקשתה של דינה, לא

האשה והילד

דינה אשרף, מגישת-בארים בת 25, הסוענת כי העצור הוא אבי בנה דורון (לידה בתמונה), תובעת שלא להסגיר אותו לאוסטריה, עד שלא יבטיח קיום נאות לבנו. "לוא היתה בשעתו לסובלן דינה שכזה", הגיב השבוע משפטן תל-אביבי מפורסם, "לא היה האיש מוסגר לידי שלטונות ארצות-הברית".

תוכל ממשלת ישראל להסגיר את האנס. בקפה רוול התל-אביבי, סיפרה השבוע דינה לכתב העולם הזה את סיפורה: את האנס היכרתי לפני שנתיים בערך, במועדון לילה ששם עבדתי. הוא היה בא לבלות שם כל לילה עם חברים שלו. הם היו משאירים על השולחן 500-600 לירות כל פעם.

התידדנו, והתחלנו לצאת. כשגיליתי שאני בהריון, ביקשתי ממנו כסף לעשות הפלה. האנס לא רצה לשמוע על זה. הוא אמר שהוא רוצה את הילד שלו. אמרתי לו שאני לא יכולה ללדת את הילד בלי להתייחס איתו. המפגשה שלי לא תראה את זה יפה. אז הוא שיכנע אותי שהוא יילך לקבל גט מאשתו, ויתחתן איתי.

אבל הוא דחה את זה כל פעם, עד שנהיה מאוחר מדי לעשות הפלה.

ביום שידרתי את דורון, האנס נעלם. נשארתי לבד, לא היה לי למי לפנות לעזרה. החזקתי את התינוק כמה חודשים בויצו ירושלים, עד שהייתי מוכרחה לקחת

* מאחר שהיא אורחת קבועה של קפה זה, ובכער נהגה לבלות שם הרבה גם עם האנס, הזמינה דינה אחדים מהמלצרים, שיעידו בפני הכתב. אותם מלצרים שהיו מינה, אישרו בפני הכתב כי אכן נהג האנס להזרות בגילו שחילד הוא בנו שלו.

הם סתחו את היום בחלוקת ציונים ל-מורים. הפרס הגבוה ביותר ניתן לעימנואל ברנשטיין מורה לביו-לוגיה, שנבחר למורה הפופולארי. כן הקריאו מערכונים עוקצניים למדי לכבוד המורים שלא פסחו גם על מנהל הגימנסיה, ד"ר כרמי יוגב. לקראת יום בלומנטל, הוסכם שהשנה שלא כמו בשנים קודמות, לא ישתמשו הש-מיניסטים במשך תוכניות היום, כי בודו השמיניסטים את ההסכם. אך בתום הסכם, החלו דווקא השמיניסטים להשתמש בדליי מים, על מנת לרענן את הנרדמים. אז הצטרפו גם השמיניסטים העליונים ל-חיגא הרטובה.

חידה פסיכולוגית. לאחר דקות מספר של פעילות רטובה, הופיע הד"ר יוגב, ניפץ את השמחה בדרישה מהתלמידים להת-כנס לכתות. דרישתו של ד"ר יוגב נגדה את תוכניותיהם של השמיניסטים לגבי יום בלומנטל. לפתע, הופיע בורה שמיניסט בשם יוסי חואי, כשבידו דלי מים. לפני שהספיק להבחין במנהל, הבחין הלה בו. ד"ר יוגב הזעיק אליו את חואי, הפליק כמה מכות ידידותיות על עורפו. חברו של

הכרזו בפומבי: "אני לא מרשה שיעשו אצלי חשיש".

חינוך המנהל הפליק לשמיניסטים

אחת לשנה, בשליש השלישי, חוגגים בגימנסיה הרצליה בתל-אביב את יום בלו-מנטל. החוגגים הם תלמידי השמיניות, ש-בעוד שבועות מעטים מסיימים את לימודיהם, מתחילים לדגור לקראת בחינות הבגרות הקרבות והולכות.

ביום בלומנטל מאפשרים לשמיניסטים ש-רובם ככולם בילו את ארבע השנים האחרונות בין כותלי המוסד, להשתלט עליו, לנהל אותו במיטב כשרונם.

רק בלי מים. בשבוע שעבר, הגיעו השמיניסטים לגימנסיה ביום בלומנטל כי תלבושות ססגוניות מסורפות, כולל פיזימות ופיאות נוכריות.

אכזיב, למרות שכתובתו הקבועה היא חיפה.

בהסתמך על הצהרתו של אביב, האמין אולאי המזוקן, המנהל אורח חיים היפי, כי במדינה החדשה שורר חופש הפרט, מעל ומעבר למה ששרר במדינת ישראל. וחופש הפרט, כידוע, כולל גם את חופש עישון הסמים.

סכין בגב. השבוע, נחל אולאי אכזבה עמוקה. בפלישה חסרת תקדים בין מדינות ידידותיות, התלבשו כוחות המשטרה של מדינת ישראל, מלחים בכלבים מאומנים, על אורחיה החופשיים של מדינת אכזיב, הפכו את מגוריהם, גילו את כל החשש שהותבא במדינה-שלא-קמה.

אולאי, וכן כמה צעירים וצעירות היפים, תיירי כולם, נעצרו. לאחר שעות ספורות, שוחררו כל הזרים — ורק אולאי, היש-ראלי הובא בפני שופט, שם הוארך מעצרו בעשרה ימים כחשוד בהחזקת מאה גרם חשיש. וכאילו לא די צער וכלימה היו לו במ-עצר זה, הוסיף ראש מדינתו החדש, אביב, חטא על פשע, נעץ סכין בגבו, כאשר

החשוד האנס הקשטטר (26), ה-400 אלף שילינג אוסטריים, שאת הסגרתו ביקשה ממשלת אוסטריה. בישראל, עבד הקשטטר כפקיד, נסע במוסטאנג ובילה בבא-רים עם ידידים, שהשאירו מאות ל"י ללילה.

וביקשתי שיקחו אותי אל האנס. ידעתי איפה יש לו חדר.

הביאו אותי לשם, והוא היה באמת בבית. אבל לא לבד. היתה לו שם בחורה אחרת. הוא היה שיכור וגירש אותי החוצה באיום באקדח.

מה ימים אחרי זה הוא הופיע אצלי, והתנצל. הוא אמר שדיה שיכור, ושהוא מתחרט, ושהוא רוצה אותי ואת הילד. הוא

הפרקליט עורך-הדין אהרון בני ימין, פרקליטה של דינה אשרף, טוען שעל בית-המשפט הישראלי לדאוג לאינטרסים של הילד הישראלי דורון — לפני האינטרסים של אוסטריה.

קבע איתי פגישה ל-28 לאפריל, שנלך ל-משרד-הפנים וגרשום את דורון בתור הבן שלו. שלושה ימים לפני שהיה צריך לבוא, עצרה אותו המשטרה.

יוסי, אלי הוכברג, הרים קולו, קרא לש-מיניסטים הוועמים: "הבה נצעד לחדר המ-נהל".

"בוא הנה תלמיד", קרא לעברו ד"ר יוגב. אלי נגש אליו בצעיתנות. המנהל הסתער, תפסו בעורפו, טילטל אותו במרץ, חבט בו בחיבה. עד כדי כך בחיבה, שעל גופו של אלי נותרו סימנים פסיכולוגיים.

השעיייה. ברגע זה נסתים יום בלומ-נטל. התלמידים ניכנסו לכיתות, קיימו סימ-פוזיונים סוערים בשאלה: "האם מותר ל-מנהל להרים יד על תלמיד?" תוצאת הסימ-פוזיונים היתה מפתיעה — ומיידית. אלי הוכברג ויוסי חואי הוזמנו להדר המזוכי-רות, שם נמסר להם שהושעו מבית-הספר. רק לאחר שחעד השמיניות פנה למנהל, הוזמנו השניים ללימודים.

הגיב על כל הפרשה המיידית ד"ר יוגב: "איני מוכן להגיב. את ההחלטות שלי עם התלמידים אני עורך בתחומי בית-הספר בלבד".

כן. השאלה היא רק — איך?

הופיע במשטרה, סיפר כי היכה את אחותו ופניו ששכבה עם החובע. (כאלו שחובע ה לא כבוד בשביל המשפחה).

השוטרים הגדמים העבירו את עדותו ל- שטרת חיפה. שם הורה רב־פקד חיים פרי- ל לעצור את נעמי ואת פאהימה, שקיבלה ינתנים חזרה את מכונית הפגיו שלה.

עד כאן הסיפור שהופץ על ידי המשטרה. נלם לפאהימה יש גירסה קצת שונה. היא עצרה בצהרי היום בשבוע שעבר, כאשר גני לידה (ילדה בת 6 וילד בן 14) מסתור בים ברחוב. השוטרים לא הניחו לה, לד- ריה, להכניס את הילדים הביתה, לקחו אר- וה למשטרת הנפה הצפונית. משם נלקחה משטרת חיפה, שם נחקרה בשעות הערב די רב־פקד פרנקל עצמו. סיפרה פא- ימה: "רציתי לחזור הביתה. דאגתי לילדים שלי. ידעתי שהם ברחוב ואף אחד לא דואג להם. זה היה נורא. לכן נכנעתי ללחצים ול החוקרים ואמרתי כן גם על דברים ולא היו. רציתי לחזור לילדים שלי. האמת יא שנעמי והחובע היו רק פעם אחת

האם אומנם דרש הפרקליט, או רמו, כי תמורת אספקת נערו למגעים מיניים, יבצע שירותים לנאשמים שהוא מטפל בתיקם? או שמא נפל קורבן לאי הבנה? על כך יוכל לפסוק רק בית־משפט בפניו יובא לדיון.

מכריו של קרפ סבורים כי נפל קורבן לחולשתו הנשית. "הוא חלש אופי בענייני נשים ומין", אמר אחד ממכריו, "הוא אפילו נאיבי קצת בעניינים אלה. אבל מצד שני הוא אדם ישר. איני יכול להעלות בדעתי שהוא עשה מעשה בלתי חוקי כדי לספק את חולשתו."

חולשה

טבעית

חולשתו של סגן מרקיסי־המחוז לנשים, אינה גילוי חדש. חבריו בפרק- לטות לעזו לו, כשתמיד השתלל לקבל ל- ידיו את הטיפול בתיקים הנוגעים לפשעי מין. במסדרונות בית־המשפט בחיפה זוכרים כי במקרים מסוימים, העזירו לו שופטים

זוהי מכונית הפגיו השייכת לפאהימה ולנעמי יצחק, בה השתמשו שודדי סניף תנובה ב- ירה. המכונית הוחזרה אחרי מעצר החשודים בביצוע השוד. הקשר בין פאהימה (מימין) לפרקליט החיפאי נוצר אחרי שניסתה לשחרר מהחזרמה את המכונית בה היא נוהגת.

מכונית ושמה חשופה

ול הגיסה בטבעון ולא כמו שהכריחו תי להגיר, שהם היו כמה פעמים."

עניין

של נקמה

ופיפה פאהימה וגילתה: "כל הסי- פורים בעיתונים כאלו מישוהו הרבין עמי ואו היא התלוננה במשטרה אינו נכון. ש הלה לבד וסיפרה את כל הסיפור כיו שות נקמה בחברת ג'ומעה."

אחרי שג'ומעה גירש אותה, כשתפס תה בוגדת, הוא התחתן עם אשה אחרת. שה השניה שלו היא בחורה יפה מאוד עמי לא יכלה לסבול את זה שהוא הת- בן איתה. בגלל זה התפוצץ כל העסק. יני נמצא עכשיו במעצר יחד עם בעלי, ווד בשוד. הם לא אשמים. אשתו של בי היא עכשיו בהריון. או נעמי ניצלה ההזדמנות כדי לנקום בהם. היא הלכה שטרה וסיפרה את כל הסיפור."

כאשר לעצם קיום היחסים בין יצחק קרפ לנעמי ג'ומעה אין כל מחלוקת. קרפ מו אמר לשופט בפניו הובא עם מעצרו: א הכחשתי ואיני מכחיש שקיימתי יחסים אשה מסוימת, שפרטיה מופיעים בעד- אבל אני מכחיש בכל חוקף שהדבר טה בתמורה לשירות כלשהוא, או ש- שסתי משהו... הכריחו אותי להודות ש קשר בין קיום היחסים לבין מילוי קירי — ואז אוכל להשתחרר מהמעצר יניסוס. מאחר שחששתי שהפירסום יביא ל על משפחתי, נאלצתי למסור הודאה סת שינית את דעתי של החוקר."

במדינה

עדות

הכרה רשמית

לפנתרים השחורים

חגיגות המימונה, שנערכו בירושלים ב- חודש שעבר, כבר נשכחו מכל לב — מלבד ליבה של משטרת ירושלים. זו, העלתה בשבוע שעבר את השמחה מחודש, כאשר הגישה לבית־המשפט כתב־אישום נגד חמ- שה ממנהיגי הפנתרים השחורים בירושלים על חלקם בהתפרעויות שהיו בעת החגיגות. **הזמרת ברחוב.** כתב־האישום היה הי- מיסמך הרשמי הראשון בו הוכרו הפנתרים כגוף. בעוד שלפני שבועות ספורים בלבד, ניסתה המשטרה להתעלם מקיומו של גוף זה, וקציני המשטרה התעקשו לדבר רק על "קבוצת עבריינים צעירים", או לכל היותר על "נוער שוליים", הרי שעתה, ב- כתב־האישום נגד האחים רפי (20) וסעדיה (21) מרציאנו, ראובן אברגיל (28), חיים תורגמן (23) ודניאל סעיל (40) טענה הי- משטרה:

ב־18 לאפריל, בשעה 13.30, הנאשמים, עם אנשים אחרים המשייכים עצמם לפנתרים שחורים, החלו מתנהגים באופן פרוץ — צעקו, הפריעו לחוגגים בחגיגות המימונה שנערכו בגן־סקר בירושלים, עלו בכוח על במה שעליה היה מופע בידור, דחפו ותקפו שוטרים וסדרנים, זרקו מעל הבמה כיסאות שפגעו בחוגגים ובשוטרים, וזמרת שהופיעה אותה עת על הבמה נאלצה לברוח."

התפרעויות. ממשיך כתב־האישום ו-

מתאר: לאחר שהורדו הנאשמים, עם אחרים שהיו עימם על הבמה, המשיכו בצעקות ובשרי- קות, נהאספו יחד על הכביש בשדרות בן- צבי שבקיבוצ גן־סקר, מי בעמידה ומי ב- ישיבה, ובתור עובר־דרך התנהגו באופן ש- הפריעו את תנועת כל־הרכב.

מכאן פנו הנאשמים, יחד עם אחרים, שוב פעם אל מקום החגיגות בגן־סקר, הפעם — עם כריות וסיסמאות. הם התקהלו שם כדי להוציא לפועל מטרה משותפת — דהינו, להפגין, להתפרע, לצעוק, ולהפוך את הסדר הציבורי התנהגותם זו נתנה לאנשים בסביבה יסוד מתקבל על הדעת לחשוש, שהנאשמים יפרו את השלום. ואכן, תוך כדי כניסתם לגן, החלו התפרעויות ו- קטטות בין הקהל מצד אחד לבין הנאשמים מצד שני, יהשולם הופר — מבלי כל עילה מספקת. שעה קלה לאחר מכן נאספו שוב כל הנאשמים, ביחד עם אחרים — פרט לדניאל סעיל, שנעצר על־ידי המשטרה כבר קודם — עברו מהגן לכביש, והמתניו ל- בואה של ראש הממשלה. כשנודע להם ש- היא לא תגיע, רצו בצורה פרוצה, בצעקות אימויות, לכיוון סככת הנכבדים. הפילו גר- רות, הפרו את הסדר הציבורי, ואף ניסו להתפרץ פנימה לתוך שטח שנועד לנכבדים. שוטרים וחילים נמנעו זאת בעדם.

בעימות לא חוקיות. בכך לא נסתתי- מו עלילות הפנתרים. בכתב־אישום שני, הוסיף וטען פקד יצחק פרגי:

"באותו יום, לאחר שהצליחה המשטרה לעצור כמה מהמפגינים, וביניהם סעדיה מרציאנו, ראובן אברגיל, ודניאל סעיל — הופיעו בשעה 19.30 רפי מרציאנו וחיים תורגמן, יחד עם שלושים אנשים, במשטרת ירושלים במגרש הרוסים, ודרשו את שיח- רור העצירים. סעדיה מרציאנו וראובן אבר- גיל, עם אחרים, ידו אבנים לעבר השוטרים דאוד פואה, אהרון אוחנה ומרדכי ברקת, שמילאו אותה שעה את תפקידם. כשנעצרו הנאשמים על־ידי השוטרים, תקפו את השוט- רים בסריטות, מכות ובעיטות שלא חקוק."

תזכיר

גלולות הריון

לחיילות

בבסיס מסויים של צה"ל ניתנות לחיילות באופן חופשי גלולות נגד הריון, ללא פיקוח רפואי — כך גילה לראשונה העולם הזה (1742).

אחרי פירסום זה, הגיש ח"כ מרדכי עופר (המערך) שאילתה לשר־הביטחון. בשבוע שעבר הכחיש דיון בתשובתו, מעל דוכן הכנסת, את חידועה, וטען כי ח- חיילות יכולות רק לחתיען עם קציני רפואה.

חידועה המקורית של "העולם הזה" היתה בדוקה ונכונה.

בוטיה לקרמיקה

בשון יקוביון שייך לשני בחורים צעירים (25), אריה רצין וגדי פינקלשטיין, המציעים למכירה יצירות של 15 אמנים. אין להם כל הכנה מיסחרית או אמנותית מוקדמת, אבל הם החליטו לפי- תוח את הבוטיק מכיוון שהתפעלו מן הגוון המודרני והמיוחד במינו של המיניסטר.

חיוני

פ עם, כשיהודי רצה לפתוח חנות- מכולת או בגדי־נכרים, הוא היה פותח חנות־מכולת או בגדי־נכרים וזהו זה. קל- יינטים היו נכנסים, קונים, ושלום על ישראל. לא עוד. השתנו הזמנים. ראשית — היום לא פותחים יותר חנות מכולת או בגדים. היום פותחים בוטיקים, ושנית, עושים את זה בעזרת אנשי יחסי־ציבור ומערכת פיר-

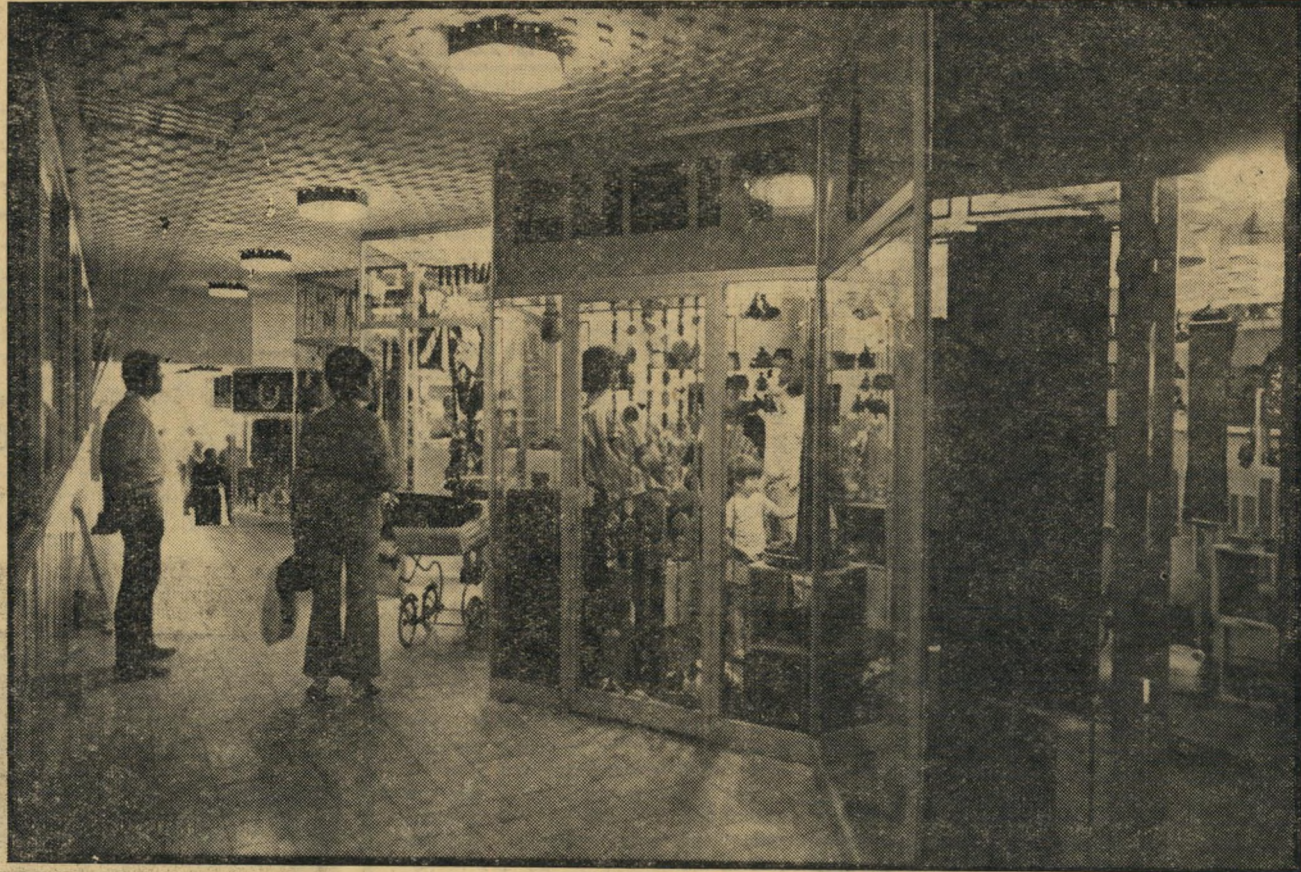

בוטיה לכלות

עירית לבאי לבושות בשמלות חופה, לקראת התצוגה התניגית שהיתה צריכה להתקיים בערב הפתיחה. הדוגמניות הצליחו להגיע עד רחבת ההופעה של דייב קארול, אבל בגלל הדוחק לא התקיימה התצוגה עצמה.

שרה גורן (מימין) ו-

נהג שהפך למיליונר פותח „בוטיקים למען הציונים“

בוטיק ציורים

הנקרא גלריה לונדון מיני סטור, הכניס רווחים כבר בערב הפתיחה. מנהל — ראי' ישראלי — הוא גם מנהלם של חמישה בוטיקים אחרים הנושאים רווחים.

כיום והמשקאות, חיסלו במהירות את הכדלים בין בעלי כרטיס ההזמנה ובין כי אלה שדווקא לא היה להם כרטיס כזה. תצוגת האופנה התבטלה גם היא, לאחר ש-דוגמניות הצמרת הישראליות, לבושות בשמי לוח'חופה של אחד הבוטיקים, הושמו בי מצור מעריץ של מאות סקרנים. שאר בעלי הבוטיקים פחדו לסכן את דגמיהם, העדיפו לדחות את התצוגה לתאריך מאוחר יותר. האירוע המאורגן ביותר בערב הפתיחה של המיניסטור, היה בזאר האמנות. כעשרים ציירים ואמנים אחרים, שאורגנו ע"י הציירת שרה אסף, הציגו את יצירותיהם ברחבה סגורה סמוכה. אבל נטיותיהם האמנותיות של תושבי תל-אביב, כנראה אינן מפותחות כל-כך כמו נטיותיהם החברתיות. התוצאה: הבאזר, שהוקם על פני שטח גדול ומרווח, נשאר כימעט ריק מאדם, ומקומים במשך כל ערב הפתיחה.

לא זכה אף למחצית ההצלחה לה זכו דוכני הסנדוויצ'ים והמשקאות.

באים מן החוץ: עשרים ושמונה בוטיקים המרוכזים, אחד לידי השני, בשני מיסדרונות ארוכים וצרים. מיניסטור נוסף בן 15 בוטיקים, יפתח באחד המקומות המרכזיים בתל-אביב בעוד כחצי שנה.

גרמניה, כסוף השיער. „חוץ מזה הייתי גם בצבא, משנת 51 עד 53. אבל זה לא מצא חן בעיני, המיקצוע — זאת אומרת. אז נסעתי לאנגליה. את לונדון כבר היכרתי, כי גרתי בה במשך עשר שנים — משנת 39 עד 49.“

לאחר שחזר ללונדון שנית, בהצלחה, הוא החליט לחזור לישראל שנית. אבל זו לא ההצלחה הכספית שמעניינת אותו. „זה בש"ביל הציונים“, הוא אומר. „הבוטיקים ה"אלה מושכרים במחיר אפסי. 300 עד 400 ל"י לחודש. אני לא מצפה לרווחים מדמי השכירות האלה. הייתי מרוויח יותר אילו הייתי שם את סכום ההשקעה בכנק.“

ב רור שבאווירה אינטר-ציונאלית דחוסה כל-כך, קשה היה לערוך תצוגת אופנה, או קבלת פנים למוזמנים, כפי ש-תוכנן. ההמונים הרעבים התנפלו על הכרי-

מראה כללי של מרכז הקניות החדש: הלונדון מיניסטור. לא רק השם והכסף, אלא גם המתכונת הארכיטקטונית מיו-

סנדור

סוף, הופכים את זה לאירוע חברתי נוצץ. כך עשתה קבוצת משקיעים, שבראשם יהודים טובים מבריטניה, שפתחו השבוע שורת חנויות — אלפי סליחות, בוטיקים — בבניין המגורים והעסקים הענק נווה-אביב, שברחוב איבן גבירול בתל-אביב. למי שלא מבין בעניינים, נדמה היה שבסך-הכל פתחו שם כמה חנויות בגדים, גלריה, חנות גבינות, סלון יופי, חנות ציוד ספורט, ו-כדומה. אבל מי שמבין, ידע שמדובר באירוע חברתי חשוב ביותר. לאירוע כזה, מי לא יבוא?

כ מה דברים, באותו אירוע — לא היו: קל, ולא היתה תצוגת אופנה, לא היה כיבוד התוכניות הגדולות נשארו רק יהושע רבי נובין, ראש העירייה ורוב קארול מהסינגר טינג. „הערכנו את מיספר הסקרנים בכמה מאות“, הסביר את התקלות איש יחסי הציבור יורם יצחקי: „לא צפינו להתנפלות המונית של אלפי איש.“

אי אפשר היה להאשים אותו. וכי מי יכול לתאר לעצמו את התפתחותה העצומה של האינטר-ציונאליות בקרב התל-אביבים? ההמונים האינטר-ציונאליים, שנדחסו בי אלפיהם לתוך שני המעברים הצרים של ה-קומטלקס החדש, שזכה בכינוי המרשים מיניסטור — לא הגיעו לשם מתוך סקרנות ותאוות חגיגות סתמיות. הם הבינו תיכף ומיד שבמיניסטור הם ימצאו אווירה אינטר-ציונאלית וביק-לאומית, החסרה להם כל כך בארץ.

והם צדקו. הגחן האינטר-ציונאלי של ה-מיניסטור התחיל כבר מהשם. לא היתה זו רשת חנויות, ואפילו לא, מרכז בוטיקים — אלא מיניסטור. לא פשוט.

רושם האנגליסקים של העניין התחזק לאחר פגישה עם אחד משני

בוטיק לבגדים

אשתו הגרמניה מניה היפה של דייב מסלון לתסרוקות דייב, פתחה ה-בוטיק בלאראפ, השייך לה ולבעלה. מחירי הבגדים בבוטיקים של המיניסטור גבוהים אפילו יותר מאלו של הבוטיקים בדיזונדו.

המשקיעים העיקריים במיניסטור — אדולף גרייסון, אדולף, שהינו בעל רשת של 2000 בוטיקים ברחבי אנגליה, ואשר השקיע ב-מיניסטור למעלה ממיליון דולאר, (מתוך ההשקעה הכוללת, הנעה בין שניים וחצי ל-שלושה מיליון) הגיע לערב הפתיחה ישר מלונדון.

ללונדון עצמה הוא הגיע בסוף שנות ה-חמישים, לאחר שהכנסותיו מעבודתו — כי מסגר וכנהג-מונית — בישראל, לא השביעו את רצונו.

„הייתי בעלגולע“ אומר המיליונר יליד

בוטיק גבינות הנקרא גביניה, מלא בגבינות הולנדיות וצרפתיות אמיתיות. הגברת דחורה, בכובע הולנדי מסורתי, ובעלה, השקיעו את ה-היום. יותר מזה לא היה דרוש, היות ודמי השכירות של בוטיק אחד הם נמוכים להפליא.

או קולנוע מכאני?

"לפניכם שיר אימתי על המוות, על מלך ועל ליצן שנפגשו בארמון אסקוריאלי ב- מדרה... שיר על מישחק שהוא פולחן, פולחן המבקש להתמודד עם המוות, לדחות אותו, להתעלם ממנו. שיר על פולחן ומחזה". הסברים אלה המתנססים בראשו של דף משוכפל תחת הכותרת: "אגודת הסטודנטים באוניברסיטת תל-אביב — תיאטרון האוניברסיטה". מבהירים מעל לכל ספק ש- ההצגה עליה מדובר, אסקוריאלי של מישל דה-גלרדוריה, אינה מיועדת לבידור ול- העלאת מצבי-הרוח של הקהל. למרות זאת, היו בכל זאת לא מעט צעירים שבאו בליל- שבת לאולם התיאטרון שבבניין מקסיקו, באוניברסיטת תל-אביב, כדי לחזות בניסיון יוצא דופן.

על הבימה הקטנה — כמה מיפלסים, שני טורי מדרגות קטנים, כיסא אחד, ושלושה שחקנים עוטים שחור וזהו.

אין מוסיקה, אין אפקטים המושמעים מ- רמיקול, אין מישחקי-אור, אין תפאורה צבעונית. את מקום כל אלה יצטרכו למלא

נסיון של תיאטרון האוניברסיטה, תלוי ב- מידה רבה בנכונות הקהל לראות נסיונות. בין כה וכה, כל הקושרים גורלם במוסד הטרי, מתכוונים בכל הרצינות להתמיד ב- דרכם. ומי יודע, אולי מכאן תצמח התקווה הגדולה הבאה של הבימה הישראלית ו- שרוייה בערפל.

הדודאים

לא מתאמצים

כשהופיעו הדודאים, מאוחדים שוב, על בימת פסטיבל-הזמר, ושרו "לא נדע הלי לה", היה ברור לכל: אולי לא נדע הלילה פיומן טוב, מהו, אבל בטח נוכל לדעת מי הוא מבצע טוב. כזה שאפשר לומר עליו בשקט שהוא לא מתאבק, כי שהוא עולה על הבימה, שאינו מקבל הת- כוחות-מיתרים בגרון או התכוחות-שרירים בגיטרה. כזה שמרגיש על הבימה יותר טוב מאשר באמבטיה. להביט בישראל גוריון ובני אמדורסקי, ולצחקק. שני החתקים ביותר, ה"קנים"

קצ'קין, גורדווסר וירדני חזרטי, לבית המשוענים הקרוב

השחקנים, בתנועות הגוף, בעזרת מישחקי קול, או הבעות פנים.

השלושה אינם ידועים, עדיין, אבל מר- אים סימנים מבטיחים בהחלט. אלכס קלצ' קין (אחינו של רפאל), הספיק להופיע ב- תיאטרון חיפה ולהתפטר, גילם את לישנסקי בעקידת יוסף בהבימה וגם משם התפטר, ועתה עורך נסיון במסגרת שאינה מסגרת. רפי גולדוואסר קופץ מתפקיד התפקיד ב- הבימה (בין היתר היה גם הוא בעקידת יוסף) ואילו דודו ירדני מאיים להפוך למין נערשע-שועים של התיאטרון הלאומי, ש- יאפשר לו לשחק בשם נפשות מחפשות מחבר ובדואן דאק, והסכים אפילו לשחרר אותו לחבורה שכזאת.

שלושתם טעמו את פרי המיסד, ונפשם קצה בטעמו. "זה לא מה שאנחנו מחפ- שים", החליטו שלושתם יחדיו, ומאחר ו- למדו יחד באוניברסיטה, החליטו לטכס יחד עצה, פנו לחבר רביעי, יעקב רו, וזה הביא עמו מחנה מזור, בתירגום פרטי משלו, ורעיונות-בימוי משלו, שבכל תי- אטרון רגיל היו מוכים אותו בכרטיס- נסיעה לכיוון אחד, לבית-המשוענים הקרוב. "אפקטים גדולים, צבעים טבעיים, זיקוקי- דינור, כל זה מתאים לקולנוע, ואין ה- תיאטרון יכול להתחרות בו", מסבירים ה- ארבעה, אליהם הצטרף בינתיים עוד אחד — צעיר בעל ארשת פנים של מרצה ל- מוסיקה, בעל מיבטא אמריקאי ושם אמרי- קאי לא פחות, ריצ'ארד פארבר. הוא ה- רץ את השחקנים בשימוש בקול, והצליל להפיק מהם לא טעם כמעט צליל של מו- סיקה וקורקטיס.

"תיאטרון חייב להיות חי, הוא חייב להק- נות הרגשה אוטנטית לצופה", הם מסבי- רים. "לכן השחקנים צריכים למלא את כל התפקידים בעזרת גופם, קולם ותו- פיהם. המאמץ המוטל עליהם הוא עצום, אבל אם הם מצליחים, הרי התמורה גדולה הצלחת-קופה שהיא."

באיזו מידה יצליח, בסופו של דבר, ה-

אורחים

הצעירים היפים

בירושלים

שניהם צעירים, שניהם נחמדים, שניהם מוכשרים, שניהם הגיעו לארץ כדי להשתתף באחת ההפקות הרציניות ביותר של הקול- נוע האמריקאי בישראל.

היא — דריה הלפרין, סטודנטית יהודיה מקליפורניה, שבילתה כבר כמה חופשות- קיץ בקיבוץ עין-השופט, עוד לפני מלחמת ששת-הימים. הבמאי האיתלקי מיקלאנג'לו אנטוניוני הוציא אותה מאלמוניותה ומבית- הספר למחול, והפקיד בידיה את התפקיד הראשי בנקודת זאברסקי, סרטו האישי מאוד, המראה את אמריקה בעיניו של מ- כל אירופי בגיל העמידה.

הוא — גרוס דחיסון, בן 24, שערותיו הבהירות מעידות על דם סקנדינבי הזורם בעורקיו. הוא היה אחד מארבעת הצעירים בקיץ שחלף, אחר-כך השתתף בסרט בעל גימה פוליטית חד-משמעית בשם הצהרת התווים, אשר עורר תגובות סוערות באמ- ריקה, ובקרב יראה אור סרט נוסף ב- השתתפותו, בשם וילארד.

שני צעירים במלון. לירושלים הגיעו כדי להופיע בסרט בשם "ירושלים ירושלים", אותו יפיק בחור ישראלי צעיר בשם רם בן-אפרים, עיתונאי ואיש שידורי ישראלי לשעבר.

את הסרט יביים ג'ון פלינט, מי שעשה בזמנו את הסרט עם רוד שטייגר, ובין המשתתפים האחרים שיגיעו השבוע לארץ — ניקול ויליאמסון, משחקני הבמה הגדו- לים בעולם. זה מכבר סיים את הסרטת- המלט בבנימין של טוני ריצ'רדסון ודונלד פלונס, שחקן האופי הבריטי הנשוי למי- שהיתה ציפי באי-לייק מייק, מאירה שור.

בבית-מלון ירושלמי, יושבים להם שני הצעירים מחליפים חזיונות על ישראל, ומת- כוננים בניחותא לתחילת הצילומים. דריה תגלם סטודנטית ישראלית צעירה, הלומדת באוניברסיטה בירושלים והמתאבחת בסטו- דנט אמריקאי צעיר — גרוס. ויליאמסון, יהווה את הצלע השלישית במשולש.

600 עכברים. כיצד אפשר שלא לש- אול סטודנטית אמריקאית מה דעתה על הסטודנטית הישראלית, מה עוד שתצטרך לגלם אחת כזאת?

דריה מעשית מאד: "אני חושבת שהנערות כאן נחנכו במידה ניכרת של ריאליזם, וזה יוצר אצלן שכבה חיצונית נוקשה יותר מאשר אצלנו. ברור שכאן יש לנערות פחות זמן או רצון להתעסק עם אידיאלים ורע-

דריה הלפרין מתנדבת בעין-השופט

גרוס דחיסון (שמאל) עם רם בן-אפרים משתמט בארצות-הברית

בשקט, ובארצו. "אני אוהב את אמריקה, זאת המדינה היחידה בעולם בה מותר לכל אחד להביע את דעתו, וזאת המדינה היחידה המרשה לצמחה להעביר ביקורת על כל מעשיה. הלא היא וזה יוכל להימשך כך." העיקר, הוא רוצה להתקדם. "איני רוצה למצוא את עצמי ביום מן הימים כמו ג'ון חיין, איש המאמין בדיעות שאבדו עליהם ה- כלה, ומכריו עדיין שהאינדיאנים היו צרי- כים לחתור על אדמותיהם יותר מהר, כדי למנוע מן הלבנים. לגבי, אדם כזה נחשב כמת. אין לו כבר שום חשיבות בהתפתחות וחברה שסביבו."

יונות אבסטרקטיים, משום שעל הפרק, אצ- ל, בעיות הרבה יותר בוערות. מה דמותו האמיתית של הסטודנט בא- מריקה? האם זה משהו קרוב לטיפוס שהיא גילמה בנקודת זאברסקי, החולם בסוף הסרט על התפוצצות החברה הממוסחרת הנוכחית, או שמא הוא דומה יותר לנוער המחוסר אידיאולוגיה פוליטית בכלל כמו בהקיץ שחלף? "באמריקה הכל נכון, מ- שיבים השנים במקלה. שם אפשר למצוא נוער מכל הסוגים." דריה הכירה לראשונה את גרוס על בימת הצילומים של וילארד. ההיכרות ביניהם

איסכר

גדות

אגד מוביל בכל הדרכים

גדות

קיבוץ. נוסד ב 1949.
בגליל העליון. בצד הכביש
מראש-פינה אל גשר בנות יעקב
9 ק"מ מראש-פינה. השם על
קרבתו לגדת הירדן הסמוך.

אגד מגיע לגדות כל יום

סרטים

מדינה נולדת

ברצח-עם

כל הפרשה מתחילה בטבח: חיילים אמריקאים, במדיהם הכחולים, נתקלים במארב של אינדיאנים. בקרב נהרגים כל האמריקאים, לבד מאחד.

הפרשה מסתיימת בטבח: גוד שלם של חיילים בכחול מתנפל על כפר אינדיאני, הורג גברים נשים וטף, בוזז, אונס ושורף כל מה שנלקע בדרכו, ואחר כך מניף בגאווה את דגל הנצחון, כשהמפקד מכריז כי "אכן נעשה צעד גדול נוסף למען התרבות והקידמה, ולביעור הפורענות והברבריות...". זה מה שקורה בסרט אמריקאי בשם חייל בכחול, אשר היכה בתדהמה את הצופים בכל מקום בו הוצג. ואם לכאורה זהו סרט על השמדת אינדיאנים באמריקה, סרט ה' מוכיר כי הגזע הנרדף ביותר מעבר לאוקיינוס אינו דהקא הכוש, הרי למעשה זהו סרט אנטי-מלחמתי מכל הבחינות, משום ש' הוא מראה כי בסופו של דבר כל מלחמה היא מעשה רצח, אפילו אם היא נושאת נט של תרבות בראשה.

של מי האדמות. בין טבח לטבח — חייל בכחול הוא סיפור אהבה — סיפור אהבה בין חייל שניצל מן הטבח הראשון,

שטראוס
— התנועה למען

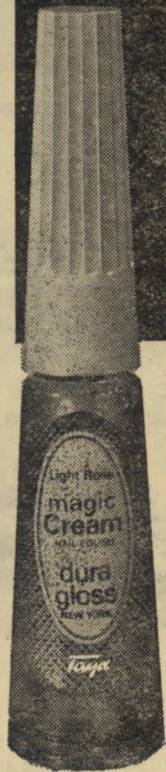
לאשה לבנה אשר בילתה שנתיים בשבי אינדיאני, כאשר של מנהיג שבט שאיאן. השניים נודדים יחד על פני המדיבריות, כאשר האשה, אשר למדה לחיות עם הטבע, מלמדת את החייל הצעיר פרק בתורת החיים במדבר, ואילו הוא מדקלם בפניה את כל הדעות הקדומות ששינו לו בצבא.

"אנו צריכים להשמיד את פראי-האדם, החוקפים את אדמותינו והורגים אותנו", הוא מכריז בחגיגות, ואילו היא, שהכירה אותם מקרוב, משיבה:

"איזה אדמות שלנו? מי אמר שהם חוקפים אותנו, ולא אנחנו חוקפים אותם? וחוק מזה, האם ראתה פעם כיצד נראה כפר אינדיאני אחרי שעבר בו הצבא הלבן הנאור?" אבל שיחות רציניות מסוג זה הם רק פרק קטן במסגרת המאמץ הכללי של הזוג להישאר בחיים ולהגיע למקום-ישוב לבן. הם נמלטים מן האינדיאנים הרודפים אותם, מצליחים להשתחרר משביו של סוחר-נשק לבן-עור (הנושא עמו משלוח של נשק, אותו ימכור בספרות לאדומים), מבלים שעות רבות יחד בהתנצחויות זעירות, ו' אילולא תמונת-הזוועה של הקרב הראשון נדמה היה כאילו זהו סיפור אידילי, די משעשע ודי נוגע ללב, על אשה למודת נסיון בחיק הטבע, המחנכת לה טירון, שלא השכיל ללמוד מאומה בתורת החיים, פרט לתרגילי הסדר על מיגרש המסדרים.

מי רצח יותר? אלא שבסופו של

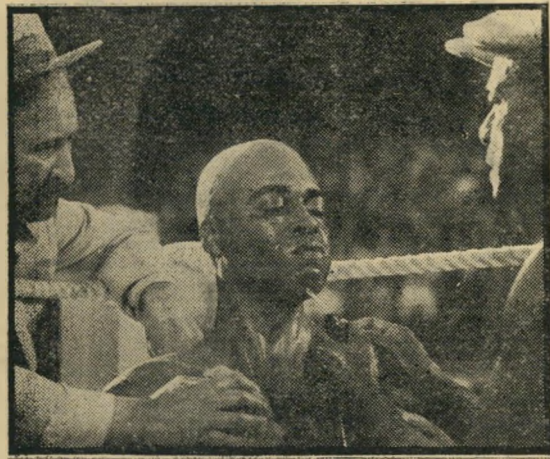
הרצון להקסים לב כל רואיך...

...עד לקצות אצבעותיך, עם

magic Cream של dura-gloss

הלכה שאינה שוקעת הנמרחת על הצפורן בשכבה אחת ואחידה לשימושך עד לטיפה האחרונה. magic Cream הלכה החדשה אשר תפתיע אותך בגוונים נפלאים ואופנתיים וביזכי המתחדש של צפורנייך. magic Cream החידוש האחרון של dura-gloss

ג'ונס: שנוא על כולם

קרב האיגורף האחד שאפשר לראות בסרט הוא פרי מיטבי בהחלט, ואילו הצגת העיתונות כאויב הפרט נעשית בדרך בלתי-מקורית. ומה שנוע לבעית הגזע, שנועדה בעצם להצדיק את כל קיומו המוסרי של הסרט, אין כאן כל מימד חדש לנושא זה, שהוא עמוס אינפורמציה ממילא.

אם בכל זאת יש לראות את "התקווה הלבנה", הרי זה רק בגלל ג'יימס ארל ג'ונס, אחד השחקנים הכושבים המרשימים ביותר, שנתגלו בתקופה האחרונה.

קאסיוס קליי לפני 2 דורות

התקווה הלבנה (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — הסרט, המבוסס על מחזה מצליח מאת שם, מעלה קורותיו של המתאגרף הכושני הראשון אשר זכה בתואר אלוף-העולם במשקל כבד.

זה קרה בימים אשר קדמו למלחמת-העולם הראשונה, כאשר נצחונם של צבאונו על לבן נחשב לעלבון לכל "הספורט האצילי". ואם לא די בכך, הוסיף האלופ הכושני חטא על פשע, כאשר בחר לחיות עם אשה לבנה, ולהזניח את זוגתו הכושית החוקית.

ג'ק ג'פרסון, האלופ, הוא טיפוס המזכיר להפליא את קאסיוס קליי: שחצן, שנוא על הלבנים ועל-ידי רבים מבני גזעו, מתאגרף מושלם הנופל קרבן לעולם בו צבע-העור חשוב יותר מן המסתתר מתחת לעור.

מעלתו העיקרית והחשובה ביותר של הסרט היא הופעתו של השחקן ג'יימס ארל ג'ונס, בתפקיד ג'פרסון. ג'ונס, שגילם דמות זו גם בברודוויי, מעורר אימון מלא בכל פרט באישיותו של האלופ, וזה הרבה יותר ממה שאפשר לומר לזכותו של הבמאי, מרטין ריט.

ריט גולש בסרט זה לכל הדמוסטים המשומשים של הוליווד. קבלת-הפנים של המתאגרף לאחר זכייתו בכתר האליפות, ברובע מגוריו, דומה יותר למחזמר מאשר לשמחה ספונטנית של המוני-העם, כאשר רקדנים וזמרים מקצועיים מתנועעים בסדר מופתי, המשרה זיוף על כל המחזה כולו. סצינת המריבה בינו לבין פילגשו הלבנה מבווימת תוך התחשבות מלאה ביצרני מטפחות לנשים.

דבר, מגיעים השניים אל גודד אמריקאי, בדיוק בזמן כדי להיות עדים להתקפת-המין של ג'ונס על השבט שבחיקו בילתה האשה את שבייה. ואם הסבת הראשון, ש-עשו האינדיאנים בלבנים, הקפיא את הדם, הרי הוא אינו אלא מישחק-ילדים בהשוואה לטבח שהלבנים עושים באינדיאנים. זה מתחיל בהפגזות תותחים על דגל לבן שהונף בכפר, זה נמשך ברצח הלוחמים, אונס ר-הריגת נשים, שריפה ומעשי אכזריות אין-ספור. ואף על פי שבארץ קצצו כמה מן ה-דקות המזוינות יותר של התנפלות זו, (כאן, אסור להוציא כנראה את הקהל מן השלחה שלו), נותר עדיין מסטיק בשביל לזעזע כהוגן.

בעצם אפשר לומר: הרי זו מלחמה. האינדיאנים התקיפו את הלבנים כדי לשדוד כסף, שיספיק לרכישת רובים מן הסוחר-הספסר. הלבנים התקיפו את האינדיאנים כדי לנקום בהם על השפטים שעשו בחבריהם. אבל מה פירוש הדבר, למעשה: אברים כרותים, ראשי ילדים מנופצים על הסלעים, נשים מת-בוטסות בדמן, הרג כללי.

ושעה שמסתכלים בסרט, עולות בזכרון פרשות מיילי ועוד פרשות רבות אחרות, עד פרשת אייכמן, משווים את ה"פראיים" ואת "בני התרבות", ונדמה שאין בתוארים אלה ולא כלום, ושהעולם במקומו עומד, ו-דבר לא יזיז אותו. מי יודע, אולי צודקים אותם פסיכולוגים הטוענים שהאדם אינו אלא חית-טרף צמאת-דם, והדבר הראשון הדחוף ביותר שצריך לעשות, הוא ליטול ממנה את

ברגן — אמריקה השלמה

כלי-הנשק שלה, אחרת היא תביא שואה כל-דית על העולם כולו.

צבא הגנה לאמריקה. אבל אין אלה ההיריורים היחידים העולים בלב בשעת ה-סרט. כיצד אפשר, למשל, שלא לחשוב על כך כי ארצות-הברית היא המדינה היחידה המרשה להציג את תולדותיה באור מוקיע שכזה? מי היה מרשה במדינה אחרת, ובכלל זה ישראל, להציג את הצבא כאוסף של חיות צמאות-דם? מי היה מרשה לתאר ש-האומה נוצרה כתוצאה מרצח-עם שיטתי והרג העם שישב על האדמה? אולי זה טוב, ואולי לא, אבל אלה הם סממנים של דמו-קרטיה אמיתית.

מה יאמרו על חייל בכוחל מבקרי-הקולנוע? זוהי נקודה חשובה פחות. יש להניח שקאנדיס ברגן, בתפקיד הטוב ביותר שהיה לה עד עתה, והצעיר פטר שטראוס, יזכו למחמאות רבות. אבל אפילו אם יהיה מי שיתלונן על מיבנה העלילה, על חוסר-הגיגיון בפרטים מסוימים, על מיבנה דיאלוגים או מי יודע על מה, הרי אין לדבר כל משמ-עות, כשהמדובר בסרט מעין זה.

כי אם יש לאמנות, ולקולנוע בכלל זה, תפקיד חברתי כלשהו, הרי זה להציג לאדם את המעשים שהוא עושה בזכותיות מגדלת, ולעזור לו בצורה זאת להבין את עצמו טוב יותר. וחייב בכחול מכה את הצופה ב-הלם כזה, שהוא חייב להרהר, ביציאה מן

השוטר שהיה לתליין

יומנו של שוטר (תל-אביב, צרפת) — אחד הסרטים הנוקשים והאלימים ביותר שהוצגו בארץ בשנים האחרונות. זהו סיפור על מפקח משטרה היוצא לנקום את מות חברו למקצוע, אשר נהרג בחילופי יריות עם אנשי העולם התחתון.

על הנושא השגור — של ידידות בין גברים ונקמה-אישית, מעלה הבמאי איוו בואסה בעייה אקטואלית בהחלט בכל העולם: אלימות המשטרה והרשות שהיא נוטלת על עצמה להיות לוכדת-הפושעים, השופטת שלהם ומוציאתם להורג.

כדי להבליט את הדבר עוד יותר, מעמיד בואסה את השוטר הנקמני מול איש העולם-התחתון, הנקמני גם הוא, ומוצא שאין הבדל מהותי בין השניים, פרט לעובדה אחת: השוטר יכול להרשות לעצמו לנקום, להרוג ולהכות, כשהחוק שמאחוריו מספק לו הגנה. ואילו איש העולם התחתון, כאשר הוא נוקם בכנופיות יריבות, צריך לקחת בחשבון לא רק את הבריונים שממול, אלא גם את השוטרים האורבים לו מעבר לפינה.

אילו היה בואסה מסתפק רק בזאת, אין ספק שהיה מזכה את הקולנוע בסרט חשוב. אלא שכנראה מתוך קנאה ל"חקירתו של אורח..." הוא הכניס גם לכאן את גורם השלטון המושחת המגן על פושעים, כאשר אלה תומכים בו, ומוכן להתעלם ממשעים שנעשו בשמו, כדי לא לקלקל לעצמו את התדמית.

אבל, כאשר מדובר באידיאולוגיה, הטיפול של בואסה

בוקה וזשור: שופט עריון

צולע למדי. המניעים לדמותו של גיבור הסרט מבולבלים, ונדמה כאילו רצו להקנות בכוח לכל הסיפור גוון אינטלקט-טואלי, שלא היה חסר לו כלל.

מן חדין לציון שחלק נכבד מהצלחת הסרט יש לזקוף לזכות מישל בוקה, המגלם להפליא את דמות השוטר העושה דין לעצמו, ולצידו אוסף של כמה שחקנים מיש-ניים, משכנעים לא פחות, כמו מישל קונסטנטין, ברנר פרסון ופרנסואז פביאן.

רק אזהרה אחת: נפשות עדינות הסולדות משפיכת-דמים או מהלומות ריאליסטיות, מוטב שידלגו על סרט זה. האלימות כאן אמינה בהחלט.

— מותחן עם השלכות פילוסופיות, מבוים באמנות רבה על-ידי ז'אן פירר מאלחיל, עם אוסף שחקנים ממדרגה ראשונה (מונטן, דלון, חלונטה, בורחיל).

*** **אני אוהב את אשתי** (עדן, ארצות-הברית) — קומדיה על חיי המשפחה של רופא אמריקאי המטופל באשה, ילדים וכמה מאהבות בעת ובזמנה אחת. הצגת-ראווה של אליוט גולד.

*** **יום הדין** (סמדר, ארצות-הברית) — משפט עלילתי-הדם של מגדל בייליס, בי-רוסיה הצארית, הופך בידי הבמאי ג'ון פרנקנהיימר לקריאה נגד אי-סובלנות על כל צורותיה. מישחק משכנע של אלן בייטס.

חיפה

*** **יוליסס** (בית רוטשילד, אנגליה) — עיבוד רחוק מאוד מן הספר של ג'יימס ג'ויס. אם יש בו כדי לשלוח ולו קורא אחד למקור, הרי שהצדיק את קיומו.

יין, משחק ומצולם להפליא, עם אורסון ולס, ג'וזף קוטן וטרבור הארד.

*** **בתו של ראיין** (צפון, ארצות-הברית) — אהבה על רקע מלחמת-השיחור של אירלנד. ארוך מדי, מעייף לעתים, אבל יש בו צילומים מעולים וכמה סצנות בנר-יות היטב.

*** **אירמה להידום** (שדרות, ארצות-הברית) — הבמאי בילי ויילדר מציג את הסיפור המפורסם באור ציני, מלגלג לגיבוריו ולנבליו גם יחד. לאוהבי סאטירות.

*** **הקיץ שחלף** (רמת-אביב, ארצות-הברית) — חופשתם של ארבעה צעירים על שפתי-הים, חופשה בה הם הופכים מילדים למבוגרים. סרט רגיש ומעניין של פרנק פרי.

ירושלים

*** **המעגל האדום** (תן צרפת)

הקולנוע, במה שראה, ולחזור ולהרהר בכך אחרי-כך, ואין סרט שיכול לזקוף לעצמו הישג נכבד יותר.

תדרין

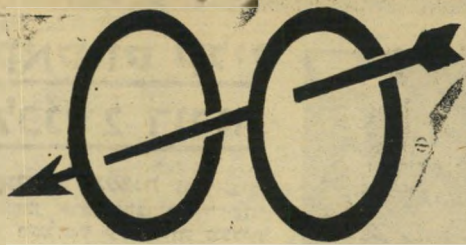
תל-אביב

*** **הטורף** (ארמון דויד, צרפת) — רוצח שכיר מלמד צעיר אידיאליסטי פרק בתורת המהפכנות. על אף מחדלים וחטרי-נות, זהו סרט מעניין, המעודד למחשבה שניה.

*** **סיפור אהבה** (תן, ארצות-הברית) — אגדה מתוקה-חמוצה על אהבת צעירים באוניברסיטה אמריקאית. אידיאלי לגשים האוהבות להויל דמעות בקולנוע.

*** **האדם השמישי** (פריס, א-גליה) — מותחן על רקע וינה ההררסה, של אמצע שנות ה-40. ישן אבל עדיין מעני-

ולמשתנים

סירים. אין בית-קפה שבו ניתן לגלות שלט בנדידון. צריך להיעזר במלצר. אלא שהוא לי רוב עסוק מדי — אתה מחליט לצאת לי דרך לסירה, למצוא את המקום הנכון בכור חות עצמך.

אתה מתחיל להסתובב. מגיע לכל מקום — למחסן המשקאות, ליציאה אל החצר, למטבח — רק לא לאן שאתה צריך. בי יאושך אתה פונה לבסוף למלצר.

הוא מפנה אותך לכיוון המטבח. אתה חורז ומסביר לו שברצונך למצוא בית-שימוש, לא מטבח. הוא חוזר ומסביר לך שזה בי סדר. הדרך לשירותים — כמעט תמיד, מי שום מה — היא דרך המטבח.

אתה עובר את המטבח ונתקל סוף סוף בגאולתך.

בתום החוויה אל תופתע אם יציעו לך לרחוץ את הידיים בכיור של המטבח, מעל הסירים — בוימפי בדיונגוף 49 למשל. זהיר רות: רק תפתח את הברז — וזרם מים חמים יכה את ידיך.

כמגבת, תקבל, במוסד זה סמרטוט מטבח עתיק יומין ומדיף ריח נוח.

אחרונה, סירסמו אנשי משרד התיירות אזהרה תמורה, כי הישראלים כורתים את הענף שעליו הם יושבים — ענף התיירות, שהפך לאחד ממורימי הדולרים העיקריים בשנים האחרונות. אם לא ייפסק הוליוול בתיר, הזהירו האחראים,

„עירוני“: עגום

המשתנה הציבורית היחידה בכל צפון תל-אביב ממוקמת במרתף פסג הוד, שם שכן בזמנו מועדון לילה. למרות השיפוצים שנערכו לאחרונה, ממשיך המקום להיות מטריח. עובד הנקיון המוצב שם מטעט עריית תל-אביב עוסק, בין כל שאר עיסוקיו, גם בקבלת „טיפים“ מן האורחים הלוקוחות.

לחבריו בבית, לאחר שביקר בבית-קפה מקור מי — והחליט למרבה הצער, שהוא צריך להשתין.

הסקר שערך חוליית-כיסוי של העולם הזה, בחורי האפסים של רבים מבתי-הקפה בתל-אביב — חלקם מהידועים והיקרים בי יותר — גילתה בדיוק מה ידווח אותו תייר.

הוא פשוט יחדל לבוא לישראל. לא צריך להיות בעל דמיון מפותח, כדי לנבא איך ידווח תייר אמריקאי על ישראל

ניגוד לתייר, המצפה למצוא שירותים נעים נקיים תמורת הלירה שהוא משלם בשביל הקפה שלו, הרי שהישראלי נראה להיות אדיש לחלוטין לרמה הלבנטית של הצד האחורי של הנוף הציבורי הזה. כשם שכסית אופייני, מבחינה זו, למרבית בתי הקפה, בשטח רגיש זה — מאפיינת גם תגובתם של יושביו את תגובת הישראלי המשתין המצוי: הוא אינו מתקומם ומחזיר את בית-הקפה — אלא משלים. או פונה אל שירותיו של מוסד סמוך, כמו יושבי כסית: כאשר אלו נזקקים לבית-שימוש — הם הולכים לזה של הקפה הישן, רחוק הישן.

פיתרון זה הוא לשביעות רצונם של כל הנוגעים בדבר — כולל רחוק, או, נכון יר-תר, האשה המנהלת את בית-השימוש של רחוק. מובן שהיא איננה נותנת את שירותיה סתם מתוך חיבה ללקוחותיו של חצקל איש-כסית, אלא בגלל עשר האגורות ש- היא גובה בנאמנות ובהתמדה מכל מבקר במוסד שבהנהלתה. אלא שלמרות התרומה

למרות התרומה

כדי להגיע לאפס-אפס

עליך לעבור דרך המטבח

ואחר-כך

לרחוץ ידיך מעל הכיריים

הוא לקרן השוטפת, קשה לומר שהאפסים של רחוק בוהקים מנקיון. או אפילו סתם נקיים. נכון שהם יותר נקיים מאלו של כסית, אבל זו לא חוכמה.

אפס-אפס של רחוק יש נייר טואלט, אך את הידיים לא ניתן לנגב. עד לפני

כתובת	המקום	סיווג
כיכר צינה 11	אליזה	★★★★★
ארלוזורוב 53	אלרון	★★★★★
ארלוזורוב 186	אנגל	★★★★★
עקיבא 13	אנקרה	★★★★★
ז'בוטינסקי 108	אקסודוס	★★★★★
מנדלי	בונופטיט	★★★★★
דיזנגוף 197	בתיה	★★★★★
שדרות ח'ין 54	ג'קי	★★★★★
אלנבי 136	גרטר	★★★★★
שינקין 4	דיאמנט	★★★★★
פרישמן 39	דיצה	★★★★★
הירקון 220	דליה	★★★★★
יחזק שדה 34	האחים	★★★★★
בן-יהודה 130	הירדן	★★★★★
בן-יהודה 221	המוזג	★★★★★
דיזנגוף 128	המוזג	★★★★★
קרליבך 13	הרלי	★★★★★
יהודה הלוי 114	וימפי	★★★★★
דיזנגוף 11	ורד	★★★★★
דיזנגוף 171	טיפניס	★★★★★
מלון „דן“, הירקון 99	כחול	★★★★★
אלנבי 119	כסית	★★★★★
דיזנגוף 117	לב אביב	★★★★★
דיזנגוף 107	לה פרגוז	★★★★★
מנדלי	מרכז הגריז	★★★★★
בן-יהודה 2	מרסנד	★★★★★
פרישמן פינת בן-יהודה	מרתף הבירה	★★★★★
אלנבי 46	נגה	★★★★★
פינסקר 4	ניו-יורק	★★★★★
דיזנגוף 164	ניצה	★★★★★
אלנבי 40	סביון	★★★★★
דיזנגוף 93	סולטן	★★★★★
דיזנגוף 105	עירוני	★★★★★
פסג, „הוד“,	פאב	★★★★★
פרישמן 1	פארק	★★★★★
דיזנגוף 131	פונדק ויטמן	★★★★★
בן-יהודה 122	פינגוין	★★★★★
כיכר דיזנגוף	צפיחית בדבש	★★★★★
פרישמן 7	ציק-בר	★★★★★
דיזנגוף 162	קיסון	★★★★★
דיזנגוף 145	קינגס קלאב	★★★★★
יורדי הסירה 2	קפרי	★★★★★
מלכי ישראל 2	רוול	★★★★★
דיזנגוף 111	רוול חדש	★★★★★
איבן-גבירול 68	שטרן	★★★★★
דיזנגוף 189	שכטר	★★★★★
בן-יהודה פינת מנדלי		

את הברידחות על אמן ידוע, מיושבי כסית הקבועים, אומרת שכאשר הוא ניגש להשתין בבית-השימוש של כסית, הוא לא נאלץ להתכופף בכניסה.

לכל מי שעבר אי פעם את החוויה המרתקת של ביקור באפס-אפס של קפה האמ-נים המפורסם ביותר במדינה, ברור שהכוונה לקומתו הנמוכה של אותו אמן. שכן אדם ממוצע-קומה, שלא לדבר על למעלה מזה, חייב להרכין ראשו בכניסה למוסד אם אינו רוצה לחבוט גולגלתו בתקרה הימוכה.

אלה שכבר שכחו את הזבנג הראשון ש- חטפו שם, מסוגלים ליהנות מהבדיחה. פחות מצחקיק נראה הדבר לכל אותם מאות ואל-פים מבקרים מקריים, שסרו במשך השנים לכסית — ישראלים מהפרובינציה ומערים אחרות שבאו לשבת שעה קלה ליד אמנים ידועים, תיירים שמארחיהם הישראלים הביאו אותם לנקודת המשיכה הנו, סתם אורח ש- חשקה נפשו במנה קניידלאך — באו, נכני סו — וסיימו את הביקור בראש מצלצל. שלא לדבר כבר על דרך היסורים עד ה- מוסד הנכבד: דרך כל החצר, תוך צערה, בחורף, ברוח ובגשם. בקצה החצר, אתה יורד מספר מדרגות, אחר כך עולה מבעד לדלת מסורגת — והגעת. כך שמור על הראש.

ושלא לדבר על הריח: באמת אין מה לדבר — צריך להריח.

ושלא לדבר על נייר-טואלט: אפילו ותיקי הבוהמה של תל-אביב אינם זוכרים שמצאו מיצרך כזה אי פעם.

כלי, איתור מיקומו של האפס-אפס, בכל בית-קפה תל-אביבי המכבד את עצ-מו, יכול היה לשמש תרגיל סיום בקורס

כִּי תִהְיֶה תְּהוֹוֶה

כחודשיים היה שם מגבות קטנות ומלוכלכות — גם הן תמורת עשר אגורות ה־ אחת. מגבות אלה נראו כאילו לא ראו כביסה. מדי פעם היו אומנם מוציאים אותן להתרענן על חבל. אבל אקט זה היה סימלי בלבד.

יום אחד החליט מי שהחליט שהמגבות הללו אינן מודרניות דיין. הלכו והביאו במקומן מיתקן מסובך, שאמור היה לייבש את הידיים באמצעות אוויר חם. אלא ש־ במקום לפלוט אוויר חם, הסתפק המכשיר בהקמת רעש אימים. לעומת זאת, אי אפשר להכחיש שלמכשיר ערך היסטורי רב: ה־ רושם הוא, שוהו המיתקן הראשון מסוגו שיוצר בעולם. בעומדך ניכחו, ידך דולפות ואתה מקווה לאוויר החם שלא הגיע, הוא מעורר בך מחשבות נוגות על חוסר ה־ תודעה ההיסטורית אצל בעלי המקום: מקר־ מה של יצירה כזו — במוציאן.

„רוול“: בינוני
קפה רחל הישן מעסיק אשה מיוחדת לשירותים, תמורת עשר אגורות לגולגולת. למרות זאת — הרמה בינונית.

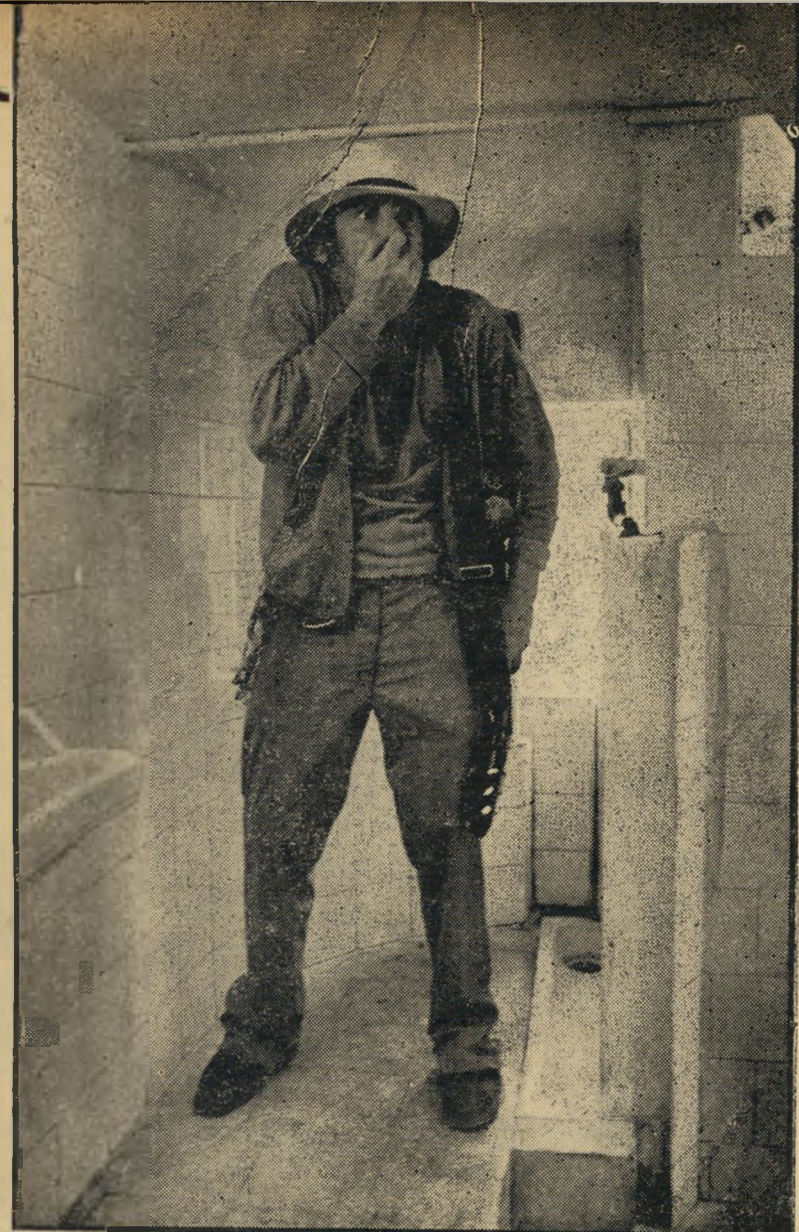
ס מוֹךְ לרוול שוכן בל־אביב. בית־הקפה עצמו הביב ונחמד, אך שוב: כאשר אתה מגיע לבית־השימוש — הסמוך ממש למטבח — אתה מבחין בחוסר הפרופורציה שבין הריהוט האלגנטי של הקפה עצמו, ל־ בין זה של בית־השימוש. טפסי טוטו לרוב סוורים על הריצפה — כשהשימוש בהם ברוך היטב.

לא הרחק מל־אביב — קפה סביון. ב־

קומה העליונה השירותים — המצויידים למרבית ההפתעה בבלי: סבון, נייר טואלט, מגבות. רק היוזר: הריצפה מלאה מים ו־ מים על מדרכות חלקות, כידוע, מסוכנים מסוד לקדקור.

בכיכר דיונגוף ניתן למצוא מסעדה בשם פינגוין. גם השרותים של מסעדה זו שוכנים למעלה. ושוב — הם בהחלט ראויים לציון, יחסית לשאר בתי־הקפה בסביבה. ושוב שהירות: הזווית של המדרגות מסוכנות, אשילו לאמן טרפו.

ב רחוב אלנבי ישנה מסעדה בשם מר־ תח־ הבריה. הביקור באפס־אפס של מוסד

מתחיל לגשש באפלה, משום מה, אין תאוו־ רה באף אחד משני המקומות הללו. אולי בגלל החושך אי אפשר למצוא את נייר ה־ טואלט.

גם בקפה שטרן המהודר, ברחוב דיוני־ גוף, ממוקם בית־השימוש בחצר. הדבר היחיד המבדיל בין מוסד זה לבין השניים הקודמים הינה הריצפה בעלת המרצפות ה־ אדומות.

במסעדה אנקרה, ברחוב בן־יהודה, ניתן להגיע לבית־השימוש לאחר שאתה מסיט וילון, ועורך עימות בין שריריך לבין דלת הנקראת זוה, אך מסרכת לזוו־ תוך כדי מאבק, שלא להריח את ריח נעליהם של ה־

דו־ח מיוחד של

העולם הזה

**על רמת השירותים של
בתי־הקפה והמסעדות בתל־אביב**

מלצרים המאוכסנות שם. לבית השימוש של הסוג ברחוב דיונגוף אין אפילו דלת.

במסעדת האחים, ברחוב יצחק שדה 32, בית־השימוש אינו בכלל בשימוש, בג־ לל ארגוני משקאות המוצבים בסיתחו ובע־ לי המסעדה שולחים אותך לבית־השימוש הכללי של הבניין. עליו אוטב לא לדבר כלל.

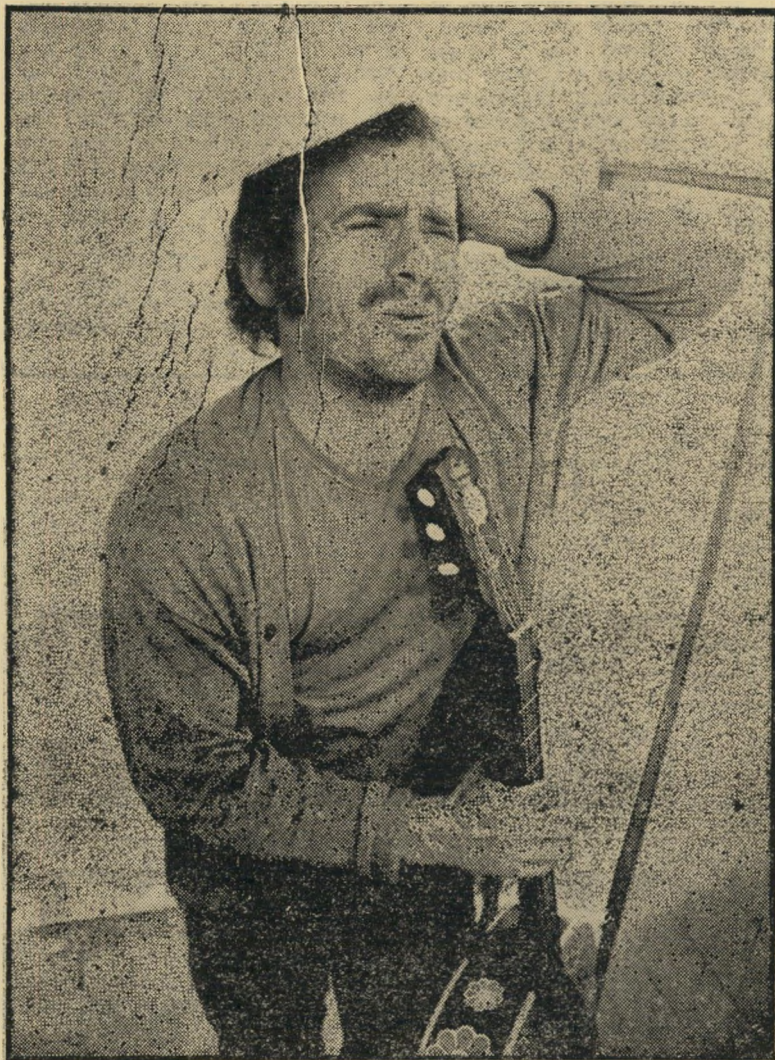
בדיסקוטק פ־ינגס־קלאב, ברחוב יורדי־ הסירה, יש בית־שימוש, שהוא היה היום מלך בישראל, והיה מבקר בו, היה כורת מן הסתם את ראשו של מישור: המקום שטוף מים או שתן, חסר נייר טואלט וללא אפי־ שריות לגנב את הידיים. הריח — ברמה מלכותית מקבילה.

• ועודון המלכים

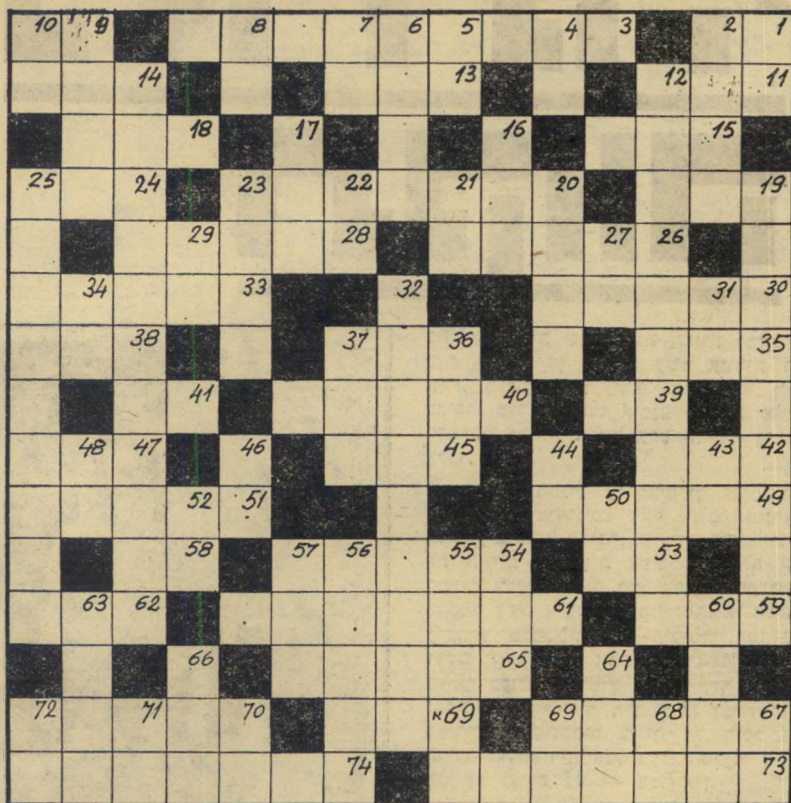
זה הוא מחוויה מיוחדת במינה. צריך לעבור דרך שלושה אולמות, להגיע לחצר, לעבור את המטבח, לרדת במדרגות, אחר־כך לע־ לות במדרגות — ואז הגעת לבית־השימוש. את הדלת, אי־אפשר לסגור. וכך, אתה עו־ מד על כמה מזהבה, עושה את צרכיך ב־ נזכחות כל מי שחפץ להיות נוכח.

במסעדה ברחוב דיונגוף, מבקשים ממך, אם אתה לקוח מוכר, להיכנס למטבח. משם אתה מגיע לשירותים בחצר, לאחר שאתה מטפס בשלוש מדרגות. אם אתה לקוח פחות מיוחס, מבקשים ממך לצאת מהמסעדה ל־ רחוב להיכנס לחצר, לעבור ליד פחי הזבל ולהגיע לבית השימוש.

בקפה שכטר ברחוב בן־יהודה, עקפרי ש־ בכיכר מלכי ישראל, עליך לבקש את המס־ תח לשירותים מהמלצר. זה — מפנה אותך לברמן. עם המפתח ביד, אתה גכנס לחצר,

„כסית“: מכה בראש
אם לא השתנת מעולם בכסית — היוזר: בכניסה, עליך להתכופף. אם לא — תחבטו מ־ צחץ בתיקרה. חוסר התחשבות אלמנטרית זו אופיינית למרבית בתי־הקפה בתל־אביב.

את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת.ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: "תשבץ 1759".
בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מאונך:

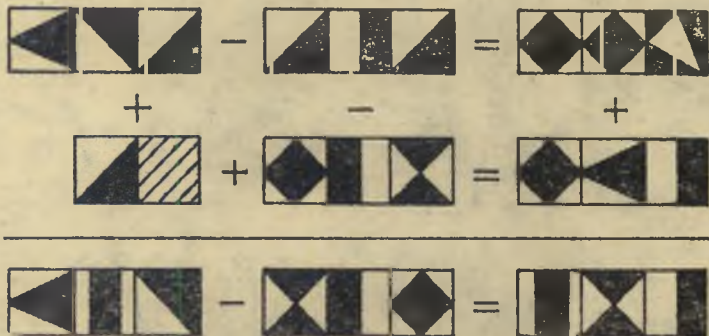
(1) מסתגף. (2) חבל תעשייתי בגרמניה ה-
מערבית. (4) נהר באפריקה. (5) רצועת בד.
(6) פיסקה מפרק. (7) גל זכרון. (8) בית,
מעון. (9) ערכו פשיטה. (10) צף. (12) מבעלי
המישרות החשובות בעולם. (14) על שמו
נקראת תוכנית לפיתרון הסיכסוך הישראלי-
ערבי. (16) נפסרו. (17) עצם. (19) שריהוץ
של מדינה עוינת לישראל. (20) בינה, שכל.
(21) שר. (22) שן, עוקץ. (23) דבר שנעשה.
(25) עיר על גדת תעלת סואץ. (27) מזון ה-
נפלט מהגרור. (29) לעצמי. (31) מאותיות ה-
אלף-בית. (32) מכונית אירופית הכובשת
את אמריקה. (34) אנקול. (36) ג'וק. (37) מט-
בע עברי עתיק. (43) פה בסמיכות. (44) מתת.
(46) מבני נוח. (48) שד. (50) זעיר. (52) מטבע
סיני. (54) סימן. (55) עוף ליל. (56) בעזרת.
(57) מילת גוף לנקבה. (60) יחוס. (63) דרוש
לנשימה. (64) אמן הרכיבה. (66) קטן ושמן.
(67) היטל. (68) בתוכי. (69) חדר זעיר. (70)
מאותיות האלף-בית האנגלי. (71) מרכז
החיים. (72) גרו יאיר.

מאונך:

(1) דחוק. (3) עוזר שר החוץ האמריקאי
לענייני המזרח התיכון. (9) ריבוי, התעצמות,
גודל. (11) מין בושם עתיק. (13) עזרה, תמי-
כה. (14) קנה האוכל. (15) מידת לח עתיקה.
(18) נסיעה בים. (19) התלהבות, רוח-חיים.
(20) הכנעה וחנופה בפני אחרים. (24) אילו.
(26) מק. (28) עיר איטלקית (כ"ח). (30) חודש
חגים מוסלמי. (33) אבי האלים מהמיתולוגיה.
(35) זמן, הכי. (36) זוו, סור מהמקום. (38)
פגם. (39) עיר מצרית עתיקה. (40) משחית.
(41) זועף. (42) מוצא הנהר לים. (45) הקרן
של התנועה הציונית. (47) נחל אכזב. (49)
משקה חריף. (51) מיכנה גבוה (כ"מ). (53)
מידת חשמל. (54) מדינה בארצות-הברית. (58)
כלי מאור. (59) בן הנכד. (61) איל אוניות
מפורסם. (62) מידה עתיקה לתבואה וללח.
(65) תתעצם. (67) קונטרס נייר לכתביה.
(69) מונח משפטי המציין מקום בו חייב
להיערך משפט, בהתאם לחוק. (70) מדינה
מזרח אירופית. (73) ראש שרתי המודיעין
המצרי שהודח. (74) ראשון ה"מטהרים" על-
ידי סאדאת.

חשבץ 1759

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הסיפרות יש אותם סימנים. בעזרתן
של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק יש למצוא איזו סיפרה מייצג כל סמל של ריבוע.

את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לת.ד. 136, ת"א, ולציין על גבי הגלויה:
"תשבץ 1759", הפיתרון צריך להכיל את כל התרגיל במיספרים. המועד האחרון למימון
הפיתרון — 26.5.1971.

בין הפותרים נכונה יוגרלו שלושה פרסי ספרים.

dépilan

חשאיך

עורך חלק לזמן יותר

ארוך

dépilan

הקדם השוויצרי הנוודע להרחקת
שיער מיותר דפילן פועל על שורשי
השיער, מחליש צמיחתם ולכן
פעולתו לזמן ארוך יותר מכל משחה.

dépilan

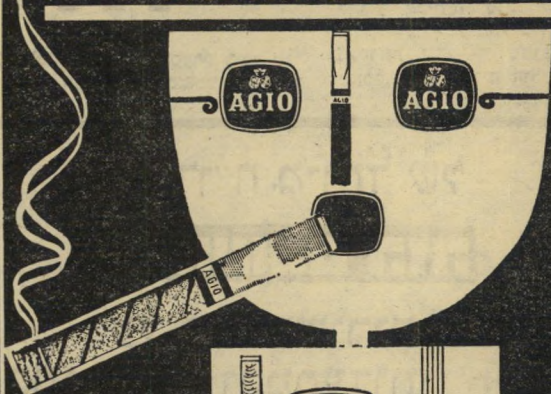
הקדם הקוסמטי בעל הריח העדין
להסרת שיער בדרך הנשית
ללא פציעות, ללא כאב, בצורה
היגיינית ונעימה. דפילן מותיר לך
עור חלק רך כקטיפה. נסי והוכחי גם את

להנאתך

סיגרים אג'יו

סיגרים הולנדיים באיכות מעולה!

לבחירתך וטעמך
גדלים וסוגים שונים
עם או בלי פיה.

יבוא והפצה בלעדית בישראל: **מ. ברגר**
חיפה, כיכר-ביאנא 2, ת.ד. 1967, טל: 68551

במדינה

עיתונות

שיח שופטים

עיתים, תוך שהוא מדווח על החדשות — מגלה העיתונאי שהוא גם יוצר אותן. כך קרה ליגאל לב, מחבר הרומן על חייו השופטים בישראל, ערום מתחת לגלימה. רומן זה, החושף את דרך עבודתם של השופטים, את יחסי הגומלין בין חיהם הפרטיים ובין שיקוליהם, שעה שהם ניגשים לחרוץ את הדין — זכה לכך שהוקדשו לו כמה דיונים מעמיקים בקרב השופטים. **משפט עצמי.** הדבר התחיל בשיחות מקריות בין שופטים, זה בלישכתו של זה, כאשר הם מנסים לזהות את גיבורי הרומן. פגישה מיוחדת של שופטים לדיון בשאלה המרכזית שמעלה הרומן: "היש זכות לאדם לשבת על כס המשפט ולדון בגורלם של אחרים, כשאין בו עוז לשפוט את עצמו?" בעיה נוספת שהועלתה בספר, ונידונה באותו שיח שופטים: השחיקה הגוברת והר

סופר לב
טום שופטים

לכת במעמדם המוסרי והחברתי של שופט בישראל. מעמד השופט בימי המנדט הבריטי ובימי ראשית הקמת המדינה היה גבוה פי כמה בעיני הציבור, מאשר כיום. הביקורת הנמתחת כיום על דרך עבודת השופטים, פסקי דין מסויימים, היא חריפה יותר. הי ציבור שוב איננו מקבל כמובן מאליה את הסמכות המוסרית של השופטים.

פשעים

11 דקירות סכין

אחת עשרה פעם נעץ אליהו כהן את הי סכין בגופה של אשתו. הוא הפסיק רק כי אשר הסכין נתקעה בעצם, לא נשלפה יותר. אותה עצם מבורכת הצילה את אשתו של כהן ממוות, ואת כהן עצמו ממאסר עולם. דווקא אותו ערב, בו לדברי התביעה, דקר אליהו כהן (37), ירדן הגר ברחוב רבי עקיבא 12 בחולון, את אשתו רחל — היה שקט מיתר הערבים בבית משפחת כהן. אליהו הציע לרעייתו שתשכב איתו. הי רעייה סירבה, הודיעה שמתחשק לה לצאת שנית מהבית, לשאוף קצת אוויר צה. בין השניים התפתח ריב — על רקע ישן למדי: הבגידות של רחל.

מתחבבת בגן. השניים נישאו לפני שמונה שנים, נולדו להם חמישה ילדים. כל השנים נערכו מריבות ביניהם על רקע חשי דותיו של אליהו. פעם אף עברו לדירה אחי רת, לאחר שאליהו גילה שאשתו בוגדת בו עם שכן. בהזדמנות אחרת רכב אליהו על אופניו ליד הגן הציבורי בחולון, ראה את אשתו בגן, חבוקה בזרועות צעיר ערבי שהיה חברו של אליהו.

לאחר שברו הסיכסוכים, פתחה רחל בי הליכי גרושין, החלה יוצאת עם אחרים בי גלוי, סירבה לשכב עם בעלה, טענה שהיא מסתפקת באחרים.

זה היה הרקע למריבה ולתקיעת הסכין. אחר המעשה לקח אליהו מונית, התייצב במשרת חולון, הודיע שרצה את אשתו. הוא טעה. גם הפעם הוא פיסס. רחל נותרה בחיים, ובית המשפט המחוזי, ברא שות השופט מקס קנת גור עליו שלוש שנות מאסר.

הצעה מיוחדת

לנשים ולנערות אשר טרם ידעו את Skin Dew

מערכת תכשירי טיפוח והוספת לחות לעור צעיר, עדין ויבש

באריזה מיוחדת במחיר של **14.65** ל"י (במקום 31.50)

עשיר בלחות, לניקוי פניך. — Skin Dew Herbal Lotion — טוניק לרענון וייצוב העור לשימוש לאחר ניקוי ובמשך היום לרענון.

Skin Dew Cream — קרם מזין המורכב מתרכיזי חלב ומכיל תמציות עשירות במזון ולחות. מונע היווצרות קמטים ומגן על רכות ולחות עורך.

Skin Dew Emulsion — תכשיר אידיאלי להוספת לחות המשמש כבסיס לאיפור למראה קורן ורענן. מאזן, מגן ומוסיף לחות חיונית הדרושה לעורך.

עוד עכשיו, בצעירותך, הנך זקוקה ל-Skin Dew. סקין דיו הוא הטיפוח היחיד לעור יבש, אשר אינו מסתפק בהוספת לחות בלבד, העשוי בנוסחה מיוחדת הכוללת תרכיזי חלב. סקין דיו שומר על האיזון החומצתי החיוני ועל תכולת לחות אידיאלית. הטיפוח בסקין דיו מחליק, מזין ומגן על העור בפני שמש, חום, רוח, אבק ופגעי הזמן. בעזרת סקין דיו עורך נגלה בכל זוהרו ושיקפותו, רענונו ומראהו הצעיר. מערכת Skin Dew המוצעת לך כוללת ארבעה תכשירים בסיסיים לטיפוח עור פניך: Skin Dew Emollient Cleanser — תכשיר

Helena Rubinstein

במדינה

דרכי אדם

„לא רוצה לצה"ל —

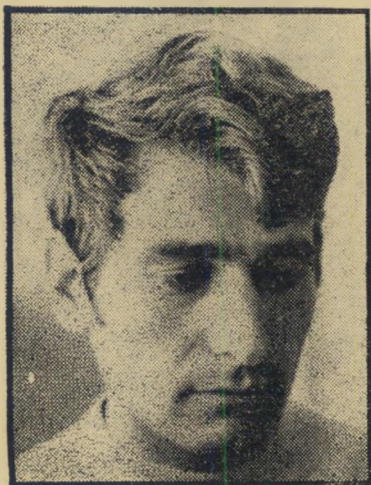
זאת לא מדינתי“

ויקטור לדרמן הגיע לישראל מפולין. מי שום כך, הוא מבין גדול בדמוקרטיה, וי יכול לטעון בבית דין מוחץ: „זוהי דמוקרטיה אצלכם כאן בישראל וזאת בדיחה וי לא דמוקרטיה.“

הסיבה לקביעתו המדעית: צורה גיוס ל-צה"ל, שהציע (25) כחול העיניים קיבל ב-ימים אלה. ויקטור לא רוצה לשרת בצה"ל. הוא רוצה להגר — ולדעתו זו סיבה מספיק קטנה שלא לגייס אותו בעל כורחו.

נאריך החופש האמיתי. מספר העולה החדש:

עליתי ארצה לפני פחות משלוש שנים. את פולין עזבתי אחרי מאורעות מרץ 68. הייתי סטודנט שנה שלישית במקלט ל-כימיה. היות והייתי בקשרי ידידות עם אלה שאירגנו את ההגנות, מהירתי לעזוב. הם אפילו לא דרשו ממני לשרת בצבא. רק שלחתי מכתב לשלטונות שברצוני לעזוב

עודה לדרמן

רוצה אשה, לא צה"ל

— והאישור על שחרורי הגיע אלי בדואר. מובן שנאלצתי להפסיק את לימודי בגלל זה. היו לי שתי אפשרויות, כמו לכל המהגרים הפולניים: לנסוע לארצות-הברית — או לישראל. בחרתי באפשרות השנייה. ראשית, בגלל החברים הרבים שלי שנסעו לארץ, וי שנית, בגלל שהייתי סבור שישראל היא מדינה חופשית יותר ודמוקרטית יותר מי ארצות-הברית.

בפולין השארתי את החברה שלי, אלידיה פלדמוס. היא בגליל, ולמדה רסואה. היינו מאוד קרובים האחד לשניה.

בתחילת 69 התייצבתי, כמו כל אורח בפני הוועדה הרפואית בלישכת הגיוס בי-ירושלים. נמצאתי כשר לשירות צבאי, אך בגלל לימודי דחוי את התייצבותי.

ניתוח וחלוצה. בסוף 69 עזבה הי-חברה שלי את פולין ונסעה לדנמרק. שם היא מצאה מקלט מדיני. כעבור מספר חודשים היא באה אלי לישראל. זה היה באותו זמן שאני הפסקתי את לימודי. מבחינה נפשית הייתי עייף להתחיל ללמוד מקצוע חדש. בגלל מצב פיננסי קשה — ביתנים הגיעו הורי ארצה — התחלתי לעבוד בי-עבודה מסיית. מצב בריאותי נהיה רע, וי נאלצתי לעבור ניתוח. חברתי חורה לדנמרק, באה לביקור נוסף, ואז התחתנתי.

האשה דורשת. בחודש פברואר פניתי ללשכת הגיוס בבקשת היתר-הגירה, על-מנת לעבור אל אשתי. במקום זה, נתנו לי צו-גיוס. היגשתי צו, וטענתי את כל הטענות שבגללם אני רוצה להגר: חוסר התאקלמות וזכרתי ונפשית, קשיי שפה, חוסר הרגשה שזאת מדינתי והעובדה שאשתי גרה בי-דנמרק. קיבלתי שוב חשובה שלילית.

וכך אני רוצה להגר: חוסר התאקלמות אותי הנפשי והגופני נעשה גורע שיום לי-יום, אין לי מקצוע. אשתי שואלת מדוע אני מצטרף אליה — ואני נדרש ללכת לשלוש שנים לצבא. האם זוהי הדמוקרטיה המפורסמת של ישראל? מצד אחד אתם דורשים יציאה חופשית ליהודי בריית-המועצות — ומצד שני אינכם מרשים זאת למישהו שבה לכאן — ורוצה לצאת.

את רואה שכדאי היה להאמין בעתיד? סוף סוף יתחיל ללכת לך באהבה. מספיק סבלת. הפעם יאהבו אותך על באמת, יפנקו אותך ויפצו אותך. מכי תב שגיע מחו"ל יביא עימו בשורה לא כל-כך נעימה. מה לעשות? אי-אפשר להצליח גם באהבה וגם בעסקים באותו שבוע. כך בפירוש אומרים הכוכבים. בת מאזניים, אל תקנאני אפילו אם הוא בוגד בך קצת — הוא יחזור אליך ויאהב אותך עוד יותר. כדאי לשמור על הי-בריות במזג-אוויר בוגדני ומתחלף כזה.

השבוע תנחל תבוסה, כתוצאה מעודף הי-ביטחון העצמי המופרז שגילית. אך אין דבר, הירגע, מפני ש-בסופו של דבר אתה עשוי להפיק תועלת מכל העניין. כדאי ש-תפסיק להתרוצץ וי-תשב קצת לחשוב על הבעיות אשר מטרי-דות אותך באמת, ולא על אלה שנדמה לך. הקדש את מלוא הי-מרץ להתקדמות בי-עבודה ותיווכח שזה משתלם. בת עקרב — אל תבזבז את כל כספך על בגדים.

רכוש אותה. את המכונת, כמובן. אל תהי-סט. בעוד שבוע יש כל הסיכויים שהמחיר יעלה. בכלל, שבוע זה נועד לקניות. יחסית לי-עתידי — המחירים זור-לים. לקראת סוף הש-בוע מצפה לך יום די-קשה. לא נורא — הוא יעבור. בת טלה, לך מראים הכוכבים דברים מעורפלים: דבר לא בי-רוך לגביך השבוע. אך יש סימנים די ברורים כי בעתיד היותר רחוק, בכל אופן, בעתיד הבינוני, צפויות לך התגשמויות של חלום.

הישמר מאכילה מופרזת, ואל תזלזל בי-חוקי הבטיחות בדרכים. סיכסוך שכנים עלול לגרום לך אי-נעימות, אם תתפתה להיות מעורב בו יתר על המידה. אל תסמוך על בעלי המלאכה הי-מטפלים בחפצך, וי-בדוק היטב את עבו-דתם. בת גדי: תפסי-קי להיות ביישנית, ואל תשאלו אותו כל הזמן אם הוא באמת אוהב אותך. מכתב או מיסמך העומד להגיע אליך ישמיע רבות על עתידך.

לטובת בני-משפחתך, גלה כלפיהם תשומת-לב. הם יעריכו את זה, אף על פי שהם לא יביעו זאת כלפי-חוק. בת-דלי, נכונה לך הפתעה יוצאת מן הכלל מכיון שלגמרי לא צי-פית כי תבוא. השבוע, אם תדעי נצל את כו-חותיך לדברים מועילים וזא לדברי בגל — תי-בוא לך הישועה. ליבשי ירוק בהיר לבילוי החב-רתי שתוזמני אלי. יש לך, אדוני חליל, כל הסיכויים לקדם את מעמדך בקרב אותו ציבור שאתה חבר בו.

המשך להתנהג בדיוק כמו שהתחלת, ותזכה להערכה לא אהה מצ-פה. זכור שיש בעולם מקום ליותר מאדם-מוצלח אחד ושחלח-תם של אחרים אינה מזיקה לך כפי שאתה חושב. במישור הר-י-מנטלי — תן לה לרוץ אחריו קצת, ואל תתן לה לרכב עליך. אם היא ממשיכה לאחר לפגישות — אל תחכה לה יותר מעשר דקות. זה יעזור ויגביר את אהבתה אליך, והיא אף תת-חיל לרכוש כלמיך יחס של כבוד והערכה.

הצעה מפתה תבוא לך ממקור בלתי-צפוי, בן-בתולה. קבל אותה. לא תצטער. לעומת הזכר, לו מצפה שבוע לא רע יחסית, היחרי את מפני-זרם, הנראים לך ממבט ראשון כתמימים: תוכס אינו כבד. הם ערמו-מי, רעים וחורש-מזי-מות. כמו שנאמר: אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו. הטילול שתיכנתם — יתבטל.

השכנות היא מידה שונה, כשהיא לא מוג-זמת. אל תמנע מבן-זוגך דברים שהוא רי-צה בהם, למרות שבי-ענין הם נראים כביז-בוז סתם. פגישה מי-רית תביא עימה הי-דמוניות בלתי-צפויות מבחינה חברתית, וי-סוף-סוף תוכל להגשים את שאיפתך הי-שנה. בת-טלה — התרחקי מן הבוס.

הפסק לגשש באפלה וי-לפחד לשאול את האנ-שים הקרובים אליך שאי-לית. שום דבר לא ייפ-תר אם לא תקח את הי-יוזמה לידיים. אף אחד לא יעשה זאת בשבילך. נסה נגלות הבנה לבעי-יתיה של בת זוגך וי-תיווכח שהכל יסתדר על-הצד הטוב ביותר. בת שור — אל תהיי נאיבית ואל תאמיני לכל מה שאומרים לך.

השבוע תסיים בחצ-לחה תפקיד בו לקחת חלק בעבר. אתה חו-זר שוב לעבודתך הי-קבועה. היזהר מהתי-נגשויות בינך לבין הי-חברין לעבודה. האנ-שים שמקנאים בך מחכים שתעשה מי-ש-גם כדי להשתמש בי-הם נגדך. עם קצת ערנות תוכל לחת-גבר על כל המיכשולים שיעמדו בפניך.

סבלנות. אל תקפץ ואל תנסה להשיג הכל בבת-אחת. עבוד בשקט ועשה את המוסל עליך ותיו-כח ששיטה זו תביא בי-עקבותיה את התוצאות עליהן אתה חולם. הפסק להאמין לכל מה שטפס-רים לך, ובחן היטב את הי-אינפורמציה המגיעה אליך לפני שאתה פועל לפיה. בת סרטן — תפי-גשי אדם שיעזור לך לצאת ממקרה לא נעים.

אחרי הסערה יש לך רגיעה. בקרוב יחול בך, לבואה, שינוי ל-טובה. זה יעזור לך בעתיד. כמו בשבועות האחרונים, הבעייה הי-מרכזית שלך היא חו-סר כסף. אך אל דא-גה, הכנסה קטנה מי-מקור בלתי-צפוי תע-זור לך להתגבר על הבעיות. בשבועות הקרובים ימצא פיתרון לבעיית ילדיך.

הצעה מפתה תבוא לך ממקור בלתי-צפוי, בן-בתולה. קבל אותה. לא תצטער. לעומת הזכר, לו מצפה שבוע לא רע יחסית, היחרי את מפני-זרם, הנראים לך ממבט ראשון כתמימים: תוכס אינו כבד. הם ערמו-מי, רעים וחורש-מזי-מות. כמו שנאמר: אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו. הטילול שתיכנתם — יתבטל.

הצעה מפתה תבוא לך ממקור בלתי-צפוי, בן-בתולה. קבל אותה. לא תצטער. לעומת הזכר, לו מצפה שבוע לא רע יחסית, היחרי את מפני-זרם, הנראים לך ממבט ראשון כתמימים: תוכס אינו כבד. הם ערמו-מי, רעים וחורש-מזי-מות. כמו שנאמר: אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו. הטילול שתיכנתם — יתבטל.

אל חוותרו על הנופש!

היית עלולה לעשות כן. אילו הרשית למחזור החודשי שלך לעכב אותך את לוח הזמנים שלך אינך יכולה לשנות, אבל את יכולה לשנות את אמצעי ההגנה ההי-גינית שלך, הפטרי-ההתחבשות המוג-שמות והמורגיות וי-התחילי להשתמש בטמפוני טמפקס הנחשים.

טמפוני טמפקס הם לשימוש פנימי. כלומר, אין ריח לוואי. אין חוסר נוחות. אין דאגה היכן לשאת מלאי (הם נכנסים בקלות לכיס או לחיק).

לסטפוני טמפקס עוד שפע יתרונות נוספים, כמו האפשרות לשחות מתי שאת רוצה.

לבשי כל סוג של בגדים שאת בוי-חדת, בכל עת. לשחות, להפליג, לרוץ, לרכב, לרקוד... תמיד, שימי חבילה של טמפוני טמפקס במז-וודה. זה כמו לקחת חופשה מהמח-זור החדשי שלך.

פוזתו עיי רופא עתה בשימוש סליני ושים חגה סניטרית לשימוש פנימי להשיג בבתי פרקחת ובחמורקיות מוכחות. הטעויות בקבלת דונסאות וחומר סכרתי ישרחו 54 אני בבולי רואד אל היכונים אינוסאימפקס כעם, תריאבי, רחוב ירמיהו 38

זמן האחרון באולפן לריקוד ידוע, השו-
כן במרתף לא הרחק מכיכר דיזנגוף ב-
תל-אביב, והשייך לשחקן-לרקדן
ידוע.

הבעל קצת התפלא כששאתו בישרה
לו, לפני שלושה חודשים, שהיא החלי-
טה להתחיל ללמוד ריקוד מודרני. היא
אמנם נראית הרבה יותר צעירה מגילה,

את האישיות הציבורית כולכם
מכירים. מי שלא רואה אותה לפחות
אחת לשבוע בטלוויזיה, שומע אותה ב-
רדיו. מי שמפספס את הרדיו, קורא

איך לתפוס מי שלא מביא מתנה לחתונה

מי שרק מכיר את אבי בהט, יודע ש-
הוא תמיד טיפוס עליו. והנה, בימים האחר-
ונים, הוא נראה רציני מאוד. תשאלו, מה
קרה?

אבי בהט

כמובן. הוא הולך להתחתן. וכי מה עוד
רונים, הוא נראה רציני מאוד. תשאלו, מה
קרה?
בגיל 26 (נטו, לדבריו), הספיק כבר הבד-
רן-חקיין להקים שלושה מועדוני-לילה מצ-
ליחים, ולבדר אלפי שוחרי בידור ישראלי

שיעור פרטי מאד

ובהחלט נחשבת עדיין לחתיכה, למרות
שבשלה — אבל הוא, הבעל, יודע הרי
את גילה האמיתי.
אלא מאי? אם בא לה לרקוד, אז
שיהיה לה לבריאות. למה לא?
וכך, פעם בשבוע, ביום שלישי אחר
הצהריים, עוצרת מכונית „וילאנט 70“,
בצבע כחול-כהה, במרחק רחוב או שניים
מהאולפן, ואשה בלונדית, לבושה דר, יוצאת ממנה. אם יתחשק לכם לעקוב
אחריה, תראו אותה הולכת לכיוון ה-
אולפן לריקוד, נכנסת בעד הדלת, ויו-
צאת כעבור שתיים שלוש. ואם תתבוננו
בה מקרוב, כאשר היא יוצאת, תראו
שהיא באמת סחוסה ויגעה, כמו אחרי
מאמץ גופני רציני, כגון ריקוד או משהו
כה.

ואם תתבוננו, במיקרה, בשלט שעל
דלת האולפן, ששם כתובות השעות ש-
בהן האולפן פתוח, תגלו דבר מוזר:
שביום שלישי אחר-הצהריים — האולפן
סגור, ולא מתנהלים שם שום שיעורי-
ריקוד.
ואם תמתינו שם כמה דקות נוספות,
אחרי שהגברת הסתלקה, תוכלו לראות
את דלת האולפן נפתחת — וממנה
יוצא בעל האולפן, הרקדן הנודע. וגם
עליו תוכלו לראות, אם תתבוננו מקרוב,
שהוא סחוט ויגע — ממש כאילו גם
הוא אחרי מאמץ פיזי.
כמו ריקוד, למשל.
או משהו דומה.

עליה בעיתון. פשוט אי-אפשר שלא לש-
מוע ולראות אותה.
את אשתו של האישיות הזו, מכירים
קצת פחות בציבוריות העממית. היא לא
מופיעה בטלוויזיה, לא ברדיו, לא ב-
עיתון.
לעומת זאת, היא מופיעה הרבה ב-

מקורי בחיקויים מקוריים של עירקים, ייקים,
רומנים, מרוקאים וכמובן גם בולגרים. כולם
מקוריים.
על עצמה, מעיד אבי, „אני בתול. נולדתי
במזל בתולה“. הא. עוד פרטים אטר-
ביוגרפיים: „יש לי תואר בי-איי. בוגר בית-
ספר אמרי. בצבא הייתי בחיל-אוויר. בתור
מאדאם באטרפליי: הייתי עף מבסיס לבסיס.
חוץ מזה היה גם תפקיד של קמב"צ: קם
בצהריים“. אני מקווה שאין לכם ספק ב-
שפתיים, מרוב צחוק.

שמה של המאשרת, שתוכה לשמוע את
כל הבדיחות האלה בלי כסף, הוא יפית
דורדור, והיא היתה התברה של אבי בארבע
השנים האחרונות. חגיגת החתונה תיערך
בבית מלון רמת-אביב, בהשתתפותם של
כל חברי להקות-הקצב המנגנים במועדונים
של אבי, ותוסרט עלידי צלם שהובא לשם
במיוחד לשם כך.
תשאלו למה? „כדי ללכוד את כל אלה
שלא יביאו מתנות“, מסביר האיש המצחיק.

יוסי ידיו חוזר

איך שדברים מתגלגלים בחיים. בזמנו, כי
כשהתיאטרון הקאמרי עמד להעלות את
משחקי סטרינדברג, של דירנמאס — הוא
לא הסכים שאורנה פורת חשק במחזה
לצידו של יוסי ידיו. יוסי, אביר מלידה,
ביטל גם את השתתפותו שלו, כמחזה ל-
אורנה, נסע במקום זה לוינה להופיע שם
בזרבה היוונית. הקאמרי התחרט, נכנע —

הסלמה אצל האברמוביץ'ים

כפי שסיפרתי לכם בשבוע שעבר, נפרד אבי אברמוביץ', דייל אל-על
ושותפו של רפי שאולי במנדטים, מאשתו מלכה, ארו כמה פקלאות, ועבר
לגור בדירתו של רפי, שגם הוא אלמן-קש פחות או יותר, כפי שתוכלו לקרוא
בסיפור חילופי גברי במנדו, המתפרסם בגליון זה.
מאז, חלף בקושי שבוע, אך העניינים בין השניים כבר החמירו. הסיסמה
„עשו אהבה, לא מלחמה“ מצלצלת אמנם יפה, אבל כנראה שיותר קל לצלצל
בה מאשר לקיים אותה. אבי, לאחר ישיבה של מספר ימים בביתו של רפי,
תוך כדי היררורים כבדים בגורלו, הגיע למסקנה שהוא רוצה אכן להתגרש —
ובאופן סופי מאוד.
מלכה, מצידה, היתה מוכנה דווקא יותר לעשות שלום, מאשר מלחמה —
אולם נוכח החלטתו האחרונה של אבי, לא נותרה לה ברירה: היא ביקשה
מבית-המשפט להוציא צו-עיקול על הקרקעות, שאבי קיבל בירושה מאביו,
שנפטר לפני כחצי שנה — כדי להבטיח לעצמה ולבתה בת השנתיים מזונות.
לא כלי-כך בשימחה, אני צופה בשבועות הקרובים להסלמה ניכרת במלחמות
האברמוביץ'ים.

הדה בושם לפני

וחגי פינסקר

אחרי

חגי פינסקר

שיש לי, הסבירה הדה. „חגי יצא רק
עכשיו מבית-חולים, לאחר שהחלים
מהתקפת-לב.
אז איפה יש לנו זמן או כוח ל-
עניינים רומנטיים?“
ועל זה, אינני יכולה אלא להצטער,
מוחי הזדוני יכול רק לדמיון לעצמו,
מה היה קורה לוא ליבו של חגי היה
תקין והדה היתה פנויה — איזו
תכנית היתה נולדת בשיתוף הפעולה
בין איש-הטלוויזיה ומבקרת הטל-
וויזיה.

הדה בושם

השמועה הפנטסטית דיברה על רז-
מן חדש בין חגי פינסקר, מנהלה
לשעבר של הטלוויזיה, והדה בושם,
המבקרת (אמנות, ספרים, טלוויזיה,
קולנוע, בישול, רדיו, אסטרונומיה,
סידור-פרחים ואן-רבודהים) שנזנת-

טלוויזיה

מאחורי הקלעים

חופשה
מתוך כעס

כשעמדה על הפרק, נסיעתו לארצות הברית של הכהן התל-אביבי דן רביב, דרש טוביה סער, ראש מערכת תל-אביב של הטלוויזיה הישראלית שישלחו אליו כתב מחליף. יורם רונן, שהיה עדיין מנהל מחלקת החדשות הציע, בגלל המחסור בכח אדם, שסער ייצא בכבודו ובעצמו אל השטח. כדי להביא כתבות. סער עמד על כך שישלחו מחליף לרביב. שני הניצים פנו למשפט שלמה, אל שמואל אלמוג, מנכ"ל רשות השידור.

מכאן ואילך מספרים שתי גירסאות: הן אחת בשם רונן, האומרת, כי ניתן לו אור ירוק להעמיד את סער במבחן ולהטיל עליו עבודות-שדה, והשנייה, בשם סער, הן טוענת את ההיפך. באחד השלבים הועלה שמו של יאיר אלונג כמחליף זמני של רביב. אז התעורר ויכוח אחר בין שני המנהלים, הירושלמי והתל-אביבי: לאלונג אותה דרגה כמו לסער. שניהם כתבים עורכים אחראים. על מי, איפוא, תיפול האחריות? מי יהיה ממונה על מי? סער נקט בקרב זה נסיגה טקטית ויצא לחיפשה מתוך כעס.

מדוע התפטר

יורם רונן?

הקש ששבר את גב הגמל, לא היה דווקא הוויכוח עם טוביה סער. העולם הזה (1752) היה הראשון שכתב, כי התפטרותו של רונן צפויה במקדם או במאוחר. השי-אלה היא: מדוע זה קרה דווקא עכשיו?

שלוש פגישות נערכו לאחרונה בין אנשי החדשות לבין אלמוג. בשלושתן העלו הן עובדים טענות קשות כלפי ההנהלה. בפגישה האחרונה הגדושו העובדים את הסאה. כתוצאה מכך הזמין אלמוג אליו את רונן והציע לו להגיש את התפטרותו. הנימוק היה, שטענות העובדים היטחו כלפיו ולא כלפי ההנהלה כולה ואלמוג בראשה. רונן טען את ההיפך. הוזהר עדיין. אחד מהם היה מרכזי קירשנבאום, שאישר את גירסת רונן. מה היה בדיוק הקש ששבר את גב הגמל עדיין לא ברור. תקופת המיכרז של רונן ממילא היתה מסתיימת ביולי. במקרה זה העדיף רונן כנראה לקבל הצעה אחרת. הוא יהיה מעתה עוזר מיוחד של אלמוג לתפקידים מיוחדים, מעין סירת מנכ"ל לענייני היום וחדשות.

נמצא מחליף

לראובן מורגן

ראובן מורגן, במאי התסכיתים, התפטר מראשות שירות ההפקה בטלוויזיה בגלל הצ-רת סמכויותיו וצרות אחרות. בין השאר

רונן מור
מי הרויח?

נסיעה נעימה !

עם לבני **Ban-Lon Rotex**

לבני רוטקס בן-לון, קלילים, נעימים, מתכבסים בקלות ומתיבשים במהירות.

הם מיועדים לגברים הנוסעים לחול, היודעים להנות מטויל ונופש ומעריכים לבוש משובח.

חדש! סריגת רשת אורית באריזה בצבע הטבק. סריגת ריבד (בפסים) באריזה הירוקה.

רוטקס תמיד קרוב אליך

* חוסי בן-לון מיוצרים בישראל בלעדית על ידי מפעלי הברלון בע"מ ברשותה של חברת יוסף בנקרופס ובניו. ארה"ב.

חוגים לברור רעיוני
ולפעולה ברחבי הארץ

יוזם-גרעין
אופוזיציה הומניטארית

ת. ד. 20355, ירושלים.

מצע מפורט ישלח למתעניינים!

"White Label"

ויסקי סקוטי

תמיד טוב,
תמיד מעולה

"יוש", יבוא ושיווק בע"מ
רח' דיזנגוף 269 ת"א
טלפון: 446611

דיסקונטופון

אם ברצונך להתקשר עם

בנק דיסקונט לאחר שעות העבודה

חייג תל-אביב 54572

ירושלים 532650

חיפה 521285

דיסקונטופון. שרות חדש של

בנק דיסקונט

הלל רק בנק-הלל ק"י

פסטיבל הזמר תשל"א

פרס ראשון: רק הירח — אילנית

פרס שני: ומתוק האור בעינים — ששי קשת

פרס שלישי: לא נדע הלילה — הדודאים

ויתר שירי הפסטיבל בביצוע המקורי

תקליט ארץ-נגן

רשות השידור — הד ארצי

כולם רוצים מחלקת החדשות

"וזה עיליה שפלה שהעלילו עלי מת-נגדים, כדי לטרפד את סיכויי במיכרו" — כך הגיב חיים יבין על הידיעה, שהוא איים בהתפטרות אם לא יקבל את ניהול מחלקת החדשות בטלחיויה. בשבוע שעבר הוצא המיכרו על ניהול מחלקת החדשות בטלחיויה, לאחר התפטרותו של יורם רונן. בסטו הפנימי עומד כרגע יבין במקום הראשון. אותם חברים, בסימן שאלה, ש' הזכיר, כבר מתעניינים לדעת, אם הוא ימשיך להגיש חדשות בתור מנהל, שכן קיימת הוראה האוסרת על מנהלי מחלקות להשתתף בהגשה, ואילו גדולתו של יבין התגלתה דווקא בהגשה.

סיכויים שונים פחות או יותר יש גם לדן שילון, שהודיע במפורש על השתתפותו במיכרו. שילון שהקים את ממשלת הספורט בטלחיויה ידוע כאיש ניהול, תכנון ואירגון ממדרגה ראשונה. מים שקטים חודר רים עמוק, אומרים עליו, הוא אינו מעורב בתככים שמאחורי הקלעים, ואהוד על חבריו. אבל כמה מהם אינם רואים אותו דקא כאיש חדשות מובהק.

הכתב המדיני אלי ניסן נחשב לאדם מיקצועי, הוא העיתונאי בהא הידיעה של הס' לוחיויה, שהצליח באירגון הפקות קטנות וגדולות. אולם פעילותו הרבה מאחורי הקלעים ובמיוחד כחבר ועד, היתה לא אחת לצנינים בעיני מנהלת רשות השידור.

למרכז קירשנבאום, המכהן ככתב-עורך אחראי, אורב אותו מיכשול של פעילות יתירה מדי מאחורי הקלעים. עדיין זוכרים לו את מאבקו בחגי פינסקר בתקופת המיכרו הגדולים. קירשנבאום שהוכיח את עצמו בעיקר בסרטי חדשות דוקומנטאריים, שומר על שתיקה מוחלטת ביחס למיכרו הנוכחי, אולם כנראה שהוא לא יחמיץ את ההזדמנות ויצרף גם הוא את מועמדותו לתפקיד.

האדם השקט, יעקב אחימאיר, נחשב לאיש מיקצוע לא פחות מחבריו. הוא נמ-

הקרב על הירושה

לנהל את של הטלוויזיה

נע במתכוון מכל תכונות, לדעתו, והוא חוזר עליה בכל הזדמנויות, מחלקת החדשות חייבת לשרת את הציבור בדיוק כמו שמר-סדות ממלכתיים אחרים חייבים לשרת את הציבור ולא את עצמם, ובאמת אין כמוהו מבחינת יחס רציני לעבודה. טוענים שהוא נימנה על אנשי המנכ"ל שמאל אלמוג וזה כמובן מגדיל את סיכוייו, אבל רגישותו היתירה עלולה לעמוד לו לרועץ.

שניים שעדיין שוקלים אם להציע את מועמדותם, הם אנשי הב' ב' סי' לשעבר, שמעון ססלר ויאיר אלוני. השני בכיר יותר ומכהן בתפקיד כתב-עורך ואחראי את אותו הציבור והנהלת הטלוויזיה רכש אלוני בכתבותיו המרגשות ממשחקי באג' קוק. אומרים עליו שהוא פקק שנוסה בהצלחה כמעט בכל התפקידים, החל כטי פול בחדשות-חוק, עניינים מדיניים וספורט וכלה בהגשה, וככתב צאני, ובמילוי מקום ראש מערכת תל-אביב.

מתפטר יורם רונן

האיש שא נגש כר

לא ניגש למיכרוים דקא המועמד הריאלי ביותר: צבי גיל, דובר רשות השידור. גיל היה סגן מנהל מחלקת החדשות. בזמנו הוא התחרה ביום רונן על משרת המנהל. העובדים תמכו בו בצורה מרצת ביותר, אומרים שהסתכן או רוב בעדו בחעד המנהל של רשות השידור, אולם רונן נבחר משר קולים לאו דוקא מיקצועיים. לא תהיה זו הפתעה גדולה אם כל המועמדים האחרים יפלו, ואילו צבי גיל עשוי לזכות בתפקיד בתוקף מינוי, דבר שהוא די מקובל ברשות השידור ורק לאחרונה נבחר יצחק רועה לתפקיד נכבד ברדיו בתוקף מינוי ולא

מועמד צבי גי בחירה בתוקף מינוי

במיכרו, כפי שדורש הנהג המקובל. מידה רבה של חלמאות, גינתה רשות השידור בכך, שהוציאה במקביל למיכרו על ניהול מחלקת החדשות מיכרו נוסף על משרת רכז המערכת, שהוא למעשה סגן מנהל המחלקה. צריך היה לאפשר למנהל, שייבחר להיות שותף בבחירת סגנו, אולם כנראה שיציעו לכמה מן המועמדים הנ"ל להציע את עצמם לתפקיד רכז המערכת, כי בינתיים אף אחד לא הגיש את מועמדותו למשרת השניה. כולם רוצים לדעת קודם כל מי יהיה המנהל, ורק אחר כך לבדוק את האפשרות השניה.

בדיחה שרכים מתייחסים אליה ברצינות גמורה ביותר, היא האפשרות שימונה רק סגן למחלקת החדשות ואילו את תפקיד מנהל המחלקה יקבל עליו באופן זמני שמאל אלמוג, מנכ"ל רשות השידור המ' כהן גם בתפקיד הממונה הזמני על הטל-וויזיה. זאת בדיחה, אבל בטלחיויה הישרא-לית אפילו בדיחות עשויות להתממש.

את קורס במאי הטלחיויה שיפתח בקרוב במרכז ההדרכה, אולם כמה מן המועמדים לקורס תובעים בכל תוקף שראלף עינבר יודיך אותם ולא מורגן. במקומו של מורגן בשרותי ההפקה, יבוא יוסי לנדא, מי שכיהן לפני המיכרוים כראש שרותי ההפקה ואחר כך עבר ל' אולפני הרצליה. לאחר הפצרות רבות נאות לנדא המוכשר לקבל עליו את התפקיד בתנאים מסוימים. לנדא הנחשב בין עובדי הטלחיויה לאיש המתאים ביותר במקום המתאים, ניסה להצליח במקום שאחרים נכ' שלו ומעתה ואילך יקשה על אנשי ההפקה להטיל את האשם בשרותי ההפקה, בכל מקרה של מחדל או כשלון.

ממזאת המקום. מה שכנראה אינו דהוף להנהלת הטלחיויה הוא למצוא מחליף למתפטר דב שניער, ראש מחלקת סרטים קנויים, שיצא לחופשת מילואים. בינתיים ממלאת את מקומו, עוזרתו הראשית, רות דונר, מי שהתפרסמה בזמנו כמזכירתו של חגי פינסקר.

תוכניות "המלאך" שיין לישראל

זוכרים את גילדה? לא את הסרט, אלא את הבלונדית, שהחליקה על הקרח בזי' הסרטון לפני מי יודע כמה זמן, והתאהבה בעמיתו סולל והתגרשה ונסעה וחזרה וכולי וכולי לפני זרבה שנים היתה גילדה דורן אשתו של אחד בשם רוג'ר מור, שהפך לאחרונה אחד מאילי ישראל אחרי שהוא מופיע בסידרה הטלוויזיונית המלאך, בתפקיד המלאך. הצעיר הבלונדי גבה-הקומה ונעים הסבר, בן למשפחת יורדיים ותיקים, היה שחקן קטן ובעל תפקידים קטנים, כאשר הוא וגילדה היו יחד. תפקידו כסיימן טמפלר, המלאך, היקנה לו פירסום כלל עולמי, וגילדה רק יכלה להצטער על שלא המשיכה לחיות עמו.

גילדה דורן מי הפסיד?

ואחרים וכן הקטעים מתוך הסרטים הזוכים: פאטון, נמל-תעופה, סיפור אהבה ועוד.

★ **הצל הסיני** (יום ו', 21/5, 21.40) מסירת חקירותיו של המפקח מגרה.

★ **הפנתרים השחורים** (יום ב', 24.4, 20.20) במסגרת השעה השעה לישית יוקרן סרטו של שמעון יקותיאל, דרך ללא מוצא, בו מופיעים הפנתרים ה' שחורים, אשר עורר בזמן הפקתו שערוריה ללא תקדים והאשמות שוא כנגד הטלחיויה ורשות השידור. לאחר הסרט יתקיים דיון בנידון בין מומחים ואנשי מקצוע. מומלץ.

★ **תעודה** (יום ג', 25/5, 20.20) מסע בעקבות חוקרי אפריקה סטנלי ולייחינגסטון.

★ **המלאך** (יום ג', 25/5, 21.05) סיימן טמפלר עורך מסע בחברת נערה יפה ומפונקת כדי ללמדה לקח, לפני שהיא נישאת ללידו הוותיק.

במאי שמעון יקותיאל הפנתרים באים

לא רק בזכות גילדה והטלחיויה קשור המלאך בישראל. שמו נבחר כמיונה תחילה, טמפלר, על שם מוסדר הטמפלרים הצלבני, שהגן על הצליינים הנוצרים בארץ ישראל במאה ה-12. ספרי המלאך של לסלי שרטריו היו נפוצים בארץ ובעולם כולו החל מ-1928.

הנוסחה היא פשוטה ביותר: טמפלר הוא רובין הוד גלבוס מודרני, השודד את הע' שירים למען העניים, ומנכה לעצמו 10 אחוזים עמלה. תמיד הוא מסדר את ה' משטרה, אבל התוצאה היא חיובית. הוא אביר והוא שודדים והוא סך הכל של כל גיבורי ספרי ההרפתקה והמתח מתקופת הילדות.

זה שהוא מתוקכמו רחמי-לוקים מפריע רק לאינני טעם. לצופה הישראלי זה דקא פלוס.

חדריך

★ **עודם מופיא** (יום ד', 19/5, 18.00) סידרת מישרי טבע וגיאוגרפיה לילדים ולנוער. הפעם — תאילנד (חלק א') מומלץ.

★ **מדע ודעת** (יום ד', 9/5, 19.30) כיצד ניתן לאתר נהגים קטלניים על ידי מיקוד הקשב; הדברה ביולוגית וכיצד מג' לים חרשות בעוד מועד. מפיק-במאי: עודד קפלויק.

★ **סרט השבוע** (יום ד', 19.5, 20.35) וילה בורגה — סרטו של יוטריו דה סיקה על פארה של רומא.

★ **גאווה ודעה קדומה** (יום ה', 20/5, 19.30) כיצד חדשה על פי סיפרה בן ה-100 של ג'ין אוסטין האנגליה. בפרק הראשון — שכנים — מגיע רוח צעיר ועשיר, לשכונה בה מתגוררת הגברת בנט עם ארבע בנותיה הנוקדות לחתנים.

★ **טקס חלוקת האוסקר** (יום ה', 20/5, 20.20) במסגרת רשות הבידור יוצגו: הטקס והזוכים סטיב מקויין, ז'אן מורו, אחה מרי סנט. הארי בלפונטה, ברס נלקסטר

לם החדה

רחל המרחלת

מגלה

מנדו

ממגרשת

ומתחתנות עם

בעל טיפאניס

